

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JAMES PATTERSON

BÜYÜK
KÖTÜ
KURT

İngilizce orijinalden çeviren: Nurcan Ateş

Alex Cross, FBI'a katıldıktan sonra aldığı ilk görevde, yeni meslektaşlarının engellemeleriyle karşılaşır. Ülke genelinde, güzel kadınlar köle olarak alınıp satılmak amacıyla kaçırılmaktadır. Bu ahlaksız planın ardında, Kurt ismiyle bilinen, organize suç dünyasında hüküm sürmekte olan, gölge bir karakter vardır. Eski nişanlısının geri dönüşüyle özel yaşamında oluşan karmaşa ve FBI'ın onun sabrını zorlayan tedbir uygulamaları sebebiyle, Alex kendini kaybetmek üzeredir. Bir ismi ya da yüzü olmayan acımasız yok edicinin izini sürmek için o da yalnız bir kurda dönüşmek zorundadır.

ISBN 975-9064-79-0

Alex Cross Dizisi:

1993 *Along Came a Spider* (Örümcek Ağı, 1996)
1995 *Kiss the Girls* (Öldüren Öpücük, 1997)
1996 *Jack & Jill* (Jack & Jill, 2001)
1997 *Cat & Mouse* (Kedi ve Fare, 2003)
1999 *Pop! Goes the Weasel* (Sansar, 2001)
2000 *Roses are red* (Güller Kırmızıdır, 2006)
2001 *Violets are Blue* (Menekşeler Mavidir)
2002 *Four Blind Mice* (Dört Kör Fare)
2003 *The Big Bad Wolf* (Büyük Kötü Kurt)

2004 *London Bridges* (Londra Köprüleri, 2006)

2005 *Mary, Mary* (Mary Mary, 2006)

2006 *Cross*

2007 *Double Cross*

2008 *Cross Country*

2009 *Alex Cross's Trial* (Richard DiLallo ile birlikte)

2009 *I, Alex Cross*

2010 *Cross Fire*

Yayın Tarihi: Ocak 2003

Tarama: Darkangel_96

Düzenleme: Oz Büyücüsü

Giriş

MAFYA BABALARI

Kurt'la ilgili, polisin kulağına kadar gelmiş ve hatta Washing-ton'dan New York, Londra ve Moskova'ya kadar hızla yayılmış olan inanılması imkânsız bir cinayet söylentisi dolaşıyordu. Cinayetin failinin gerçekten Kurt olup olmadığı konusunda resmi bir açıklama yapılmamıştı, ama hikâye, Rus gangsterinin yaşamındaki diğer öfke uyandıran olaylara da benziyordu.

Söylentiye göre, Kurt, yaz başlarında bir pazar gecesi, son derece yüksek güvenlik tedbirleri alınmış olan Colorado Florence'deki hapishaneye gitmişti. İçeri girip mafya üyesi "Küçük Gus" lakaplı don Augustino Palumbo ile görüşmek için para yedirmişti. Bu ziyaretine kadar aceleci ve sabırsız bir insan olarak tanınmış olmasına rağmen, Kurt bu görüşmeyi iki yıl boyunca planlama sabrını göstermişti.

O, New York gangsteri Palumbo'y la, yedi yıldır yattığı hapishanenin Özel Güvenlik Önlemleri Bölümü'nde görüşmüştü. Görüşmenin amacı Doğu Sahili'nin Palumbo ailesi ile Kızıl Mafya'yı birleştirecek bir anlaşmaya varmak ve böylece dünyanın en güçlü ve acımasız suç örgütlerinden birini oluşturmaktı. Böyle bir şeye daha önce hiç kalkışılmamıştı. Palumbo'nun şüpheli olduğu söylenirdi, ama bu görüşmeye sırf Rus'un Florence hapishanesine girip sonra tekrar dışarı çıkmayı başarıp başaramayacağını görmek için razı olmuştu.

Karşılaştıkları andan itibaren Rus, altmış altı yaşındaki don Palumbo'ya saygılı davranmıştı. Tokalaşırlarken başını hafifçe eğerek selam vermiş ve ününün tersine, neredeyse utangaç görünmüştü.

"Fiziksel temas yok," dedi başgardıyan, dahili telefonda odaya seslenerek. Adı Larry Ladove'du ve bu görüşmeyi ayarlaması için kendisine 75.000 dolar verilmişti.

Kurt, Başgardıyan Ladove'a aldırmadı. "Bu şartlar altında çok iyi görünüyorsunuz," dedi Küçük Gus'a. "Gerçekten çok çok iyi görünüyorsunuz."

İtalyan hafiften gülümsedi. Ufak cüsseliydi, ama sımsıkı ve güçlü kasları vardı. "Günde üç kez egzersiz yapıyorum, her gün. Neredeyse hiç alkol almıyorum, isteyerek değil. Çok iyi besleniyorum ve bu da isteyerek değil."

Kurt gülümsedi ve "Anlaşılan tüm mahkûmiyetiniz süresince burada kalmayacaksınız," dedi.

Palumbo bir kahkaha patlattı. "Bu iyi bir bahis. Aynı zaman diliminde üç ömür boyu hapis cezası mı? Yine de disiplin benim doğamda var. Gelecek mi? Kim bilebilir ki böyle şeyleri."

"Kim bilebilir? Bir keresinde Kuzey Kutup Dairesi üzerindeki bir gulag'dan kaçmıştım. Moskova'da bir polise, 'Ben bir gulagda bulundum; beni korkutabileceğim mi sanıyorsun?' dedim. Burada egzersiz ve sağlıklı beslenmenin yanında başka neler yapıyorsunuz?"

"New York'taki işlerimle ilgilenmeye çalışıyorum. Bazen koridorun sonundaki ruh hastasıyla satranç oynuyorum. Eskiden FBI'danmış."

"Kyle Craig," dedi Kurt. "Söyledikleri kadar deli mi sizce de?"

"Evet, tamamen. Şimdi söyle bakalım pakhan, önerdiğin bu ittifak nasıl yürüyecek? Bu aşağılayıcı şartlara rağmen, ben disiplinli ve dikkatli plan yapan bir adamım. Anlatılanla-

ra göre sen tam bir deli fışeksin. İşini kendin görüyorsun. En küçük operasyonlara bile bizzat kendin katılıyorsun. Haraç alma, fuhuş. Oto hırsızlığı? İkimizin arasında bu iş nasıl yürüeyebilir ki?"

Kurt nihayet gülümsedi ve başını salladı. "Söylediğin gibi, işimi kendim yapmayı seviyorum. Ama deli fışek olduğum hiç de söylenemez. Bunların hepsi parayla ilgili, öyle değil mi? Değerli taşlarla? Sana kimsenin bilmediği bir sır vereyim. Bu seni şaşırtacak ve ne demek istediğimi belki daha iyi anlayacaksın."

Kurt öne doğru eğildi. Sırrını fısıldadı, İtalyan'ın gözleri korkuyla açılıverdi. Kurt, Küçük Gus'ın başını hayret verici bir süratle yakaladı. Güçlü bir şekilde burdu, gangsterin boynu çat diye kırıldı.

"Belki de biraz delifişegimdir," dedi Kurt. Sonra odadaki kameraya döndü. Başgardıyan Ladove'a "Ah, unuttum, dokunmak yoktu," dedi.

Ertesi sabah Augustino Palumbo hücresinde ölü bulundu. Vücudundaki nerdeyse bütün kemikler kırılmıştı. Moskova yeraltı dünyasında bu türden simgesel bir cinayet zamochit olarak bilinirdi. Bu, saldırganın tümünden ve mutlak üstünlüğü anlamına geliyordu. Kurt açıktan açığa bundan sonra kendisinin baba olduğunu ilan ediyordu.

BÖLÜM I

“BEYAZ KADIN” VAKASI

1

ATLANTA'DAKİ PHIPPS PLAZA alışveriş merkezinin, gösterişli pembe granit taşlarla kaplanmış döşemeleri, bronzla süslenmiş merdivenleri, Napoléon dönemine ait yaldızlı tasarımı, halojen projektörler gibi parlayan aydınlatma sistemi vardı. Bir kadın ve bir adam, üç kızı için aldığı tenis ayakkabıları ve bir etajeri koltuğunun altına sıkıştırıp Nike-town'dan çıkan hedefi -"Anne"- izliyorlardı.

"Çok güzel bir kadın. Kurt'un ondan niçin hoşlandığını anladım. Claudia Schiffer'ı andırıyor," dedi erkek gözcü. "Benzerliği görüyor musun?"

"Herkes sana Claudia Schiffer'ı anımsatıyor, Slava. Onu kaybetme. Tatlı Claudia'ın gözden kaybetme, yoksa Kurt seni kahvaltı olarak yer."

Aslında bir kaçırma ekibi olan bu çift, Atlanta'nın Buck-head bölgesinde bulunan Phipps Plaza'daki insanların arasına karışmalarını kolaylaştıracak şekilde pahalı kıyafetler giymişlerdi. Sabah on birde Phipps Plaza çok kalabalık değildi ve bu sorun olabilirdi.

Hedefin, kendi âleminde, akıl gerektirmeyen bir faaliyetin sıkıca örülmüş küçük kozası içinde koşturuyor olması ve Gucci, Caswell-Massey, Niketown, sonra da Gapkids ve

Parisian (özel tezgâhtarı Gina'yı görmek için) mağazalarına vızır vızır girip çıkarken bu mağazaların hiçbirinde etrafında dolananın kim olduğuna en küçük şekilde dikkat etmemesi onlara yardım etmişti. Gwynne için solmuş kot pantolon, Brendan için deri bir seyahat çantası, Meredith ve Brigid için Nike dalgıç saatleri satın alırken, tüm bunlar için kendisine hızlı, verimli, ustalaşmış turlar attırtan deri kaplı bir At-a-Glance randevu defterine bakmıştı. Saçlarını yaptırmak için Carter-Barnes'tan randevu bile almıştı.

Hedef, stil sahibi biriydi ve üstelik son moda mağazalarda kendisine hizmet eden satıcılara da hoş bir şekilde gülümsüyordu. Arkasından gelenler için kapıları tutup bekliyordu, hatta çekici sarışına teşekkür etmek için özel bir çaba sarf eden erkeklere bile. "Anne", banliyöde oturan pek çok zengin Amerikalı kadın gibi sağlıklı, eli yüzü düzgün ve seksiydi. Ve süpermodel Claudia Schiffer'a gerçekten benziyordu. Bu da onun mahvolma nedeniydi.

İstenilen özelliklere sahip olan Bayan Elizabeth Connolly üç kız annesiydi; 1987'de Vassar'dan, onun deyişiyle gerçek dünyada -o her ne ise- nerdeyse hiç değeri olmayan, ama kendisi için sanat tarihinde paha biçilmez olan bir dereceyle mezun olmuştu. Evlenmeden önce Washington Post ve Atlanta Journal-Constitution'da muhabir olarak çalışmıştı. Otuz yedi yaşında olmasına rağmen otuzdan fazla göstermiyordu. O sabah saçma kadife bir toka takmış, üzerine de kısa kollu balıkçı yaka bir kazak, dantelli bir hırka ve dar bir pantolon giymişti. Zeki, dindar, ama mantıklı ve gerektiğinde de sert biriydi.

Haklı olarak da yakında sert olması gerekecekti.

Bayan Elizabeth Connolly kaçırılmak üzereydi.

Satın alınmıştı ve muhtemelen o sabah Phipps Plaza'da satılan en pahalı parçaydı.

Fiyatı: 150.000 dolardı.

LIZZIE CONNOLLY'nin başı dönüyordu, yine o düzensiz kan şekerinin yaramazlık edip etmediğini düşündü.

Trudie Styler'ın yemek kitabını satın almayı aklına not etti. Sting'in eşi ve Yağmur Ormanları Vakfı'nın kurucularından olan Trudie'nin hayranıydı. Şeytan filmindeki zavallı kızm dönen başı gibi değil de, gövdesine mihlanmış gibi hissettiği başıyla bugünü atlatıp atlatamayacağından ciddi olarak şüphe ediyordu. Linda Blair değil miydi o aktristin adı? Lizzie o olduğundan emindi. Of, kimin umurunda? Ne fark ederdi ki sanki?

Amma baş döndürücü bir gün olacaktı bu. Öncelikle bugün Gwynnie'nin doğum günüydü. Evde on biri kız, onu erkek yirmi bir yakın arkadaşına saat birde parti verilecekti. Lizzie çocukların eğlenmesi için kale görünümünde şişirilebilir bir zıplama evi kiralamış, onlara öğle yemeği hazırlamış, ayrıca anneleri ya da dadıları için üç saat boyunca hizmet verecek Mister Softee dondurma kamyonu bile kiralamıştı. Ama doğum günü gösterilerinde kahkaha, gözyaşı, heyecan ve tehlike dışında ne bekleyeceğinizi asla bilemezsiniz.

Doğum günü partisinden sonra Birigid'in yüzme dersleri vardı ve Merry'nin de dışçide randevusu. On dört yıllık kocası Brendan ona üzerinde EKZT yazan kısa bir acil ihtiyaç listesi bırakmıştı. Elbette ki hepsi EKZT olacaktı, yani en kısa zamanda, tatlım.

Gapkids'ten Gwynnie için yalancı elmaslı bir tişört aldıktan sonra geriye bir tek Brendan'a yedek seyahat çantası almak

kalmıştı. Ay evet bir de kuaför randevusu vardı. Ve de Pari-sian'deki kurtarıcısı Gina Sabellico ile geçireceği on dakikası.

Son ana kadar soğukkanlılığım korudu -seni terlerken görmelerine asla izin vermesonra Phipps'in kat otoparkının P3 katındaki bir köşeye güvenli bir şekilde park edilmiş Mercedes 320 model station wagon yeni arabasına koşturdu. Teavana'da çok sevdiği rooibos çayından içmeye zamanı yoktu.

Pazartesi sabahları otoparkta hemen hemen hiç kimse olmazdı, ama uzun koyu renk saçlı bir adamla nerdeyse çarpışıyordu. Lizzie mükemmel, yeni beyazlattığı pırıl pırıl dişlerini, içtenliğini ve seksiliğini -bunu gösterme niyeti taşımasa da-gözler önüne sererek adama otomatikman gülümsedi.

Hiç kimseye fazla dikkat etmemiştir. Başlama vakti hızla yaklaşan doğum günü partisini düşünüyordu, ta ki önünden geçtiği bir kadın aniden göğsüne dolanarak onu yakalayınca kadar. Lizzie sanki kızı Gwynne'nin "ıspanak hattı" dediği çizgiyi geçmeye çalışan Atlanta Falcons futbol takımının oyuncusuydu ve kadının da onu durdurması gerekiyordu. Kadın korkunç kuvvetli biriydi, onu bir mengene gibi kavramıştı.

"Ne yapıyorsunuz? Çıldırdınız mı?" diyerek avazı çıktığı kadar bağırdı, bütün gücüyle kıvrandı, torbalarını yere düşürdü ve bir şeyin kırıldığını duydu. "Hey! Yardım edin! Bırakın beni!"

Sonra ikinci saldırgan, BMW tişörtlü adam, bacaklarını yakaladı, sıkıca kavradı ve kadınla beraber onu kirli, yağlı, beton park yeri zeminine sererken canını yaktı. "Sakın beni tekmeleme fahişe!" diye bağırdı suratına. "Sakın buna cüret etme."

Ama Lizzie tekmelemeyi ya da bağırmayı kesmedi. "Yardım edin. Kimse yok mu yardım edin! Biri yardım etsin, lütfen!"

Sonra ikisi birlikte onu sanki hiç ağırlığı yokmuşçasına havaya kaldırdılar. Adam kadına bir şeyler mırıldanıyordu. Başka

bir dilde. Orta Avrupa dillerinden biriydi belki de. Lizzie'nin Slovakyalı bir kâhyası vardı. Bununla bir bağlantısı var mıydı?

Kadın saldırgan bir eliyle onu göğsünden yakaladı, diğer eliyle de tenis ve golf takımlarını bir kenara iterek aceleyle station wagonun arka tarafında boş yer açtı.

Sonra da Lizzie'yi arabanın içine doğru kabaca itti. Burnuna ve ağzına kötü kokan gazlı bir bez kapatıldı. Bez o kadar sıkıca bağlanmıştı ki dişlerini acıtıyordu. Kan tadı geliyordu ağzına. İlk kan diye düşündü. Benim kanım. Bütün vücuduna adrenalin hücum etmişti ve tekrar tüm gücüyle mücadele etmeye başladı. Yumrukluyor tekmeliyordu. Kendini özgürlüğüne kavuşmak için saldıran, zaptedilmiş bir hayvan gibi hissediyordu.

"Sakin ol," dedi adam. "Çocuk oyuncağı.... Elizabeth Connolly."

Elizabeth Connolly mi? Beni tanıyorlar mı? Nasıl? Niçin? Burada neler oluyor?

"Çok seksi bir anneciksin," dedi adam. "Kurt'un senden niçin hoşlandığını şimdi anladım."

Kurt mu? Kurt da kim? Ona ne oluyordu? Kurt isminde tanıdığı kim vardı!

Sonra bezden yayılan kesif, keskin gaz Lizzie'yi etkisiz hale getirdi ve kendinden geçti. Kendi arabasının arka koltuğunda kaçınıyordu.

Ama sadece karşı caddeye, Lenox Square Mall'a kadar. Lizzie Connolly burada mavi bir Dodge kamyonete aktarıldı ve oradan hızla uzaklaştılar.

Satın alma işi tamamlanmıştı.

3

PAZARTESİ SABAH ERKEN SAATLERDE, dünyayı ve problemlerini unutmuş durumdaydım. Yaşam, iyi şeylerin nadiren meydana geldiği bir şey olsa gerekti. En azından, "iyi yaşam"dan sayılabilecek bir şeyler söz konusu olduğunda benim sınırlı kalan yaşantımda böyleydi.

O sabah Jannie ve Damon'la Sojourner Truth Okulu'na yürüyorduk. Küçük Alex de yanımda neşeye sendeleye sen-deleye yürüyordu. Ona "Küçüğüm," diyordum.

D.C.'de gökyüzü kısmen bulutluydu, ama ara sıra güneş bulutların arasından görünüyor, başımızı ve ensemizi ısıtıyordu. Kırk beş dakika kadar piyano -Gershwin- çalmış ve Nana Anne ile birlikte kahvaltı etmişim. O sabah oryantas-yon derslerim için saat dokuzda Quantico'da olmam gerekiyordu, ama saat yedi otuz sularında okula yürümek için vakit ayırmıştım. Bu da son zamanlarda peşinde olduğum ya da benim öyle sandığım şeydi. Çocuklarımla birlikte olma zamanı.

Son günlerde yeni keşfettiğim bir şairi, Billy Collins'i okuma zamanı. Önce Nine Horses {Dokuz At} adlı kitabını okudum, şimdi de Sailing Alone Around the Room 'u (Fırsatlara Tek Başına Yelken Açmak) okuyordum. Billy Collins imkânsızın çok kolay ve mümkün görünmesini sağlıyordu.

Jamilla Hughes'le her gün, çoğunlukla da her seferinde saatlerce konuşma zamanı. Bunu yapamadığım zamanlarda e-posta yoluyla ve ara sıra da uzun mektuplarla

haberleşiyordum. Hâlâ San Francisco'da cinayet masasında çalışıyordu, ama aramızdaki mesafenin kısaldığını hissediyordum. Benim istediğim ve umarım onun da istediği bu.

Bu arada çocuklar da yetişemeyeceğim bir hızla değişiyorlardı, özellikle de gözlerimin önünde büyüyen küçük Alex. Onunla daha fazla beraber olmam gerekiyordu ve artık olabiliyordum. Anlaşmam böyleydi. Bu yüzden FBI'a katılmışım, en azından kısmen bu yüzden.

Küçük Alex şimdiden 90 cm'den uzun ve 13,5 kilo olmuştu. O sabah üzerinde çizgili bir tulum ve Orioles kasket vardı. Cadde boyunca sanki arkasından gelen rüzgâr onu itiyormuş gibi yürüyordu. Yanından ayırmadığı Moo adlı oyuncak ineği ağırlık yaptığından, sürekli olarak hafiften sola yatmasına neden oluyordu.

Damon ileri doğru yalpalayarak yürüyordu, farklı bir telden çalarak, daha hızlı, daha ısrarlı bir tempoda. Bu çocuğu çok seviyorum yahu, tabii moda anlayışı dışında. O sabah Uptowns uzun kot şort, gri tişört üzerine "The Answer" yazılı bir Alan Iverson süveter giymişti. Sıka bacaklarında ince sarı tüyler bitmişti, sanki tüm vücudu ayaklarından yukarı doğru geliştirmiş gibi görünüyordu. Büyük ayaklar, uzun bacaklar ve gençlere özgü bir gövde.

O sabah her şeye dikkat ediyordum. Bunu, yapmak için vaktim vardı.

Jannie de tipik olarak üzerinde canlı kırmızı harflerle "Aero Athletics 1987" yazan gri bir tişört, her iki yanında kırmızı biyeleri olan pamuklu bir kapri pantolon ve kırmızı çizgili beyaz Adidas spor ayakkabısını giymişti.

Bana gelince, kendimi iyi hissediyordum. Hâlâ biri beni durdurup genç Muhammed Ali'ye benzediğimi söyleyebilirdi. İltifattan nasıl kurtulacağımı bilirdim, ama bunu yapmaktansa, duymak daha çok hoşuma giderdi.

Kollarını boştaki kalan koluma dolayarak, "Bu sabah çok sessizsin, baba," dedi Jannie. "Okulda ya da oryantasyonun-da sorun mu yaşıyorsun? FBI ajanı olmak hoşuna gidiyor mu?"

"Gidiyor," dedim. "Önümüzdeki iki yıl boyunca deneme süresi var. Oryantasyon iyi gidiyor, ama büyük bir kısmı benim için tekrara giriyor, özellikle de 'uygulamalı' dedikleri dersler. Atış alanı, silah temizlemesi, suçluları anlama egzersizleri. Bazı günler bu yüzden geç gidebiliyorum."

"Desene şimdiden öğretmenin gözdesi oldun," dedi ve göz kırptı.

Güldüm. "Öğretmenlerin ya da diğer sokak polislerinin benden çok etkilendiklerini sanmıyorum. Damon ve senin bu yılki gidişatınız nasıl? Karne filan almak üzere değil misiniz?"

Damon omzunu silkti. "Her sınavdan yüksek notlar alıyoruz. Laf sana gelince niçin hep konuyu değiştirmek istiyorsun?"

Başımınla onayladım. "Haklısın. Pekâlâ, eğitimim iyi gidiyor. Seksen, Quantico'da başarısızlık notu sayılıyor. Sınavlarımın çoğundan yüksek not alacağımı umuyorum."

Jannie, "Çoğundan mı" diyerek bir kaşını kaldırıp Nana Anne'nin "tedirgin edici" bakışlarından birini fırlattı. "Bu çoğundan lafı de ne? Biz tüm sınavlarından yüksek notlar almanı bekliyoruz."

"Bir süredir okuldan uzaktım."

"Mazeret yok."

Ona kendi sözleri ile cevap verdim. "Elimden gelenin en iyisini yapıyorum, bir insandan isteyebileceğin de bu kadardır."

Gülümsedi. "Pekâlâ, tamam o zaman, baba. Elinden gelenin en iyisini yaptığın sürece bir sonraki karnen A ile dolu olur."

Jannie ve Damon'la, onları o havalı arkadaşlarının önünde, Tanrı saklasın, utandırmamak için okula bir blok kala ku-caklaştım. Onlar da beni kucaklayıp küçük kardeşlerini öptüler, sonra koşarak uzaklaştılar. "Baş-baş," dedi küçük Alex, Jannie ve Damon da küçük kardeşlerine, "Baş-baş, baş-baş!" diyerek karşılık verdiler.

Küçük Alex'i kucağıma aldım ve birlikte evin yolunu tuttuk; sonrasında, yakında FBI'ın Ajan Cross'u olacağım işime doğru yola çıkacaktım.

Onu kucağımda taşıırken "Baba," dedi Küçük Alex. Bu doğrudu, baba. Cross ailesi için işler olması gerektiği gibi gitmeye başlamıştı. Bunca yıldan sonra, hayatım nihayet bir düzene girmek üzereydi. Bunun ne kadar süreceğini merak ediyordum. Umarım en azından günün geri kalanı için öyle olurdu.

4

BAZEN "CLUB FED" diye anılan Quantico FBI Akademisi'ndeki yeni ajan eğitimi programı zorlu, çetin ve yoğun çıkmıştı. Genel olarak bu hoşuma gidiyordu ve herhangi bir şüpheli yaklaşımı da engellemeye çalışıyordum. Ama Bü-ro'ya türlerinin birer numunesi olan psikopat katilleri yakalama ünümle girmiştım ve zaten lakabım da Dragonslayer'dı (Ejder Avcısı). Dolayısıyla ironi ve şüphelilik çok geçmeden sorun olabiliirdi.

Eğitim altı hafta önce bir pazartesi sabahı, asker traşlı, geniş omuzlu, şef özel ajan Dr. Kenneth Horowitz'in sınıfın önünde dikilerek bir fıkra anlatmaya çalışmasıyla başlamıştı: "Dünyanın en büyük üç yalanı şunlardır: 'Tek istediğim bir öpücük', 'çeki postaya verdim' ve 'ben FBI'danım ve sadece size yardım etmek için buradayım.'" Sınıftaki herkes güldü, belki fıkra çok sıradandı, ama en azından Horowitz elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışmıştı ve belki de amaç buydu.

Müdür Ron Burns benim eğitim süremi sadece sekiz hafta olarak ayarlamıştı. Benim için başka ayarlamalar da yapmıştı. FBI'a girme yaşı maksimum otuz yediydi. Ben kırk iki yaşındaydım. Burns beni bu yaş şartına tabi tutmadı, hem de bunun ayrımcılık olduğunu ve değişmesi gerektiğini dile getirdi. Burns'ü tanıdıkça onun kendi çapında bir asi olduğunu daha çok seziyordum, belki de bu eskiden Philadelphia sokaklarında çalışmış bir polis olmasından kaynaklanıyordu.

Beni FBI'a GS 13 olarak, sokaklarda çalışacak bir ajan için çıkabileceğim en yüksek dereceden almıştı. Üstelik danışman olarak görevler verileceği, ki bu daha iyi bir maaş demekti, sözü de verilmişti: Burns beni Büro'da istemişti ve almıştı. İş yapmam için ihtiyaç duyacağım her türlü makul olanağa sahip olabileceğimi söylemişti. Onunla bu konuyu henüz ko-nuşmamıştım, ama Washington Polis Departmanı'ndan iki dedektifi -John Sampson ve Jerome Thurman'ı- isteyebileceğimi düşünüyordum.

Burns'ün sessiz kaldığı tek konu Quantico'daki sınıf amirim olan Gordon Nooney adlı kıdemli ajandı. Nooney, Ajan Eğitim Programı'nı yürütüyordu. Daha önce profilci olarak çalışmıştı ve FBI ajanı olmadan önce de New Hampshire'da hapisane psikologuydu. Bense onu, daha çok basit bir muhasebeci gibi görüyordum.

O sabah D.C. polis kuvvetlerinde nerdeyse on beş yıldır yapamadığım bir şey olan psikopat davranışlarını anlama üzerine bir saat elli dakika süren anormal psikolojisi dersi için sınıfa geldiğimde, Nooney orada dikilmiş bekliyordu.

Silah sesleri duyuluyordu, muhtemelen yakındaki deniz kuvvetlerine ait üstün geliyordu. "D.C.'den buraya trafik nasıldı?" diye sordu Nooney. Sorunun ardındaki işneleme gözümünden kaçmadı: Eğitimden geçen diğer ajanlar Quantico'da kalırken bana geceleri evime gitme izni verilmişti.

"Sorun yok," dedim. "Doksan beş numaralı yolda, akan trafikte kırk beş dakika. Fazladan bolca vakit harcadım."

"Büro, özel kişiler için kuralları çiğneyen bir yer olarak tanınmaz," dedi Nooney. Sonra da nerdeyse alaycı bir gülümseme ile, "Tabii, siz Alex Cross'sunuz," dedi.

"Teşekkür ederim," dedim. Konuyu öylece bıraktım.

İdari binaya doğru giderken, "Umarım zahmete değiyor-dur," diye mırıldandı. Başımı sallayıp amfide yapılan derse girdim.

Dr. Horowitz'in bugünkü dersi bana ilginç gelmişti. Ders, psikopatlar hakkında beyin taraması yöntemini kullanarak özgün bir araştırma yapan Profesör Robert Hare'in çalışması üzerine yoğunlaşıyordu. Hare'in araştırmalarına göre, sağlıklı insanlara "nötr" ve "duygusal" kelimeler gösterildiğinde, kanser ya da ölüm gibi, duyarlı bir şekilde tepki gösteriyorlardı. Psiko-patlarsa kelimeleri eşit algılıyorlardı. "Seni seviyorum," gibi bir cümle bir psikopat için, "biraz kahve içeceğim," demekten daha fazla bir şey ifade etmiyordu. Belki de daha azmi. Hare'in veri analizine göre psikopatları iyileştirmeye kalkmak onları sadece daha sorumlu yapıyordu. Bu kesinlikle bir bakış açıydı.

Bazı materyalleri iyi bilmeme rağmen, kendimi Hare'in psikopat kişilik ve davranış "özellikleri"ni not alırken bulmuştum. Kırk tane özellik vardı. Bunları yazarken çoğu bana da doğru gibi gelmişti.

Rahat ve iyi konuşma ve yüzeysel cazibe

Sürekli uyaran ihtiyacı / can sıkıntısı eğilimi

Herhangi bir pişmanlık ya da suçluluk duymama

Sığ bir duygusal tepki

Empatiden tamamen yoksun olma...

Özellikle iki psikopatı anımsıyordum: Gary Soneji ve Kyle Craig. İkisinin bu kırk "özellik"ten kaç tanesini paylaştıklarını merak etmiş ve uygun gördüğüm özelliklerin yanına G.S. ve K.C. yazmaya başlamıştım.

Sonra birinin omzuma dokunduğunu hissettim. O tarafa doğru baktım.

"Kıdemli Ajan Nooney sizi hemen ofisinde görmek istiyor," dedi bir yönetici asistanı, sonra da hemen ardından gideceğimden oldukça emin bir şekilde uzaklaştı.

Öyle de yapmıştım.

Artık FBI'daydım.

5

KIDEMLİ AJAN GORDON NOONEY, idari binadaki ufak, daracık ofisinde bekliyordu. Kızgın olduğu apaçık ortadaydı. Bu hali bana dersten önce onunla konuştuğumuzdan bu yana ne gibi bir hata işlemiş olabileceğimi düşündürmüştü.

Niçin bu kadar kızdığını anlamam uzun sürmedi. "Oturmak için hiç zahmet etme. Bir dakika içinde buradan gitmiş olacaksın. Müdürün odasında Tony Woods'tan oldukça garip bir telefon aldım. Baltimore'da meydana gelen bir 'olay' var. Anlaşılan müdür orada senin olmanı istiyor. Bu iş eğitim derslerinden daha önce geliyor olmalı."

Nooney geniş omuzlarını silkti. Arkasındaki pencereden dışarıdaki sık koruluğu ve birkaç ajanın jogging yaptığı Hoover yolunu görebiliyordum. "Boş veriri! Burada bir eğitime neden ihtiyacınız olsun ki Dr. Cross? Kuzey Carolina'da Casanova'yı yakaladınız. Kyle Craig'i dize getiren adamsınız. Tıpkı filmlerdeki Clarice Starling gibisiniz. Siz zaten bir yıldızsınız."

Cevap vermeden önce derin bir nefes aldım. "Bununla hiçbir ilgim yok. Casanova'yı ya da Kyle Craig'i yakaladığım için de özür dilemeyeceğim."

Nooney eliyle işaret ederek bana yolu gösterdi. "Neden özür dileyebilirsiniz? Bugünkü derslerden izinlisiniz. RKE'nin üzerinde sizi bekleyen bir helikopter var. Rehine Kurtarma Ekibi'nin nerede olduğunu biliyorsunuz değil mi?"

"Biliyorum."

Helikoptere koşarken derslerden izinliyim diye düşünüyordum. Atış poligonunda ateşlenen silahların seslerini duyabili-

yordum. Sonra helikoptere binip kemerimi bağladım. Helikopter yirmi dakikadan daha kısa bir sürede Baltimore'a inmişti. Hâlâ Nooney'le yaptığımız konuşmayı unutamamıştım. Bu görevi isteyen ben olmadığımı anlamış mıydı? Neden Baltimore'da olduğumu bile bilmiyordum.

Koyu mavi bir sedanda iki ajan beni bekliyordu. İçlerinden biri, Jim Heekin, idareyi ele alıp konumumu belirledi. "Sen LOYG olmalısın," dedi tokalaşırken.

Bu harflerin neyi temsil ettiğini bilmiyordum, bu yüzden arabaya binerken Heekin'e bunun ne anlama geldiğini sordum.

Gülümsedi, ortağı da öyle. "Lanet Olası Yeni Gelen," dedi.

"Şu ana kadar elimize geçen bilgi kötü. Ve de taze," dedi Heekin. "İşin içinde Baltimore cinayet masası dedektifi var. Muhtemelen seni bu yüzden burada istediler. Kendi evinde saklanıyor. Yakın aile bireylerinden çoğu onunla beraber içerideler. İntihar etmeyi mi, cinayet işlemeyi mi, yoksa ikisini birden mi yapmayı düşündüğünü bilmiyoruz, ancak anlaşılan ailesini rehin almış. Geçen yıl güney Jersey'de bir polis

memurunun yaptığının aynısına benziyor. Memurun ailesi babasının doğum günü partisi için bir araya gelmişti. Ne doğum günü partisi ama!"

"İçerde onunla birlikte kaç kişi olduğunu biliyor muyuz?" diye sordum. •

Heekin başını salladı. "En iyi tahminle, birkaç çocuk da dahil en az on iki. Dedektif aile üyelerinden hiçbiriyle konuşmamıza izin vermiyor, sorularımıza da yanıt vermiyor. Mahallelinin çoğu da burada olmamızı istemiyor."

"Adı ne?" diye sordum kendim için birkaç not alırken. Rehine pazarlığı işine bulaştırılmak üzere olduğuma inanamıyordum. Hâlâ bana anlamlı gelmiyordu ve sonra, anladım.

"Adı Dennis Coulter."

Şaşırarak kafamı kaldırdım. "Dennis Coulter'ı tanıyorum. Onunla bir cinayet davasında beraber çalışmıştım. Bir zamanlar Obrycki'nin Yeri'nde bir kova yengeç paylaşmıştık."

"Biliyoruz," dedi Ajan Heekin. "Seni istedi."

6

DEDEKTİF COULTER BENİ İSTEMİŞTİ. Neydi bütün bunlar şimdi? Onunla bu kadar yakın olduğumuzu bilmiyordum. Çünkü değildik. Onunla sadece birkaç kez bir araya gelmiştik. Aramız iyiydi, ama arkadaş da değildik. Öyleyse Dennis Coulter niçin beni istemişti?

Geçmişte kısa bir süre, D.C. ve Baltimore'daki ve bu iki şehir arasında yer alan tüm bölgedeki uyuşturucu ticaretini birleştirmeye ve kontrol etmeye çalışan uyuşturucu tacirlerinin soruşturmasında birlikte çalışmıştık. Coulter'ı sert, bencil, ama işinde iyi birisi olarak tanımıştım. Eubie Black hayranı olduğunu ve Black'in de Baltimorelu olduğunu hatırlıyordum.

Coulter ve rehineleri Baltimore'un kuzeydoğu bölümünde bulunan Lauraville'in Ailsa Bulvarı üzerindeki gri padavra kaplı Kolonyal evin içinde bir yerlerde bir araya toplanmışlardı. Pencerelerdeki jaluziler sıkı sıkıya kapatılmıştı. Ön kapının ardında olan biteni kesin olarak kimse bilmiyordu.

Bir sallanan sandalye ve tahta bir planörün bulunduğu sundurmaya üç taş basamakla çıkılıyordu. Ev yeni boyanmıştı, bu da bana Coulter' in yaşamında muhtemelen bir sorun beklemediğini düşündürmüştü. Öyleyse ne olmuştu?

SWAT ekibi üyeleri de dahil birkaç düzine Baltimore Polis Departmanı mensubu evin etrafını sarmıştı. Silahlar çekilmiş ve her ihtimale karşı, pencerelere ve Ön kapıya doğrultulmuştu. Baltimore polis helikopteri birimi Foxtrot da gelmişti.

Bu iyi değildi.

Aklıma çoktan bir fikir gelmişti. "Başlangıç için herkesin silahlarını indirmesine ne dersiniz?" diye sordum Baltimore Polis Departmanından alan komutanına. "Henüz kimseye ateş etmedi, öyle değil mi?"

Alan komutanı ve SWAT ekip başı kısa bir süre bunu görüştüktan sonra çevredeki silahlar, en azından benim görebildiklerim indirildi. Bu arada, Foxtrot helikopterlerinden biri eve çok yakın bir mesafede uçmaya devam ediyordu.

Tekrar komutana döndüm. Onu kendi tarafıma çekmem gerekiyordu. "Teşekkür ederim, teğmen. Onunla konuştunuz mu?"

Bir polis arabasının arkasına çömelmiş olan birini işaret etti. "Dedektif Fescoe bu şerefe nail oldu. Yaklaşık bir saattir Coulter'la pazarlık ediyor."

Dedektif Fescoe'ya doğru yürüyüp kendimi tanıtmayı ihmal etmedim. "Mick Fescoe," dedi, ama benimle tanışmaktan pek de hoşnut olmuş gibi görünmüyordu. "Geleceğinizi söylemişlerdi. Biz hallediyoruz."

"Bu müdahale benim fikrim değil," dedim. "D.C. polis kuvvetlerinden yeni ayrıldım. Hiç kimsenin işini engellemek istemiyorum."

"Öyleyse engellemeyin," dedi Fescoe. Sırım gibi, incecik biriydi, sanki bir zamanlar basketbol oynamış gibi bir hali vardı. Öyle hareket ediyordu.

Elimle çenemi ovuşturdum. "Beni neden istediğine dair bir fikriniz var mı? Onu o kadar iyi tanımıyorum."

Fescoe'nun gözleri eve doğru yöneldi. "İçişleri tarafından kendisine tuzak kurulduğunu söylüyor. Baltimore polisine bağlı hiç kimseye güvenmiyor. Sizin FBI'a yeni girdiğinizi biliyordu."

"Ona burada olduğumu söyler misiniz? Ama şu anda brifing verildiğini de söyleyin. Onunla konuşmadan önce ne durumda olduğunu anlamak istiyorum."

Fescoe başını salladı ve evi aradı. Telefon açılmadan önce birkaç defa çaldı.

"Ajan Cross şimdi geldi, Dennis. Şu anda brifing veriliyor," dedi Fescoe.

"Ne demezsin. Hemen telefona gelsin. Bana buradan ateş ettirtme. Tepem atmak üzere. Çağır onu şimdil"

Fescoe konuşmam için telefonu bana verdi. "Dennis, ben Alex Cross. Buradayım. Önce bilgi verilmesini istemiştin," dedim.

"Gerçekten Alex Cross musun?" diye sordu Coulter, buna şaşırmış gibiydi.

"Evet, benim. Fazla ayrıntı bilmiyorum. İçişleri tarafından sana komplo kurulduğunu söylemiş olman dışında."

"Sadece söylemiyorum, tuzığa düşürülüyorum. Sana nedenini de söyleyebilirim. Sana bilgi vereceğim. Böylece işin doğrusunu öğreneceksin."

"Pekâlâ," dedim. "Şu ana kadar senin tarafındayım. Seni tanıyorum Dennis. Baltimore İçişleri'ni tanımıyorum."

Coulter sözümü kesti. "Beni dinlemeni istiyorum. Konuşma. Sadece beni dinle."

"Pekâlâ," dedim. "Dinliyorum."

Bir polis arabasının arakasında yere oturdum ve bir düzine aile bireyini rehin almış olduğu varsayılan silahlı adamı dinlemek için hazırlandım. Tanrım, yine iş başına geçmiştim.

"Beni öldürmek istiyorlar," diyerek başladı Dennis Coulter. "Baltimore Polis Departmanı'nın hedefim."

PAT!

Yerimden sıçradım. Biri bir kutu gazoz açmış ve omzuma onunla dokunmuştu.

Kafamı kaldırıp bakınca bunun, kafeinsiz bir diyet kola uzatan Ned Mahoney'den başkası olmadığını gördüm. Or-yantaston sırasında ondan birkaç ders almıştım. İşini iyi biliyordu, sınıfta yani.

"Gizli cehennemime hoş geldin," dedim. "Bu arada, ne işim var benim burada?"

Mahoney göz kırptı ve yanıma çöktü.

"Sen yükselen bir yıldızsın ya da zirvede bir yıldız. Talimi biliyorsun. Onu konuşur. Konuşturmaya devam et," dedi Mahoney. "Bunda çok iyi olduğunu duyduk."

"Öyleyse senin burada ne işin var?" diye sordum.

"Sence? İzliyorum, senin tekniğini inceliyorum. Sen müdürün gözdesisin, değil mi? Senin doğuştan yetenekli olduğunu düşünüyor."

Gazozdan bir yudum aldım, sonra soğuk kutuyu alnıma dayadım. Lanet Olası Yeni Gelenin FBI'a takdim edilme yöntemi.

"Dennis, seni kim öldürmek istiyor?" dedim cep telefonundan yine. "Burada neler olduğunu anlatabildiğin kadar anlat. Aynı zamanda ailenin durumunu da sormam gerekiyor. İçerdeki herkes iyi mi?"

Coulter kızdı. "Hey! Bu pazarlık zırvalarıyla zaman kaybetmeyelim tamam mı. Öldürülmek üzereyim. Olan biten bu. Hata yapma. Etrafına bir bak koçum. Bu bir infaz."

Coulter'ı görerriiyordum, ama onu hatırlıyordum. 1.75 cm boylarında, keşisakallı, şık, her zaman ukala espriler yapan, oldukça sert biri. Daha doğrusu, küçük adam kompleksi. Kendini haklı gösteren hikâyesini anlatmaya başladı ve maalesef açığa vurduğu sırlardan ne anlam çıkarmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Coulter'a göre Baltimore Polis Departmanı'ndaki dedektifler büyük uyuşturucu

işlerinden rüşvet alıyorlardı. Kendisi bile bu işe kaç kişinin bulaştığını bilmiyordu, ama sayı çok fazlaydı. Onları gammazlamıştı. Sonra bildiği tek şey de evinin polislerce kuşatıldığıydı.

Sonra Coulter bomba haberi verdi. "Ben de rüşvet alıyordum. Biri beni İçişleri'ne bildirdi. Ortaklarımdan biri."

"Bir ortak bunu neden yapsın?"

Güldü. "Çünkü açgözlülük etmişim. Pastadan daha büyük pay almaya çalıştım. Ortaklarımı köşeye sıkıştırdığımı sanmıştım. Onlar bunu böyle algılamadı."

"Onları nasıl köşeye sıkıştırmıştın?"

"Ortaklarıma elimde kayıtların kopyalan olduğunu söyledim. Birkaç yıldır kime ne ödendiğinin kayıtları."

Şimdi bir yere varıyorduk artık. "Var mı peki?" diye sordum.

Coulter tereddüt etti. Bu ne içindi? Kopyalar ya vardı ya yoktu.

"Olabilir," dedi sonunda. "Var olduğunu düşündükleri kesin. İşte şimdi bu yüzden beni öldürecekler. Bugün benim için gelecekler... Sanırım bu evden canlı çıkamayacağım."

O konuşurken evdeki sesleri ya da diğerlerinin seslerini dinlemeye çalışıyordum. Hiçbir ses duymamıştım. Hâlâ hayatta olan birileri var mıydı? Coulter ailesine ne yapmıştı? Ne kadar umutsuz durumdaydı?

Ned Mahoney'e bakıp omuzlarımı silktim. Coulter'ın gerçekten doğruyu söyleyip söylemediğinden ya da delirmiş bir sokak polisi olup olmadığından emin değildim. Mahoney de şüpheli bakıyordu. Yüzünde bana sorma bakışları vardı. Tavsiye için bir başkasını bulmam gerekiyordu.

"Peki, şimdi ne yapacağız?" diye sordum Coulter'a.

Burnunu çekerek güldü. "Ben senin bir fikrin olacağını umuyordum. Başarılı ve becerikli olan sensin, öyle değil mi?"

Herkesin durmadan söylediği bu.

BALTİMORE'DAKİ DURUM sonraki birkaç saat boyunca da iyileşmemiştir. Aslına bakılırsa daha da kötüleşmişti. Mahalleliyi, sürmekte olan direnişi izlemek için dolaştıkları sundurmalarından ayırmanın imkânı yoktu. Sonra Baltimore polisi, pek çoğu Coulter'ın arkadaşı olan komşuları tahliye etmeye başladı. Yakınlardaki Garrett Heights İlkokulu'nda geçici bir sığınak kurulmuştu. Bu, herkese Dedektif Coulter'ın evinde muhtemelen kapana kısılmış çocuklar olabileceğini düşündürtmüştü. Kendi ailesi. *Tanrım!*

Etrafıma bakındım, SWAT ekibi ve Quantico'dan gelen Rehine Kurtarma Ekibi'nin de dahil olduğu Baltimore polisinin kalabalığını görünce başımı dehşetle salladım. Bir sürü gözü dönmüş izleyici barikatların dışında itişip kakışıyordu. Bazıları polislerin vurulmasını bekliyordu ki bu her an olabilirdi.

Ayağa kalkıp bir acil kurtarma minibüsünün arkasında bekleyen bir grup memura doğru temkinli bir şekilde yürüdüm. Kimsenin bana polis memurlarının, federallerin müdahalesini takdirle karşılamayacaklarını söylemesine gerek yoktu. D.C polis gücündeyken ben de karşılamazdım. Buraya geldiğimde kısa bir konuşma yaptığım Yüzbaşı Stockton James Sheehan'a "Ne düşünüyorsunuz? Böyle nereye varacağız?" diye sordum.

"Serbest bırakmaya razı olduğu birisi var mı?" diye sordu Sheehan. "İlk soru bu."

Başımı salladım. "Ailesi hakkında konuşmuyor bile. Evde olduklarını ne doğruluyor ne de yalanlıyor."

Sheehan "Peki ne hakkında konuşuyor?" diye sordu.

Coulter'ın bana söylediklerinin bir kısmını onunla paylaştım, ama hepsini değil. Nasıl yapabilirdim ki? Baltimore polisinin büyük ölçekli bir uyuşturucu işine karıştığını ve daha da dehşet vericisi, elinde onları suçlayan kayıtlar olduğunu söylemedim.

Stockton Sheehan söylediklerimi dinledi ve sonra da, "Ya bazı rehinelerin çıkmasına izin verir ya da biz içeri girip onu yakalamak zorunda kalırız. Kendi ailesini öldürmeyecektir."

"Öldüreceğini söylüyor. Savurduğu tehdit bu," dedi.

Sheehan başını salladı. "Riski göze almaya razıyım. Hava kararınca içeri gireriz. Biliyorsunuz bu bizim kararımız olmalı."

Söylediklerine ne katılıp ne de katılmayarak başımı salladım, sonra da yürüyerek diğerlerinden uzaklaştım. Hava kararmadan önce yarım saatimiz daha varmış gibi görünüyordu. Karanlık çökünce olacakları düşünmek istemiyordum.

Coulter'ı tekrar aradım. Hemen açtı.

"Bir fikrim var," dedim. "Bence bu en iyi şansın." Coulter'a söylemedim, ama aynı zamanda bunun tek şansı olduğunu düşünüyordum.

"Öyleyse ne düşündüğünü söyle," dedi.

Dennis Coulter'a planımı söyledim...

On dakika sonra, Yüzbaşı Sheehan şimdiye kadar gördüğü "en orospu çocuğu FBI puştundan daha kötü" olduğumu suratıma haykırıyordu. Sanırım çabuk öğrenenlerdendim. Eğer şimdiden "FBI puştlarının kralı" olmuşsam, belki de Quantico'da kaçırdığım oryantasyon derslerine bile ihtiyacım yoktu. Bu, Baltimore polisinin Dedektif Coulter'ı zararsız hale getirme planımı onaylamadığını söylemesinin bir başka yoluydu.

Mahoney'nin bile şüpheleri vardı. Ona Yüzbaşı Sheehan'ın tepkisini anlattığımda, "Sanırım sen toplumsal ve siyasi doğruluktan pek hoşlanmıyorsun," diye yorum yaptı,.

"Öyle olduğumu sanıyordum; sanırım değilim. Umarım bu işe yarar. İşe yarasa iyi olur. Bence onu öldürmek istiyorlar, Ned."

"Evet, bence de. Bence doğru kararı veriyoruz."

"Biz mi?" diye sordum.

Mahoney başıyla onayladı. "Bu işte seninle birlikteyim, dostum. Cesaret yoksa zafer de yok. Büro'ya özgü bir şey."

Dakikalar sonra, Mahoney ve ben Baltimore polisinin evden isteksizce geri çekilmesini izledik. Sheehan'a etrafta tek bir mavi üniformalı ya da SWAT tulumu giyen birini görmek istemediğimi söylemiştim. Yüzbaşının kabul edilebilir risklerden oluşan bir fikri vardı, benim de kendi fikrim. Eve baskın yaparlarsa, birileri kesinlikle ölecekti. Ama benim fikrim başarısız olursa, en azından kimsenin canı yanmayacaktı. Ya da en azından benim haricimde kimsenin.

Tekrar Coulter'la telefondaydım. "Baltimore polisi görüş alanından çıktı," dedim. "Dışarı çıkmanı istiyorum, Dennis. Neler olduğunu anlamaya fırsatları olmadan, şimdi."

Önce cevap vermedi. Sonra, "Etrafa bakıyorum. Tek gereken, gecegörüş aleti takan bir keskin nişancı," dedi.

Haklı olduğunu biliyordum. Önemi yoktu. Bir şansımız vardı.

"Dışarı rehinelerle çık," dedim. "Sizi ön merdivenlerde bizzat kendim karşılayacağım."

Daha fazla bir şey söylemedi, onu kaybettiğimden oldukça emindim. Evin ön kapısına odaklandım ve içerde ölen insanlar fikrini düşünmemeye çalıştım. Hadi, Coulter. Kafanı kullan. Kabul edebileceğin en iyi anlaşma bu.

Nihayet tekrar konuştu. "Bundan emin misin? Çünkü ben değilim. Bence sen delirmiş olabilirsin."

"Eminim."

"Pekâlâ, dışarı geliyorum," dedi. Sonra ekledi. "Sorumluluk senin."

Mahoney'ye döndüm. "Sundurmaya ulaşır ulaşmaz ona koruyucu kalkan olalım. Etrafını adamlarımızla kuşatalım. Ne derlerse desinler onun yakınında hiçbir Baltimore polisi olmasın. Bunu yapabilir miyiz?"

"Cesur yürekler," diyerek sırttı Mahoney. "Hadi yapalım, deneyelim, her neyse işte."

"Seni dışarı çıkarayım, Dennis. Böylesi daha güvenli," dedim telefonda. "Şimdi sana doğru geliyorum."

Ama Coulter'ın kendi planı vardı. Tanrım, çoktan ön sundurmaya gelmişti bile. Her iki elini de başının üzerinde havaya kaldırmıştı. Tamamen silahsızdı. Son derece savunmasızdı.

Silah sesleri duyacağımdan ve yere yığılacağından korkmuştum. Ona doğru koşmaya başladım.

Sonra yarım düzine Rehine Kurtarma Ekibi mensubu zarar görmemesi için kalkan oluşturarak onun üzerine atıldı. Onu, bekleyen kamyonete doğru koşturdular.

Ekip, "Onu kamyonete soktuk. Hedef güvende," diye rapor verdi. "Onu buradan götürüyoruz."

Eve doğru döndüm. Peki ya ailesi? Neredelerdi?

Hikâyeyi uydurmuş muydu? Oh, Tanrım, Dennis Coulter ne yapmıştı!

Sonra aileyi tek sıra halinde evden çıkarken gördüm. Bu inanılmaz bir manzaraydı. Ensemdeki tüyerim ürpermişti.

Beyaz tişörtlü, siyah pantolonlu, pantolon askıları takmış yaşlı bir adam. Parlak pembe bir elbise ve yüksek topuklu ayakkabılar giymiş yaşlı bir kadın. Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Beyaz parti elbisesi giymiş iki küçük kız. El ele tutuşmuş birkaç orta yaşlı kadın. Yirmili yaşlarda, her birinin elleri havada üç erkek. İki küçük bebeği olan bir kadın.

Yetişkinlerin birkaçı karton kutular taşıyordu.

İçlerinde ne olduğunu anladığımı sanıyordum. Evet, biliyordum. Kayıtlar, kanıtlar, deliller.

Ne de olsa Dedektif Dennis Coulter doğruyu söylüyordu. Ailesi ona inanıyordu. Onun hayatını kurtarmışlardı.

Ned Mahoney'in sert bir şekilde sırtımı sıvazladığını fark ettim. "İyi iş çıkardın. Gerçekten iyi."

Güldüm ve "Bir LOYG'e göre. Bu bir sınavdı, değil mi?" diye sordum.

"Gerçekten bilmiyorum. Ama öyleyse de, çok yüksek bir not aldın."

9

SINAV MI? Tanrım. Bu yüzden mi Baltimore 'a gönderildim? Oyle olmamasını umuyordum.

O gece geç bir saatte, çok geç bir saatte eve vardım. Eve o saatte geldiğimi görece kimsenin ayakta olmamasına sevinmiştim, özellikle de Nana'nın . Şu anda onun insanın içine işleyecek onaylamaz bakışlarından birini kaldırarak halim yoktu. Bir biraya ihtiyacım vardı, sonra da gidip yatmak istiyordum. Uyuyabilirsem de uyumak.

Evin içinde çok sessiz hareket ediyordum, kimseyi uyandırmak istemiyordum. Evde bir yerlerden gelen çok hafif bir elektrikli alet sesinden başka hiçbir ses yoktu. Yukarı çıkar çıkmaz Jamilla'yı aramayı düşünüyordum. Onu deli gibi öz-lüyordum. Kedimiz Rosie sessizce gelip bacağıma sürtündü. "Merhaba, Kırmızı," diye fısıldadım. "Bugün iyi iş çıkardım."

Sonra bir ağlama sesi duydum.

Ön merdivenlerden Küçük Alex'in odasına koşturdum. Uyanmış feryat ediyordu. Nana ya da çocuklardan birinin uyanıp ona bakmak zorunda kalmasını istemiyordum. Hem de, oğlumu sabahın erken saatlerinden beri görmemiştim, yanına sokulmak istiyordum. O küçük yüzünü özlemiştim.

Odasını gözetlediğim sırada oturuyordu, gelenin ben olduğumu gördüğüne şaşırmış gibiydi. Sonra gülümsedi ve ellerini çırpı. Yaa oğlum! Baban geldi işte. Baban, evdeki en büyük budala.

"Ne yapıyorsun bakalım küçüğüm? Çok geç oldu," dedim.

Alex'in yatağı alçaktı, yatağını bu şekilde yapan bendim. Her iki kenarında düşmesini önleyecek koruyucu parmaklıklar vardı.

Sessizce yanına sokuldum. "Biraz öteye gidip babaya yer aç," diye fısıldayıp alnından öptüm. Babamın beni öptüğünü hiç hatırlamadığım için her fırsatta Alex'i öperim. Her

ne kadar büyüyüp daha az mantıklı oldukça şikâyet etseler de, aynı şey Damon ve Jannie için de geçerlidir.

"Yorgunum, küçük adam," dedim uzanırken. "Ya sen? Zor bir gün ha, küçüğüm?"

Örtüsüyle parmaklıklar arasındaki bir yerlerden biberonunu buldum. İçmeye başladı, sonra bana sokuldu. İçi doldurulmuş oyuncak ineği Moo'yu kaptı ve birkaç dakika sonra uykuya daldı.

Çok harika. Büyülü bir şey. Bu sevdiğim bebek kokusu. Yumuşacık nefes alışı, bebek nefesi.

O gece ikimiz de iyi bir uyku çektik.

10

ÇİFT BİRKAÇ GÜNDÜR New York'ta saklanıyordu. Aşağı Manhattan'da. Orada ortadan kaybolmak, haritadan silinmek çok kolaydı. Ve New York istedikleri şeye istedikleri zaman sahip olabilecekleri türden bir şehirdi. Çift sert seks istiyordu. Yeni başlayanlar için, neyse.

İşverenlerinden otuz altı saattir uzak kalmışlardı. Bağlantı kurdukları adam, Sterling, nihayet kaldıkları Batı 23. Cadde üzerindeki Chelsea Hotel'in odasından onlarla cep telefonu bağlantısı kurmuştu. Pencerenin dışında bir tabela vardı: L şeklinde yazılmış HOTEL CHELSEA. Düşey olarak yazılmış HOTEL beyaz renkliydi, yatay olarak yazılmış CHELSEA ise kırmızı renkliydi. Bu meşhur bir New York ikonuydu.

"Bir buçuk gündür size ulaşmaya çalışıyorum," dedi Sterling. "Cep telefonunuzu bir daha sakın kapalı tutmayın. Bu son uyarımdır."

Kadın, Zoya, esneyip telefona el hareketi yaptı. Boşta kalan eliyle CD-çalara Doğu Batıyı Yiyor adlı CD'yi koydu. Rock müzik sıkı ve gürültülü bir şekilde çalmaya başladı. "Meşguldük, hayatım. Hâlâ meşgulüz. Ne istiyorsun? Bize daha çok para mı vereceksin? Para konuşsun."

"Müziği kapat, lütfen. Lütfen. Birisinin bir isteği var. Çok zengin. Bu işte çok para var."

"Dediğim gibi, hayatım, şu an meşgulüz. Başka açıdan meşgul. Öğlen yemeği için dışarıdayız diyelim. Ne kadar büyük bir istek bu?"

"Son seferkinin aynısı. Çok büyük bir istek. Kurt'un özel bir arkadaşı."

Zoya, Kurt'un adını duyunca irkildi. "Ayrıntıları ver, özel bilgileri. Zamanımızı boşa harcama."

"Her zaman yaptığımız gibi yaparız, hayatım. Her defasında yap-bozdan bir parça. Ne kadar zamanda yola çıkarsınız? Otuz dakikaya ne dersiniz?"

"Burada paketlememiz gereken bir şey var. Dört saat diyelim. Birisinin sahip olduğu bu ihtiyaç, istek, ne tür bir istek?"

"Tek parça, kadın. Ve New York'tan çok uzakta değil. Önce talimatları vereceğim. Sonra da parçanın özel bilgilerini. Dört saatiniz var."

Zoya bir koltukta aylaklık eden ortağına baktı. Slava onun konuşmasını dinlerken tembel tembel bir penis tasmaını elleyip duruyordu. Pencereden, dışardaki bir şekerci dükkânını, bir terzihaneyi, bir şipşak fotoğraf dükkânını seyrediyordu. Tipik New York manzarası.

"İşi yapacağız," dedi Zoya. "Kurt'a arkadaşının istediği şeyi getireceğimizi söyle. Hiç sorun değil." Sonra telefonu Sterling'in suratına kapattı. Çünkü bu gücü kendinde görüyordu.

Ortağına omuz silkti. Sonra Zoya otel odasının bir ucundaki, karyola başı süslü çelikten yapılmış çift kişilik kocaman yatağına baktı. Orada genç sarışın bir adam yatıyordu. Çıplak, ağzı tıkanmış, aralarında otuz santimlik boşluk olan düşey çubuklara kelepçelenmişti.

"Şanslısın," dedi Zoya sarışına. "Oynamak için sadece dört saatimiz daha var, bebek. Sadece dört saat daha."

Sonra da Slava konuştu, "Keşke daha az olsaydı diyeceksin. Zamochit diye Rusça bir kelime duymuş muydun hiç? Hayır. Sana zamochifi göstereceğim. Dört saate degecek.

Bunu Kurt'tan öğrendim. Şimdi sen de benden öğreniyorsun. Zamochit, vücudundaki tüm kemiklerin kırılması anlamına geliyor."

Zoya delikanlıya göz kırptı. "Dört saat. Zamochit. Önümüzdeki birkaç saati kendinle beraber sonsuzluğa götüreceksin. Bunu unutma, hayatım."

11

SABAH KALKTIĞIMDA, Küçük Alex başı göğsümde, huzur içinde uyuyordu. Sessizce bir öpücük daha kondurmadan edemedim. Ve bir tane daha. Orada oğlumun yanı başında yatarken Dedektif Coulter ve ailesini düşündüğümü fark ettim. O evden dışarı birlikte çıktıklarında bundan duygusal olarak çok etkilenmişim. Ailesi Coulter'ın hayatını kurtarmıştı, ben de aile dayanışmasını çok severdim.

Quantico'ya gitmeden önce, genelde "Büro" diye söz edilen Hoover Binası'na uğramam istenmişti. Müdür Baltimo-re'da olanlarla ilgili olarak beni görmek istiyordu. Bu konuda hiçbir fikrim yoktu, ama bu ziyaret beni endişelendiriyordu. Belki de bu sabah Nana'nın kahvesini içmeden gitsem daha iyi olacaktı.

Gören herkes Hoover Binası'nın tuhaf ve olağanüstü çirkin bir yapı olduğunda hemfikir olurdu. Bina, Pennsylvania Bulvarı, Dokuzuncu, Onuncu ve E Caddeleri arasındaki bütün bloğu kaplıyor. Bina hakkında söyleyebileceğim en iyi şey "büyük bir kaleye benzer" olması. İçerisi daha da beter. Büro bir kütüphane sessizliğinde ve bir ambar korkunçluğunda. Uzun koridorlar hastane beyazlığında parlıyor.

Müdürün katına adım atar atmaz, şimdiden çok sevdiğim, çok becerikli biri olan Tony Woods adlı idari yardımcısıyla karşılaştım.

"Müdür bugün nasıl, Tony?" diye sordum.

"Baltimore'da olanlar hoşuna gitmiş," dedi Tony. "Onun için hoş bir değişiklik oldu, ekselanslarının keyfi çok yerinde."

"Baltimore bir sınav mıydı?" diye sordum idari yardımcıyla ne kadar ileri gidebileceğimden emin olmayarak.

"Ha, o senin final sınavındı. Ama unutma ki her şey bir sınavdır."

Müdürün nispeten küçük konferans odasına götürüldüm. Burns çoktan oturmuş beni bekliyordu. Bir bardak portakal suyunu havaya kaldırarak beni dalga geçercesine selamladı. "İşte adamımız!" diyerek güldü. "Baltimore'da çok iyi bir iş çıkardığını herkesin bildiğinden eminim. Tıpkı görmek istediğim şekilde bir başlangıç yaptın."

"Kimse vurulmadı," dedim.

"İşi başardın, Alex. Rehine Kurtarma Ekibi bundan çok etkilendi. Ben de öyle."

Oturup kendime bir kahve koydum. Burns'ün yanınday-ken işlerin "rahatına bak" şeklinde yürüdüğünü ve formalitelere gerek olmadığını biliyordum. "Haberleri yayıyorsun... Çünkü benim için çok büyük planların var, değil mi?" diye sordum.

Burns her zamanki gibi gizemli bir şekilde güldü. "Kesinlikle, Alex. Benim yerimi almanı istiyorum."

Şimdi de gülme sırası bendeydi. "Hayır, teşekkür ederim." Koyu kahverengi, biraz buruk ama nerdeyse Nana An-ne'ninki kadar lezzetli kahveden bir yudum aldım. Hadi şuna, Washington'daki en iyi kahvenin yarısı kadar iyi diyelim. "Daha acil planlarını benimle paylaşmak ister misin?" diye sordum.

Burns yine güldü. Bu sabah keyfi yerindeydi. "Sadece Büro'nun basit ve etkili bir şekilde çalışmasını istiyorum, hepsi bu. Ben New York ofisinin yönetimindeyken olduğu gibi. Sana kimlere güvenmediğimi söyleyeyim: bürokratlara ve kovboylara. Büro'da bu iki türden de çok var. Özellikle de ilkinden. Sokaklarda sokak zekâsı istiyorum, Alex. Ya da sadece zekâ istiyorum. Dün riski göze aldın, herhalde bir tek sen bunu risk olarak düşünmedin. Senin için politika yok, sadece işin yapılması için gerekli doğru yol var."

Kahvemi Büro'nun amblemiyle süslü bardak altlığına koyarken, "Ya planım işe yaramasaydı?" diye sordum.

"Şey, o zaman, şu anda burada olmazdın ve böyle konuşuyor olmazdık. Yine de, seni bir konuda ciddi olarak uyarmak istiyorum. Sana anlaşılması kolay gibi gelebilir, ama düşündüğünden çok daha kötü bir şey. Büro'da iyi adamlarla kötü adamları her zaman ayırt edemezsin. Kimse edemez. Ben denedim, nerdeyse imkânsız."

Bununla neyi ima ettiğini düşündüm. Zayıf yönlerimden birinin insanların içindeki iyiliği aramam olduğunu Burns'ün anlamış olması bu imanın bir parçasıydı. Bu davranışımın bazen bir zaafa dönüştüğünün farkındaydım, ama değişmeyecektim, belki de değişemezdim.

"Sen iyi bir adam mısın?" diye sordum.

"Tabii ki öyleyim," dedi Burns, kendisine The West Wing adlı dizide başrol kazandırabilecek türden erdemli bir gülümsemeyle. "Bana güvenebilirsin, Alex. Her zaman. Kesinlikle. Tıpkı birkaç yıl önce Kyle Craig'e güvendiğin gibi."

Tanrım, tüylerimi ürpertmişti. Ya da müdür sadece dünyaya onun gözlerinden bakmamı sağlamaya çalışıyordu: Kimseye güvenme. Takımın başına geç.

12

SAAT ON BİRİ BİRAZ GEÇE Quantico'ya gitmek üzere yola çıkmıştım. Baltimore'daki "final sınavı"ndan sonra bile, hâlâ "Stres Yönetimi ve Kanun Uygulama" üzerine dersim vardı. Ajan istatistiklerini zaten biliyordum: FBI ajanları kendilerini öldürmeye, görev sırasında öldürülmekten beş kat daha fazla eğilimliydi.

Araba kullanırken kafamın içinde bir Billy Collins şiiri dönüp duruyordu: "Evde Silah Bulundurmayışımın Bir Başka Sebebi." İyi fikir, güzel şiir, kötü işaret.

Cep telefonum çaldı ve müdürün ofisinden Tony Woods'un sesini duydum. Planda bir değişiklik vardı. Woods müdürün Ronald Reagan Ulusal Havaalanı'na gitmem yönündeki emirlerini ilettili. Bir uçak beni bekliyordu.

Tanrım! Daha şimdiden başka bir davaya bakacaktım bile; okulu yine asmam emredilmişti. Olaylar benim beklediğimden bile hızlı geliyordu ve ben bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğundan emin değildim.

"Kıdemli Ajan Nooney'nin, müdürün tek kişilik uçuş ekibi olduğumdan haberi var mı?" diye sordum Woods'a. Haberi olduğunu söyle. Quantico 'da daha fazla sorun istemiyorum.

"Nereye gittiğini ona tez elden bildiririz," diye söz verdi Woods. "Bununla bizzat ben ilgileneceğim. Atlanta'ya git ve bizi orada öğrendiklerinden haberdar et. Uçakta sana bilgi verilecek. Bu bir kaçırılma olayı." Ama Tony Woods'un telefonda bana söyleyeceği bu kadardı.

Büro genellikle Reagan Washington Ulusal Havaalanı'nı kullanırdı. Üzerinde uçağı tanımlayan hiçbir işareti olmayan bronz renkli bir Cessna Citation Ultra'ya bindim. Cessna sekiz yolcu alıyordu, ama ben uçaktaki tek yolcuydum.

"Önemli biri olmalısın," dedi pilot havalanmadan Önce.

"Değilim. İnan bana, ben sıradan biriyim."

Pilot güldü. "Kemerini bağla öyleyse, sıradan insan."

Benden önce müdürün ofisinden bir telefon geldiği açıkça anlaşılıyordu. İşte buradaydım, kıdemli bir ajan gibi muamele görüyordum. Müdürün sorun gidericisi olarak!

Havalanmadan hemen önce uçağa başka bir ajan daha bindi. Koridorun karşı tarafına oturup kendisini D.C.'den Wyatt Walsh diye tanıttı, O da müdürün "uçan ekibi"nin bir parçası mıydı? Belki de benim ortağımdı...

"Atlanta'da ne oldu?" diye sordum. "Hizmetlerimizi gerektirecek kadar önemli olan ya da olmayan şey nedir?"

"Size kimse söylemedi mi?" Ayrıntıları bilmememe şaşırılmış görünüyordu.

"Yarım saaten daha az bir süre önce müdürün ofisinden bir telefon aldım. Buraya gelmem söylendi. Bana uçakta bilgi verileceğini söylediler."

Walsh kucağıma iki cilt dava notunu koyuverdi. "Atlanta'nın Buckhead bölümünde bir kaçırılma olayı var. Otuzlu yaşlarında bir kadın. Hali vakti yerinde beyaz bir kadın. Bir yargıç eşi, bu da davayı federal yapıyor. Daha da önemlisi kadın, kaçırılan ilk kişi değil."

HER ŞEY BİRDENBİRE telaşlı bir havaya bürünmüştü. Uçaktan iner inmez bir minibüsle Buckhead'deki Phipps Plaza alışveriş merkezine götürüldüm. Arabayı Peacthree'nin ilerisindeki park yerine çektiğimizde orada bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım. İki büyük mağazayı geçtik: Saks Fifth Avenue ve Lord & Taylor. Mağazalar nerdeyse bomboştu. Ajan Walsh kurbanın, Bayan Elizabeth Connolly'nin, Parisian adlı diğer büyük mağazanın yakınlarındaki yeraltı kat otoparkından kaçırıldığını söyledi.

Bütün otopark olay yeriydi, ama özellikle de Bayan Connolly'nin kaçırıldığı otoparkın üçüncü katında her katta duvarları süsleyen mor ve altın sarısı renkli desenlerin yerini artık Olay-Yeri şeridi almıştı. Büro'nun Delil Toplama Ekibi oradaydı. Akıl almaz ölçüdeki faaliyet, yerel polis temsilcilerinin bu işi son derecede ciddiye aldığını gösteriyordu. Walsh'un sözleri kafamın içinde yankılanıyordu: Kadın, kaçırılan ilk kişi de-ğil.

Bu biraz ironik gelebilirdi, ama yerel polisle konuşurken kendimi Büro'nun bölge ofisi ajanlarından daha rahat hissediyordum. Gidip Pedi ve Ciaccio adlı, Atlanta Polis Departma-nı'ndan iki dedektifle konuştum.

"İşinize karışmamaya çalışacağım," deyip ekledim, "eskiden Washington Polis Departmanı'ndandım."

Ciaccio "İhanet, ha?" diyerek alaylı alaylı güldü. Güya bu bir şakaydı, ama içinde insanın yüreğini sızlatan doğruluk payı da bulunuyordu. Gözlerinde donuk bir bakış vardı.

Pedi konuştu. Ortağından on yaş büyük görünüyordu. İkisi de yakışıklıydı. "FBI bu davayla neden ilgileniyor?"

Onlara sadece söylemem gerektiğini düşündüğüm kadarını anlattım. "Buna benzer başka kaçırılma olayları da var ya da en azından kaybolma olayları. Beyaz kadınlar, banliyö bölgeleri. Olası bağlantıları araştırmak için buradayız. Ve tabii ki bu bir yargıç eşi."

Pedi, "Atlanta metro bölgesinde geçmişte yaşanan kaçırılma olaylarından mı bahsediyoruz?" diye sordu.

Başımı salladım. "Hayır, bu konuda bilgim yok. Diğer kaybolma olayları Texas, Massachusetts, Florida ve Arkansas'ta."

"Fidye isteniyor mu?" diyerek devam etti.

"Bir Texas davasında evet. Bunun dışındakilerde para talep edilmiyor. Şimdiye kadar kadınlardan hiçbiri bulunamadı."

"Sadece beyaz kadınlar mı?" diye sordu dedektif Ciaccio not alırken.

"Bildiğimiz kadarıyla, evet. Ve hepsi de oldukça zengin. Ama fidye istenmiyor. Ve size söylediklerimin hiçbiri basına sızmayacak." Park yerine bakındım. "Şimdiye kadar ne öğrendik? Bana biraz yardım edin."

Ciaccio, Pedi'ye baktı. "Joshua?" diye sordu.

Pedi omzunu silkti. "Tamam, irene."

"Bir şeyler biliyoruz. Kaçırılma gerçekleştiği sırada park edilmiş arabalardan birinde birkaç çocuk varmış. Olayın ilk bölümünü bizzat görmemişler."

"Başka işle meşgullermiş," dedi Joshua Pedi.

"Ama bir çılgık duyduklarında bakmışlar ve Elizabeth Con-nolly'yi görmüşler. İki kişilermiş, görünüşe göre bu işte oldukça iyiler. Bir kadın ve bir erkek. Bir minibüsün arka tarafında bulundukları için-bizim genç âşıkları görmemişler."

"Ve başlarını yerde mi tutmuşlar?" diye sordum. "Başka işle meşgulken?"

"Öyle. Ama hava alacakları zaman adamla kadını görmüşler, otuzlu yaşlarında, iyi giyimlilermiş. Bayan Cónnolly'yi zapt etmişler. Onu çok hızlı bir şekilde yakalamışlar. Kendi station wagon arabasının arka tarafına itmişler."

"Çocuklar yardım etmek için neden minibüslerinden çıkmamışlar?"

Ciaccio başını salladı. "Olayın çok hızlı gerçekleştiğini ve korktuklarını söylediler. Onlara 'gerçek dışı' gelmiş. Bence okulda olmaları gereken bir saatte bir minibüsün arka tarafında oynastıklarının ortaya çıkmasından da endişelendiler. Her ikisi de Buckhead'de yerel bir hazırlık okulunda okuyorlar. Dersleri kırıyorlarmış."

Onu bir ekip kaçırdı, diye düşündüm ve bunun bizim için büyük bir şans olduğunu biliyordum. Yolculuk sırasında okuduğum bilgilere göre, diğer hiçbir kaçırılma olayında bir ekip görülmemişti. Bir kadın ve bir erkekten oluşan bir ekip! Bu çok ilginçti. Tuhaf ve beklenmedik bir şey.

"Şimdi bizim için bir soruyu yanıtlamak ister misin?" diye sordu Dedektif Pedi.

"Denerim. Sorun."

Ortağına baktı. Birbirlerine bakışlarından Joshua ve irene'nin de bir şekilde bir arabanın arka koltuğunda birlikte vakit geçirmiş olabilecekleri hissine kapılmıştı. "Bu olayın Sandra Friedlander davasıyla ilgili olabileceğini işittik. Bu doğru mu? D.C.'deki o dava, sanırım iki yıldır çözülememişti."

Dedektife bakıp başımı salladım. "Benim bir bilğim yok," dedim. "Sandra Friedlander davasından bahsedene ilk kişisiniz."

Ki bu da tam olarak doğru değildi. Kadının adı D.C.'den gelirken yolda baktığım gizli FBI raporlarında geçiyordu. Sandra Friedlander ve yedi kişi daha.

14

BEYNİM UĞULDUYORDU. Çok kötü bir şekilde. Dava notlarından aceleyle okuduğum kadarıyla, Birleşik Devlet-ler'de şu an kayıp listesinde 220'den fazla kadının adı Vardı ve en azından yedi kaybolma olayının Büro tarafından "uluslararası beyaz kadın ticareti" ile bağlantılandırıldığını biliyordum. Bu iğrenç bir döngüydü. Bazı çevrelerden yirmili ve otuzlu yaşlardaki beyaz kadınlara fazla talep vardı. Satışlar Ortadoğu'ya ya da Japonya'ya yapılıyorsa fiyatlar çok fahiş olabiliyordu.

Atlanta bundan sadece birkaç yıl önce başka türden bir seks kölesi skandalının odağı olmuştu. Asyalı ve Meksikalı kadınların Birleşik Devletler'e kaçırılması ve sonra Georgia ve Garoline'da fuhuşa zorlanması olayıydı. Bu davanın geçtiğimiz birkaç yıl

içerisinde yüzlerce kadının kaybolduğu Juanita, Mexico olayıyla da olası bağlantısı vardı.

Yargıç Brendan Connolly'nin valilik köşkünün yakınında bulunan, Buckhead'in Tuxedo Park bölgesindeki evine vardığımda aklıma bu nahoş durumlar gelmişti. Connolly'le-rin evi, 1840'ların sahilinden uzak Georgia çiftlik evi tarzındaydı ve yaklaşık iki dönüm üzerine inşa edilmişti. Dairesel araç yoluna bir Porsche Boxster park edilmişti. Her şey yerli yerinde ve mükemmel görünüyordu.

On kapı okul kıyafetleri halen üzerinde olan genç bir kız tarafından açıldı. Kazağının üzerindeki armadan Pace Aka-demisi'ne gittiği anlaşılıyordu. Kendisini Brigid Connolly

olarak tanıttı, dişlerindeki telleri görebiliyordum. Brigid ile ilgili bilgileri, Büro'nun bu aileyle ilgili notlarından okumuştum. Evin zarif antresinin döşemesi oldukça iyi parlatılmış dişbudak ağacı kerestesinden yapılmıştı ve antrede süslü bir de avize vardı.

Birkaç İngiliz suluboya tablosunu geçince, ana girişin ötesindeki bir kapı aralığından gözetleyen yaşça daha küçük iki kızı -sadece kafalarını- fark ettim. Connolly'lerin üç kızı da sevimliydi. Brigid on iki, Meredith on bir ve Gwynne altı yaşındaydı. Notlarıma göre, küçük olan iki kız Lovett Okulu'na gidiyorlardı.

"Adım Alex Cross, FBI'danım," dedim böyle bir krizde bile yaşına göre son derece kendinden emin görünen Biri-gid'e. "Sanırım babanız beni bekliyor."

"Babam birazdan aşağıda olacak, efendim," dedi bana. Sonra da küçük kardeşlerine dönüp azarladı, "Babamı duydunuz. Uslu durun. İkiniz de."

"Kimseyi ısırmam," dedim koridorun ilerisinden hâlâ beni gözetleyen kızlara.

Meredith kıpkırmızı oldu. "Ah, özür dileriz. Bu sizinle ilgili değil."

"Anlıyorum," dedim. Sonunda gülümsediler ve Meredith'in de diş telleri olduğunu fark ettim. Çok tatlı, sevimli kızlardı.

Yukarıdan bir ses duydum. "Ajan Cross?" Ajan mı Bunu duymaya henüz alışmamıştım.

Yargıç Connolly aşağı inerken ön merdivenlere baktım. Üzerinde mavi çizgili bir gömlek, koyu mavi bir pantolon, siyah mokasen ayakkabılar vardı. Derli toplu ve formunda, ama sanki günlerdir uyumamış gibi yorgun görünüyordu. FBI raporlarından kırk dört yaşında olduğunu ve Georgia Teknik ve Vanderbilt Hukuk Okulu'nda okuduğunu biliyordum.

"Pekâlâ hangisi," diye sordu, sonra da zoraki gülümsedi, "ısıtır mısınız, ısırmaz mısınız?"

Başımı salladım. "Sadece hak edenleri ısıtırım," dedim. "Alex Cross."

Brendan Connolly tepeden tırnağa kitap tıkıştırıldığını görebildiğim kütüphane odasını başıyla işaret etti. Odada kısa kuyruklu bir piyanoya da yer ayrılmıştı. Bazı Billy Joel şarkılarının notalarının olduğunu fark ettim. Odanın köşesinde düzeltilmemiş bir yatak vardı.

"Ajan Cross'la işimiz bitince akşam yemeği yapacağım," dedi kızlara. "Bu gece kimseyi zehirlememeye çalışırım, ama yardımınız gerekecek bayanlar."

"Evet, baba," dediler koro halinde. Babalarına tapıyormuş gibiydiler. Yargıç meşe sürmeli kapıları itti, içeri kapandık.

"Bu durum çok kötü. Çok zor." Derin bir nefes verdi. "Hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışmak. Dünyanın en iyi kızlarıdır onlar." Yargıç Connolly kitaplarla kaplı odayı işaret etti. Burası Lizzie'nin bu evde en sevdiği yerdir. Çok iyi piyano çalar. Kızlar da öyle. İkimiz de kitapkoliğiz-dir, bu odada kitap okumayı özellikle severdi."

Pas renginde deriyle kaplı tahta bir kulüp sandalyesine oturdu. "Atlanta'ya geldiğiniz için teşekkür ederim. Zor davalarda çok iyi olduğunuzu duymuştum. Size nasıl yardım edebilirim?" diye sordu.

Onun karşısına, aynı renkten deri kaplı kanepeye oturdum. Arkasındaki duvarda Parthenon'un, Chartres'in, piramitlerin fotoğrafları ve Chastain Horse Park'tan verilmiş onursal bir plaket vardı. "Bayan Connolly'i bulmak için çalışan pek çok insan var ve pek çok yol kat edeceklerdir. Aileniz hakkında çok fazla ayrıntıya girmeyeceğim. O konulara yerel dedektifler bakacaktır."

"Teşekkür ederim," dedi yargıç. "Bu tür soruları yanıtlamak şu anda çok perişan ediyor. Tekrar tekrar açıklamak. Tahmin edemezsiniz."

Başımınla onayladım. "Eşinize uygunsuz bir şekilde ilgi duymuş olabilecek buralı erkek ve hatta kadınlar olabilir mi? Uzun süreli bir aşk, potansiyel bir saplantı? Girmek istediğim tek özel ayrıntı bu. Sonra, dikkatinizi çeken sıradışı herhangi küçük bir şey. Eşinizi izleyen birini fark ettiniz mi? Son günlerde normalden daha fazla gördüğünüz yüzler var mı? Mal teslim eden birileri? Federal Express ya da diğer hizmetler? Herhangi bir şekilde şüpheli komşular? İş arkadaşları? Hatta Bayan Connolly ile ilgili fantezileri olabilecek arkadaşlar?"

Brendan Connolly başıyla onayladı. "Ne demeye çalıştığınızı anlıyorum."

Gözlerinin içine baktım. "Siz ve eşiniz son zamanlarda hiç kavga ettiniz mi?" diye sordum. "Ettiyseniz bilmem gerek. Ondan sonra devam edebiliriz."

Brendan Connolly'nin gözlerinin kenarında birdenbire bir ıslaklık belirdi. "Lizzie'yle Post gazetesi için çalışırken Washington'da tanıştım, ben de oradaki bir hukuk firmasında, Tate Schilling'te iş ortağıydım. Bizimkisi ilk görüşte aşktı. Nerdeyse hiçbir zaman kavga etmedik, hemen hemen hiç sesimizi yükseltmedik birbirimize. Bu hâlâ da böyle. Ajan Cross, ben karımı seviyorum. Kızları da öyle. Lütfen onu eve getirmemize yardım edin. Lizzie'yi bulmak zorundasınız."

15

MODERN ÇAĞIN MAFYA BABASI, kırk yedi yaşındaki Rus artık Amerika'da yaşıyor ve Kurt lakabıyla biliniyordu. Silah satışı, haraç alma ve uyuşturucu işinden, bankacılık ve sermaye sağlama girişimciliği gibi yasal işlere kadar her işte korkusuz ve deneyimli olduğu söyleniyordu. Gerçek kimliğini ya da Amerikan adını, ya da nerede yaşadığını hiç kimse bilmiyor gibiydi. Zeki. Görünmez. FBI'dan uzak. Ve onu arayan diğer herkesten uzak.

Kurt, Rus organize suç dünyasının, yani Kızıl Mafya'nın en acımasız liderlerinden biri olmak üzere KGB'den ayrıldığında yirmili yaşlarındaydı. Lakabını aldığı Sibiryaya kurdu becerikli bir avcıydı, ama aynı zamanda amansızca avlanırdı. Hızlı koşar ve kendisinden çok daha ağır hayvanları etkisiz hale getirebilir, ama aynı zamanda kanı ve

kemikleri için de av olurdu. İnsan Kurt da avlanılan bir avcıydı. Ne var ki polisin onu nerede avlayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Görünmez. Kasıtlı olarak. Aslında, göz önünde saklanıyordu. Sıcak bir akşam vakti Kurt, Fort Lauderdale, Florida kıyısındaki 600 metrekaarelik evinde büyük bir parti veriyordu. Parti Maxim ve Stun dergileriyle yarışacak Instinct adlı yeni erkek dergisinin yayın hayatına başlaması dolayısıyla veriliyordu.

Kurt, Lauderdale'de Ari Manning adıyla aslen Tel Avivli zengin bir işadamı olarak tanınıyordu. Başka şehirlerde de başka adlarla.

Şu anda konuklarının yaklaşık yirmi kadarının, bir buçuk metrelik Runco plazma televizyon da dahil birkaç televizyonda futbol maçı izlemekte olduğu inini geziyordu. Birkaç futbol fanatigi, istatistiki veritabanlı bir bilgisayar üzerine eğilmişlerdi. Yakındaki bir masada üzeri buzla kaplı bir şişe Stolichnaya duruyordu. Buzun içindeki votka onun Rus kimliğini ele veren tek şeydi.

1.90'lık bu Kurt 110 kilo ağırlığındaydı ve yine de büyük ve çok güçlü bir hayvan gibi hareket ediyordu. Bu sözde arkadaşlarından ya da iş ortaklarından, ya da sosyetik ahbablarından hiçbirinin kendisinin gerçekte kim olduğunu bilmediğini, neden gülümsediğini anlamadığını bilerek, konuklarının arasında sürekli gülümseyerek, şakalar yaparak dolaşıyordu.

Onu Ari olarak biliyorlardı, ne Pasha Sorokin adıyla, ne de Kurt lakabıyla kesinlikle tanımıyorlardı. Konukların hiçbirisinin, Sierra Leone'den satın aldığı kilolarca yasadışı elmaslardan, Asya'dan gelip Kolombiyalıları satılan tonlarca eroin, silah ve hatta jetlerden ya da Suudi ve Japonlarca satın alınan beyaz kadınlardan haberi yoktu. Güney Florida'da hem sosyal hem de iş yaşantısında başına buyruk davranan biri olarak ün yapmıştı. Bu gece 150'den fazla konuğu vardı, ama o, bu rakamın iki katı oranında konunun ağırlanabileceği kadar içki ve yiyecek sipariş etmişti. New York'taki Le Cirque 2000'den bir şef ve San Francisco'dan da bir suşi aşçısı getirtmişti. Hizmetkârlar, amigo gibi giydirilmişlerdi ve üstsüzdüler. Bunu, konukları arasında rahatsızlık yaratacağı kesin olan küstah bir şaka olarak tasarlamıştı. Partinin ünlü sürpriz tatlısı Viyana'dan

getirtilen Sacher turtasıydı. Herkesin Ari'den hoşlandığına ya da nefret ettiğine hiç şüphe yoktu.

Miami Dolphins futbol takımından eski bir oyuncuyu şakacı bir şekilde kucakladı ve Florida tütün anlaşmasından on milyonlar kazanan bir avukatla konuştu, Vali Jeb Bush hakkında dedikodu alışverişinde bulundu. Sonra kalabalığın arasından ilerledi. Doğru ve yanlışın arasında görülmek için evine gelen pek çok yalaka fırsatçı ve toplumda yükselmek isteyen insan vardı: züppe, şımarık, bencil ve en kötüsü de hiçbir işe yaramaz can sıkıcı insanlar.

Kapalı yüzme havuzu boyunca, ondan iki kat daha büyük olan açık yüzme havuzuna doğru yürüdü. Konuklarıyla sohbet etti ve özel bir okulun yardım derneğine önemli bir miktar para bağışlayacağına söz verdi. Hatırı sayılır birinin karısının onun ilgisini çekmiş olması hiç de şaşırtıcı bir şey değildi. Eyaletteki en önemli otelin sahibi, Mercedes ticareti yapan nüfuzlu bir işadamı ve kendisinin av "dostu" olan bir şirketler grubunun başkanı ile önemli görüşmeler yaptı.

Tüm bu yapmacık tavırlı insanları, özellikle de yaşlıca ne oldum budalalarını küçümsüyordu. Hiçbiri hayatları boyunca gerçek bir risk almamışlardı. Yine de, milyonları, hatta trilyonları vardı ve kendilerini bir bok sanıyorlardı.

Ve sonra, bir saat ya da daha fazla bir süre içinde ilk kez Elizabeth Connolly'yi düşündü. Tatlı, çok seksi Lizie'sini. Claudia Schiffer'a benziyordu, Alman mankenin Moskova'nın her yanındaki yüzlerce reklam panosundaki ^görüntüsünü sevgiyle andı. Claudia'yı şehvetle arzuluyordu -bütün Rus erkekleri arzuluyordu- ve şimdi onun bir benzerine sahip olmuştu.

Neden? Çünkü yapabiliyordu. Bu, onu ve hayatındaki her şeyi motive eden bir yaşam felsefesi idi.

İşte tam da bu yüzden, onu burada, Fort Lauderdale'deki büyük evinde alıkoyuyordu.

LIZZIE CONNOLLY bu korkunç olayın kendi başına geldiğine inanamıyordu. Hâlâ da olanaklı gelmiyordu. Bu mümkün değildi. Ama yine de, işte bir rehine olarak buradaydı!

Alıkonulduğu ev insanlarla doluydu. Tika basa! Bir parti veriliyormuş gibiydi. Bir parti! Buna nasıl cüret eder?

Kendisini alıkoyan aklını kaçırmış kişi bu kadar mı kendinden emindi? Bu kadar mı kibirliydi? Bu kadar mı yüzsüzdü? Bu mümkün müydü? Elbette mümkündü. Adam gangster olmakla, gangsterlerin kralı, belki de gelmiş geçmiş en büyük gangster olmakla böbürlenmişti. Vücudunda iğrenç dövmeler vardı. Sağ elinin üzerinde, omuzlarında, sırtında, sağ işaret parmağının etrafında, testislerinde ve penisinde.

Lizzie evde kesinlikle bir parti verildiğini duyabiliyordu. Hatta yapılan sohbetleri bile seçebiliyordu: Aspen'e yapılacak bir seyahat üzerine hoşbeş; bir dadı ve buranın yerlisi bir anne arasındaki aşk dedikodusu; kendi kızı gibi altı yaşındaki bir çocuğun havuzdaki ölümü; futbol hikâyeleri; iki papaz yardımcısı çocuk ve Siyam kedisiyle ilgili kendisinin de daha önce Atlanta'da duymuş olduğu bir fıkra.

Kimdi bu lanet olası insanlar? Burası neresi? Nerdeyim ben, kahretsin?

Lizzie çıldırmamak için kendini zor tutuyordu, ama bu nerdeyse imkânsızdı. Tüm bu insanlar, bu boş konuşmalar.

Bağlanıp, ağzının tıkanıdığı ve deli bir adam, muhtemelen bir katil tarafından rehin alındığı yere çok yakındılar.

Lizzie kalabalığı dinledikçe gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Sesleri, yakınlıkları, kahkahaları, hepsi, sadece birkaç metre ötede gerçekleşiyordu.

Buradayım! Buradayım! Kahretsin, yardım edin. Lütfen yardım edin bana.

Buradayım !

Karanlık bir yerdeydi. Hiçbir şey göremiyordu.

Parti ve insanlar, kalın bir ahşap kapının diğer tarafındaydı. Bir elbise dolabına kilitlenmişti; günlerdir burada tutuluyordu. Sadece tuvalet için izin veriliyordu, o kadar.

Bir iple sıkıca bağlanmıştı.

Ağız bantlanmıştı.

Bu yüzden yardım çağırıyordu. Lizzie bağırıyordu, sadece içinden geçiriyordu bunu.

Lütfen bana yardım edin.

Biri yardım etsin, lütfen!

Buradayım! Tam buracıkta!

Ölmek istemiyorum.

Adamın kendisine kesin olarak söylediği şey buydu, onu öldürecekti.

17

AMA LIZZIE CONNOLLY'Yİ hiç kimse duymuyordu. Parti gittikçe büyüyor, daha gürültülü, daha abartılı, müstehcen bir hal alıyordu. Limuzinler, gece boyunca aralıksız on bir kez zengin konukları Fort Lauderdale'deki yalıya getirmişti. Sonra limuzinler gitti. Yolcularını beklemiyorlardı. Hiç kimse fark etmemiş ya da en azından kimse fark ettiğini söylememişti.

Ve o gece hiç kimse, konukların geldikleri arabalarla değil de, hepsi de çalıntı olan yeryüzündeki en iyi arabalarla ayrıldıklarına da dikkat etmemişti..

Bir NFL (Ulusal Futbol Ligi) koçu oyuncusu, boyasından ahşabına, derisinden süslemesine, hatta kokpitteki iç içe geçmiş R harflerine kadar "ısmarlama" yapılmış, 363.000 dolar değerindeki koyu kestane renkli üstü açılabilir bir Rolls-Royce Corniche ile ayrılmıştı.

Beyaz bir rap yıldızı da on saniyeden daha az bir sürede yüz kilometreye çıkabilen, 228.000 dolar değerindeki su mavisi bir Aston Martin Vanquish ile ayrılmıştı partiden.

Arabaların en pahalısı da martı kanatlı, köpekbalığı görünümlü, 550 beygir gücünde Amerikan yapımı Saleen S 7 idi.

Sonuç olarak on bir tane son derece pahalı ve son derece çalıntı araba, partideki alıcılara teslim edilmişti.

Gümüş rengi bir Pagani'ye 370.000 dolar paha biçilmişti. İtalyan yapımı yarış arabasının motoru havlıyor, uluyor, kük-rüyordu.

620 beygir gücündeki gümüş ve turuncu-süslemeli bir Spyker C8 Double 12.

Bronz, renkli üstü açılır bir Bentley Azure Mulliner, 376.000 dolara sizindir.

Bir Ferrari 575 Maranello, 215.000 dolar.

Bir Porsche GT2.

Bütün Lamborghiniler gibi ünlü bir boğanın adı verilmiş iki Lamborghini Murciélagos - sarı altın-, her biri 270.000 dolar.

Bir Hummer H1. Diğer arabalar kadar el yakmasa da hiçbir engel tanımazdı.

Çalıntı arabaların toplam değeri üç milyon dolardan fazlaydı; satışlar ikinin biraz altındaydı.

Viyana'dan onca yolu uçakla gelmiş olan Sacher turtalarına ödenen paradan çok daha fazlasıydı bu rakam.

Ve üstelik Kurt, seri ve güzel arabaların, seri ve güzel her şeyin hayranıydı.

18

ERTESİ GÜN uçakla D.C.'ye geri dönmüştüm ve günün işlerini tamamlamış olarak akşam saat altıda evde olmuştum. Böyle zamanlarda hayatımı neredeyse geri alabileceğimi hissederdim. Belki de Büro'ya katılmakla iyi etmiştim. Belki... Eski siyah Porsche'den indiğimde ön sundurmada Jannie'yi gördüm. Kemanı, "uzun yaylar"la alıştırma yapıyordu. Geleceğin Midori'si olmak istiyordu. Çalışması bana etkileyici geliyordu. Jannie bir şey isterse, sonuna kadar peşinden giderdi.

"O Juzek'i mükemmel bir şekilde tutan bu güzel genç bayan da kim?" diye seslendim çimlerde yorgun argın yürürken.

Jannie bana şöyle bir baktı, hiçbir şey söylemedi. Cevabı sadece kendisi biliyormuş gibi bilgiç bilgiç gülümsedi. Nana ve ben de provalarında bulunurduk, bu da Suzuki eğitim yönteminin önemli bir özelliği idi. İkimizi de dahil etmesi için yöntemi biraz değiştirmiştik. Ebeveynler provanın bir parçasıydı ve bedeli ödeniyor gibi görünüyordu. Suzuki yönteminde rekabetten ve onun zararlı etkilerinden kaçınmaya oldukça büyük bir özen gösterilirdi. Ebeveynlere sayısız kaset dinlemeleri ve derslere katılmaları söylenirdi. Derslerin birçoğuna bizzat kendim gitmiştim. Diğerlerine de Nana gitmişti. Bu şekilde "evdeki öğretmen" in rolünü ikimiz üstlenmiştik.

"Bu çok harika. İnsanın evine döndüğünde duyacağı harika bir ses bu," dedim Jannie'ye. Gülüşü o gün isteyken yaşadığım bütün sıkıntılara değerdı.

Nihayet konuştu. "Vahşi hayvanı sakinleştirmek için," dedi. Jannie kemanı bir kolunun altına alıp, yayı yere eğerek reverans yaptı ve sonra yine çalmaya başladı.

Sundurma merdivenlerine oturup dinledim. Sadece ikimiz, batmakta olan güneş ve müzik. Hayvan sakinleşmişti.

Provasını bitirdikten sonra hafif bir akşam yemeği yedik ve sonra Grand Foyer'daki bedava programlardan biri için Kennedy Center'a koşturduk. Bu gece programda "Liszt ve Virtüözlük" vardı. Ama bekleyin, daha fazlası da vardı. Yarın gece Capital Y'deki yeni tırmanma duvarına hücum etmeyi planladık. Sonra da, Damon'la, Eternal Darkness'ın başrolünü oynadığı bir video oyunu hovardallığı vardı: Sanitys Requiem ve Warcraft III: Reign of Chaos.

Bu şekilde sürdürebileceğimizi umuyordum. Video oyunlarını bile. Artık doğru yoldaydım ve bu hoşuma gidiyordu. Nana ve çocukların da.

Saat on buçuk civarında, günü doğru şekilde tamamlamak için, Jamilla'yı aradım. Her zamankinin aksine makul bir saatte evdeydi. "Merhaba," dedi sesimi duyunca.

"Sana da merhaba. Konuşabilecek misin? Müsait misin?"

"Seni birkaç dakika araya sıkıştırabilirim. Umarım evden arıyorsundur. Öyle mi?"

"Saat altıdan beri buradayım. Kennedy Center'da bir aile gecemiz vardı. Büyük başarı."

"Kıskandım."

Onun neler yaptığını, sonra benim çocuklarla birlikte geçirdiğim büyük geceyi ve nihayet Büro'daki hayatımı konuştuk. Ama on beş dakikadan sonra Jamilla'nın dışarı çıkması gerektiğini sezmiştim. Bu gece için bir planı olup olmadığını sormamıştım. İstese bana söylerdi.

"San Francisco'daki günlerimizi özlüyorum," dedim ve konuyu orada bıraktım. Önemsemiyormuşum gibi gelmemesini umuyordum. Çünkü Jam'i önemsiyordum. Her zaman aklımdaydı.

"Acele etmem gerek, Alex. Hoşçakal," dedi. "Hoşçakal." •

Jamilla'nın acelesi vardı. Ve ben de nihayet durmaya çalışıyordum.

19

ERTESİ SABAH Connolly olayı ve bu olayın, geçtiğimiz on iki ay içerisinde meydana gelen diğer olaylarla olası bağlantısıyla ilgili kriz masasına katılmam söylendi. Bu dava "büyük" davalığa terfi ettirilmişti ve "Beyaz Kadın" kod adını almıştı.

Atlanta'ya bir FBI Acil Araştırma Ekibi gönderilmişti bile. Şüphelilerin olay yerinden Connolly'nin arabasıyla uzaklaşmasından önce oraya gelmek için kullandıkları motorlu aracı teşhis edebilme umuduyla Phipps Plaza alışveriş merkezinin uydu resimleri istenmişti.

Washington'daki Büro'nun penceresiz "büyük dava" odasında yaklaşık iki düzine ajan vardı. Oraya vardığımda Washington'ın davanın "merkez ofisi" olacağını öğrendim ki bu da davanın Müdür Burns için önemli olduğu anlamına geliyordu. Adli Soruşturma Şubesi müdüre bir brifing kitapçığı hazırlamıştı bile. FBI için önemli giriş noktası federal bir yargıcın karısının ortadan kaybolmuş olmasıydı.

Rehine Kurtarma Ekibi'nden Ned Mahoney yanıma oturdu, sadece sempatik değil canayakm da gözüküyordu. Bana göz kırparak selam verdi, "Hey, yıldız." Diğer yanıma da ufak tefek, koyu renk saçlı, siyah tulumlu bir kadın lap diye oturuverdi. Kendini

Money Donnelley olarak tanıttı ve kendisinin davaya Şiddet Suçları analisti olarak dahil edildiğini söyledi. Sıradışı bir şekilde hızlı konuşuyordu ve enerji doluydu, hatta gereğinden fazla. "Sanırım birlikte çalışacağız," dedi ve elimi sıktı. "Hakkınızda güzel şeyler duydum. Özgeçmişinizi biliyorum. Ben de lisansüstü eğitimimi Hopkins'te yaptım. Buna ne dersiniz?"

"Monnie bizim en iyimiz ve en başarılılarımızdır," diye söze karıştı Mahoney. "Ve bu bile onu anlatmak için yetersiz kalır."

"Çok haklı," dedi Monnie Donnelley. "İlan et. Lütfen. Bilinmeyen biri olmaktan bıktım."

Amirim Gordon Nooney'nin en azından elli ajanla dolu odada bulunmadığını fark ettim. Sonra "Beyaz Kadın" davası üzerine yapılan toplantı başladı.

Walter Zelras adlı kıdemli bir ajan ön tarafta slaytlar göstermeye başladı. Profesyoneldi, ama sıkıcı biriydi. Neredeyse FBI yerine IBM'e ya da Chase Manhattan Bankası'na katılmışım gibi hissetmişim. Monnie kulağıma, "Endişelenme, daha da beter olacak, bu sadece ısınma turu," diye fısıldadı.

Zelras'ın monoton ses tonu, bana uzun zaman önce Hopkins'te hocam olan bir profesörü hatırlatmıştı. Hem Zelras hem de hocam olan profesör her şeye eşit derecede ağırlık veriyor, sundukları materyalden ne heyecanlanmış ne de rahatsız olmuş gibi görünüyorlardı. Zelras'ın konusu, Connolly olayı ile geçen aylarda gerçekleşen diğer kaçırılma olaylarının olası bağlantısı üzerineydi, bu yüzden büyüleyici olmalıydı.

"Gerrold Gottlieb," diye fısıldadı Monnie Donnelley yine. Gülümsedim, neredeyse kahkaha attım. Gottlieb, Hopkins'te çok sıkıcı bir şekilde konuşan o profesörün adıydı.

"Zengin, çekici beyaz kadınlar," diyordu Zelras, "geçen yıl-ki istatistiksel standardın üç katından biraz daha fazla bir oranda kaybolmaktadırlar. Bu hem Birleşik Devletler hem de Doğu Avrupa için geçerlidir. Yaklaşık üç ay önce satışa çıkarılmış kadınları gösteren gerçek bir katalog dolaştıracam. Ne yazık ki bu katalogu yapanların izine ulaşamadık. Bir Miami bağlantısı vardı, ama hiçbir yere ulaşmadı."

Katalog bana geldiğinde siyah-beyaz olduğunu gördüm, sayfaların çıktısı muhtemelen internetten alınmıştı. Çabucak göz gezdirdim. On yedi kadın vardı, çıplak fotoğraflar, bel ve göğüs ölçüleri, "gerçek" saç ve göz renkleri gibi ayrıntılarla birlikte. Kadınların Candy, Sable, Foxy, Madonna ve Ripe gibi kuşkulu takma adları vardı. Fiyatları 3.500 dolardan 150.000 dolara kadar değişiyordu. Hiçbir kadının kişilikleri ve biyografileri hakkında bilgi yoktu. "Tahmin ettiğimiz şeyin 'beyaz kadın' ticareti olabileceğine dair Interpol ile yakın temastayız. Bilginiz için, 'beyaz kadın' fuhuş yapımları için özel olarak alınıp satılan kadınlara gönderme yapıyor. Bugünlerde bu kadınlar genellikle Asyalı, Meksikalı ve Güney Amerikalı, beyaz değiller, Doğu Avrupalılar hariç. Şunu da bilmelisiniz ki, bu zamanda kölelik, tarihte hiç görülmediği kadar yaygınlaşmış ve teknolojikleşmiştir. Asya'daki bazı ülkeler kadın ve çocukların satıldığını görmezlikten gelmektedir, özellikle de Japonya ve Hindistan.

Son birkaç yılda beyaz kadınlar, özellikle de sarışın olanlar için bir piyasa oluştu. Bu kadınlar, birkaç yüz ile orta büyüklükteki beş haneli sayılar arasında değişen fiyatlara satılıyor, muhtemelen daha da yükseğine. Söylediğim gibi, önemli piyasa Japonya'dır. Diğer Ortadoğu elbette. En büyük alıcılar Suudiler. İster inanm ister inanmayın, Irak ve İran'da bile piyasası var. Bu noktada sorusu olan var mı?"

Bunun, bir araya getirilmiş bilinçli bir grup olduğunu kanıtlayan birkaç soru, çoğunlukla da güzel sorular vardı.

Bir LOYG olarak isteksiz olmama rağmen sonunda ben de bir soru sordum. "Niçin Elizabeth Connolly'nin diğerleriyle bağlantılı olduğunu düşünüyoruz?" Elimi kolumu kullanarak konuşuyordum. "Yani, bu kadar bağlantılı?"

Zelras çabucak cevap verdi. "Onu bir ekip kaçırdı. Adam kaçırın gangsterler köle ticaretinde çok yaygındır, özellikle de

Doğu Avrupa'da. Kaçırma olaylarında deneyimli, çok etkilidirler ve bir iletişim hattına bağlıdır. Bayan Connolly gibi bir kadını kaçırmadan önce genellikle bir alıcıları olur. Kadın çok riskli ama çok çok yüksek fiyatlı olacaktır. Bu tür bir kaçırma olayını çekici yapan şey ise fidye değiş tokuşunun olmayışıdır. Connolly olayı profilimize uyuyor."

Birisi, "Bir alıcı belli bir kadını isteyebilir mi? Bu mümkün mü?" diye sordu.

Zelras başıyla onayladı. "Para iyiye, evet, kesinlikle. Fiyat altı haneli sayılara kadar çıkabiliyor. Bu konuyla ilgili çalışmalarımız devam ediyor."

Uzun toplantının geri kalan kısmı, çoğunlukla Bayan Connolly ve onu çabucak bulup bulamayacağımızla ilgili tartışmalarla geçti. Oybirliği yoktu. Bir ayrıntı özellikle şaşırtıcıydı: Şüpheliler kurbanı neden böyle halka açık bir yerde kaçırmıştı? Kazanç-fidye mantıklı bir olasılıktı, ama ortada bir fidye notu yoktu. Birisi Bayan Connolly'yi özellikle mi istemişti? Öyleyse kimdi bu? Onu özel yapan şey neydi? Ve neden alışveriş merkezi? Daha kolay kaçırabilinecek yerler olduğu kesindi.

Onun hakkında konuşurken konferans odasının ön tarafındaki ekranda Bayan Connolly ve üç kızının fotoğrafı öylece kalmıştı. Dördü de çok yakın ve mutlu görünüyordu. Bu çok korkunçtu, çok üzücü. Kendimi önceki gece Jannie'yle ön sundurmadaki halimizi düşünürken buldum.

Birisi, "Kaçırılan bu kadınlardan hiç bulunan oldu mu?" diye sordu.

"Hiçbirisi," dedi Ajan Zelras. "Ölmüş olduklarından korkuyoruz. Kaçıran kişilerin ya da kaçırma emrini veren kişilerin onları gözden çıkarmış olabileceğinden."

20

O GÜN ÖĞLE YEMEĞİNDEN SONRA oryantasyon derslerime geri dönmüş ve şef özel ajan Horowitz'in müthiş fıkralarına tam vaktinde yetişmişim. Materyalini görmemiz için bir pano gösterdi. "David Koresh'in kulaklarda yer eden şarkıları. 'You Light Up My Life', 'I'm Burning Up', 'Great Balls of Fire'. Şahsen en sevdiğim: 'Burning Down the House.' The Talking Heads'e bayılıyorum." Dr. Horowitz, fıkralarının berbat olduğunu, ama kara mizahın polis memurları arasında işe yaradığını ve ruhsuz konuşma tarzının makul olduğunu biliyormuş gibi görünüyordu. Artı, "Burning Down the House"ın kimin şarkısı olduğunu da biliyordu.

"Birleştirilmiş Davaların Yönetimi" üzerine bir saatlik bir oturum yaptık, arkasından "Kanun Uygulama İletişimi" ve sonra da "Şablon Katil Dinamikleri" üzerine ders yaptık. Son derste bize seri katillerin değiştiği, "dinamik" oldukları söylendi. Diğer bir ifadeyle, öldürme işinde gittikçe daha zeki ve daha iyi oluyorlardı. Sadece "âdet edindikleri özellikler" aynı kalıyordu. Not almaya zahmet bile etmemiştim.

Sonraki dersimiz açık havada yapıldı. Hepimiz, Hogans Al-ley'deki "uygulamalı dersimiz" için takviyeli yüz ve boğaz koruyucularıyla spor ceket giymiştik. Egzersiz, üç arabanın dördüncüsünü sıcak takibe almasını gerektiriyordu. Sirenler çalınıp yankılanıyordu. Hoparlörlerden komutlar veriliyordu: "Dur! Kenara çek! Ellerin başının üzerinde arabadan dışarı çık." Cephanemiz -Simuniton-, pembe boya fırlatan fişeklerden oluşuyordu.

Egzersiz bitirdiğimizde saat beş olmuştu. Duş alıp giyindim, odamın bulunduğu yemekhane binasına gitmek için eğitim binasından ayrılırken şef, özel ajan Nooney'i gördüm. Yanına gitmem için eliyle işaret etti. Ya gitmek istemiyorsam?

"D.C.'ye geri mi dönüyorsun?" diye sordu.

Başımla onaylayıp dilimi ısırdım. "Birazdan. Önce bazı raporları okuyacağım. Atlanta'daki kaçırma olayıyla ilgili."

"Büyük iş. Etkilendim. Sınıf arkadaşların geceyi burada geçiriyor. Bazıları dostluk kurmaya yardımcı olduğunu söylüyor. Ben de öyle düşünüyorum. Değişim ajam mısın?"

Başımı salladım, sonra da Nooney'e gülümsemeye çalıştım. Ama işe yaramadı.

"Başladığımdan beri geceleri eve gidebileceğim söylendi. Diğerlerinin çoğu için bu olanaklı değil."

Sonra Nooney eski kızgınlığını alevlendirmeye çalışarak üzerime gelmeye başladı.

"D.C.'deki şef dedektifinle de problemlerin olduğunu duydum," dedi.

"Şef Dedektif Pittman'la herkes sorun yaşıyor," dedim.

Nooney'in gözleri parladı. Onun olayı böyle algılamadığı belli oluyordu. "Tıpkı herkesin benimle de sorunları olduğu gibi. Bu, burada bir ekip kurmanın önemi konusunda yanıldığım anlamına gelmez. Yanılmıyorum, Cross."

Daha fazla bir şey söylememek için kendimi tuttum. Nooney yine üzerime geliyordu. Neden? Elimden geldiği kadar derslere devam etmişim; hâlâ Beyaz Kadın davası ile

ilgili yapmam gereken işler vardı. İster istemez, davanın bir parçası olmuştum. Ve bu bir başka egzersiz değildi, gerçektir. Önemliydi.

"İşimi bitirmem gerek," dedim sonunda. Sonra Noöney'den uzaklaştım. FBI'daki ilk düşmanımı edindiğimden kesinlikle emindim. Önemli de bir düşmandı. Kolay lokmalarla başlamanın anlamı yoktu.

21

DAVRANIŞ BİLİMLERİ'NE ait ofislerin bulunduğu yemekhane binasının alt katındaki odamda geç saatlere kadar çalışmamda etken olan şey, belki de Gordon Nooney'le karşılaşmam dolayısıyla beni altüst eden suçluluk duygumdu. Biraz da alçak tavanlar, kötü floresan aydınlatma ve gri briketten duvarlar karakola geri dönmüşüm gibi bir his vermişti. Ama arşiv dosyalarının derinliği ve FBI ajanlarının araştırma olanakları şaşırtıcıydı. Büro'nun kaynakları şimdiye kadar D.C. Polis Departmanı'nda gördüğüm kaynakların hepsinden daha iyiydi.

Beyaz kadın ticareti dosyalarının dörtte birinden daha azını gözden geçirmem birkaç saatimi almıştı ve bunlar daha sadece Birleşik Devletler'de olan olaylardı. Bir kaçırma olayı özellikle dikkatimi çekmişti. Olay, Ruth Morgenstern adlı kadın bir D.C. savcısıyla ilgiliydi. En son 20 Ağustos sabahı saat yaklaşık olarak 9.30 sularında görülmüştü. Bir arkadaşı onu Foggy Bottom'daki dairesinin yakınlarında bırakmıştı.

Bayan Morgenstern yirmi altı yaşında, 50 kilo ağırlığında, mavi gözlü ve omuz hizasında saçları olan sarışın bir kadındı. 28 Ağustos'ta kimlik kartlarından biri Anacostia Donanma Üssü'nün kuzey kapısı yakınlarında bulunmuştu. İki gün sonra da şehirde bir sokakta savcılık kartı bulunmuştu.

Ama Ruth Morgenstern hâlâ kayıptı. Dosyasına bir kayıt düşülmüştü. Büyük ihtimalle ölü.

Merak ediyordum: Acaba Ruth Morgenstern ölmüş müydü?

Peki ya Bayan Elizabeth Connolly?

Saat on gibi, tam ciddi şekilde esnemeye başladığım sırada, uyanmamı sağlayan başka bir davaya rastladım. Raporu bir kere okudum, sonra bir kere daha.

Dava, on bir ay önce Houston'da meydana gelen Jilly Lopez adlı bir kadının kaçırılmasıyla ilgiliydi. Kaçırılma olayı Houstonian Otel'de meydana gelmişti. Kurbanın otoparktaki cipinin yakınlarında dolaşan bir ekip -iki erkek- görülmüştü. Bayan Lopez "çok çekici" bir kadın olarak tarif ediliyordu.

Dakikalar sonra Houston'da davaya bakan bir memurla konuşuyordum. Dedektif Steven Bowen olaya neden ilgi duyduğumu merak etmişti, ama yardımcı oluyordu. Bayan Lo-pep'in bulunamadığını ya da kaçırıldıktan sonra kendisinden hiçbir haber alınamadığını söyledi. Fidyeye istenmemişti. "Gerçekten iyi bir bayandı. Konuştuğum herkes onu seviyordu."

Atlanta'dayken aynı şeyleri Elizabeth Connolly için de duymuştum.

Bu davadan şimdiden nefret ediyordum, ama kafamdan da bir türlü atamıyordum.- Beyaz Kadın. Kaçırılan kadınların hepsi sevilesi kadınlardı, değil mi? Ortak yönleri buydu. Belki de kaçırılan kişilerin uyguladığı şablon buydu.

Sevilesi kurbanlar.

Ne kadar korkunçtu bu?

22

O GECE EVE VARDIĞIMDA saat on biri çeyrek geçiyordu, ama beni bekleyen güzel bir sürpriz vardı. 2.05 cm boyu ve 113.5 kilo ağırlığıyla John Sampson, ön merdivenlerde oturuyordu. İlk bakışta Grim Reaper gibi görünüyordu, ama sonra gülümsemesi ve Joyful Reaper'a benzedi.

"Bakın kim gelmiş, Dedektif Sampson," deyip gülümsemesine karşılık verdim.

"Nasıl gidiyor, ahbap?" diye sordu John, çimenlere doğru yürürken. "Yine geç vakitlere kadar çalışıyorsun. Hep aynı, hep aynı. Hiç değişmeyeceksin, ahbap."

"Quantic'da geç vakitlere kadar çalıştığım ilk gece bu," diyerek savunmacı bir şekilde cevap verdim. "Başlama yine."

"Kötü bir şey söyledim mi şimdi? Dilimin tam ucunda duran 'bir sürü laftan ilkini' söyleyerek sözünü kestim mi? Hayır, kesmedim. Bence iyi davranıyorum. Ama mademki sohbet ediyoruz, kendi kendine konuşamazsın değil mi?"

"Soğuk bir bira ister misin?" diye sorup evin ön kapısını kapadım. "Gelinin nerede bu gece?"

Sampson beni takip ederek içeri girdi, her birimize birkaç Heineken aldık; sundurmaya götürdük. Ben piyanonun iskemlesine oturdum, Sampson da vücudunun ağırlığını taşımakta zorlanan salıncaklı sandalyeye lap diye oturuverdi. John, on yaşlarımızdan beri bu dünyadaki en iyi arkadaşımdır. Ben onu bırakıp FBI'a girene kadar ikimiz de cinayet

masası dedektifydik ve ortaklık. Bunun için bana hâlâ biraz kızgındır.

"Billie iyi. Bu gece ve yarın St. Anthony Hastanesi'nde gece nöbeti var. Her şey yolunda." Bir dikişte birasının yarısını yuvarladı. "Bir şikâyetim yok ortak. Tersine, mutlu bir kampçıya bakıyorsun."

Gülmek zorunda kalmıştım. "Şaşırmış görünüyorsun."

Sampson da güldü. "Evlenecek türden biri olmadığımı sanırdım. Şimdiyse tek istediğim, zamanımın çoğunu Billie ile geçirmek. Beni güldürüyor, üstelik şakalarını bile kaldırıyor. Jamilla ve sen nasılsınız? O iyi mi? Yeni işin nasıl? Club Fed'de bir 'ajancık' olmak nasıl bir duygu?"

"Şimdi Jamilla'yı arayacaktım," dedim. Sampson, Jamil-la'yla tanışmış, onu sevmiştii ve durumumuzu da biliyordu. Jam de bir cinayet masası dedektifydi, bu yüzden hayatın nasıl bir şey olduğunu anlıyordu. Onunla olmak gerçekten hoşuma gidiyordu. Ama ne yazık ki San Francisco'da yaşıyordu ve orada olmaktan hoşnuttu.

"Başka bir cinayet davası üzerinde çalışıyor. San Francisco'da da insanları öldürüyorlar. Büro'da hayat iyi şimdilik." İkinci biramı da açtım. "Ama yine de, Büro-kratlara alışmam gerek."

"A-ha,"dedi Sampson. Sonra hınzırca gülümsedi. "Şimdiden duvarlar çatlamış ha? Büro-kratlar. Otorite sorunları mı var? Öyleyse niye geç saatlere kadar çalışıyorsun? Hâlâ or-yantasyonda değil misin, ya da adı her ne zıkkımsa?"

Sampson'a Elizabeth Connolly'nin kaçırılma olayını anlattım -kısaltılmış versiyonunu- ama sonra daha hoş konulara atladık. Billie ve Jamilla'dan, romantizmin cazibesinden, George Pelecanos'un son romanından ve ortağıyla flört edip, ne haltlar karıştırdığını da kimsenin bilmediğini sanan bir dedektif arkadaşımızdan bahsettik. Ama hepimiz biliyorduk bunu. Tıpkı eski günlerdeki gibi, Sampson'la ben bir araya geldiğimizde her zaman nasılsak, yine öyleydik. Onunla birlikte çalışmayı özlüyordum. Bu da başka bir düşüncemi beraberinde getiriyordu: Onu FBI'ya sokmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu.

Koca adam boğazını temizledi. "Sana söylemek, seninle konuşmak istediğim bir şey var. Bu gece buraya uğramamın asıl nedeni," dedi.

Kaşımı kaldırdım. "Nedir peki?"

Gözlerini benden kaçırdı. "Benim için söylemesi biraz zor, Alex."

İleri doğru eğildim. Beni oltaya getiriyordu.

Sonra gülümsedi, paylaşmak üzere olduğu şeyin iyi bir haber olduğunu biliyordum zaten.

"Billie hamile," dedi ve en içten, en renkli kahkahasını savurdu. Sonra ayağa fırladı ve beni yarı öldürürcesine sıkarak kucakladı. "Baba olacağımV

"İŞTE YİNE BAŞLIYORUZ, sevgili Zoya," dedi Slava sır verir gibi fısıldayarak. "Çok zengin görünüyorsun bu arada. Tam bugüne göre."

Çift, bütün girişlerdeki reklam tabelalarına göre, "Ameri-ka'daki ikinci en büyük" alışveriş merkezi olan kalabalık King of Prussia'da dolanan, banliyöde yaşayan tiplere ben-zemişti. Alışveriş merkezinin popüleritesinin iyi bir nedeni vardı. Pennsylvania'da kıyafetlerden vergi alınmadığı için açgözlü müşteriler çevre eyaletlerden buraya gelirdi.

"Bu insanların hepsi de zengine benziyor. Aynı kaba sıcıyorlar," dedi Slava. "Sence de öyle değil mi? Kullandığım ifadeyi -aynı kaba sıçmak- biliyorsun değil mi?"

Zoya küçümseyen -iğrenç bir kahkaha attı. "Bir iki saat içinde sıçtıkları kabı göreceğiz. Burada işimiz bittikten sonra. Korkularının açığa çıkmasına ramak kaldı. Tıpkı bu kokuşmuş ülkedeki herkes gibi onlar da kendi gölgelerinden korkuyorlar. Ama özellikle de acı çekmekten ya da azıcık sıkıntıdan bile. Bunu yüzlerinden okuyamıyor musun Slava? Bizden korkuyorlar. Sadece bunu henüz bilmiyorlar."

Slava, Nordstrom ve Neiman Marcus'un hâkim olduğu ana binanın çevresine bakındı. Her yerde Teen People dergisinin "Rock ve Alışveriş Turu" tabelaları vardı. Bu arada, izledikleri hedef Neimans'tan elli dolarlık kurabiye kutusu almıştı. Şaşırtıcı! Sonra da aynı derecede absürd ve de yanına yanaşılmayacak kadar pahalı olan Kırmızı, Beyaz ve Mavi Köpek adlı bir köpek güncesi aldı.

Aptallar, aptal insanlar. Bir köpek için defter tutan aptallar, diye düşündü Slava. Sonra hedefi yeniden gördü. Küçük çocuklarıyla beraber Sketchers'dan çıkıyordu.

Aslında hedef onlara o anda biraz endişeli görünmüştü. Nedeni neydi? Belki de tanınmaktan ve imza vermek ya da hayranlarıyla hoşbeş etmek zorunda kalmaktan korkuyordu. Şöhretin bedeli, ha? Muhtemelen öğle yemeği için, ama belki de sırf kalabalıktan kaçmak için, gözünün nuru çocuklarını Dick Clark's American Bandstand Grill'e götürürken artık hızla ilerliyordu.

"Dick Clark Philadelphialıymış, yakınlardan yani," dedi Slava. "Biliyor muydun bunu?"

"Dick Clark, Dick Tracy ya da her ne haltsa, kimin umurunda," dedi Zoya ve Slava'nın pazılarına bir yumruk çaktı. "Kes şu fasa fiso oyununu. Başımı ağrıtıyor. Seninle tanıştığımdan beri bir trilyonuncu Excedrinlik baş ağrısı bu."

Kurban, çiftin emri aldıkları kişi tarafından verilen tarife kesinlikle uyuyordu: uzun boylu, sarışın, buz kraliçesi, mağrur. Ama aynı zamanda da son ayrıntısına kadar cinsel cazibeli, diye düşündü Slava. Bunun mantıklı olduğunu düşündü. Ne de olsa kadın, kendisine Sanat Yönetmeni adım veren bir müşteri tarafından satın alınmıştı.

Çift elli dakika bekledi. Orta avluda Broomall, Pennsylvania'dan bir ortaokul korusu sahne almıştı. Sonra hedef ve iki çocuğu lokantadan çıktılar.

"Hadi yapalım," dedi Slava. "Bu çok ilginç olacak değil mi? Çocukların varlığı işi bir meydan okumaya çevirecek."

"Hayır," dedi Zoya. "Çocukların varlığı bunu çılgınca bir işe çevirecek. Kurt bunu duyana kadar bekle. Kurt'un yavruları olacak."

24

SATIN ALINAN KADININ ADI Audrey Meek'ti. Ünlü biriydi. Meek adlı bayan giyim ve aksesuarlarında oldukça başarılı olan markanın kurucusuydu. Bu isim, annesinin bekârlık soyadıydı ve kendisi de bu adı kullanıyordu.

Çift onu yakın takibe aldı, park yerine kadar şüphe çekmeden izlediler. Neiman Marcus, Hermes ve diğer alışveriş torbalarını New Jersey plakalı gıcır gıcır siyah Lexus cipine yerleştirirken üzerine atladılar.

Zoya kadının ağzını ve burnunu keskin kokulu bir gazlı bezle kapatmaya çalışırken o, "Çocuklar, koşun! Kaçın!" diyerek mücadele ediyordu. Çok geçmeden, birkaç dramatik saniye kadar, daireler, yıldızlar ve parlak renkler gördü. Sonunda Slava'nın güçlü kollarında kendinden geçti.

Zoya park yerinin çevresine dikkatle bakındı. Rakam ve harfler yazılı beton duvarlardan başka bakılacak çok fazla bir şey yoktu. Etrafta kimsecikler bulunmuyordu. Çocukların bağırmaya ve ağlamaya başlamalarına rağmen olanı biteni fark edecek kimse yoktu.

"Annemi rahat bırakın!" diye bağırıyor, kendisine gülüm-semekle yetinen Slava'ya yumruklar savuruyordu Andrew Meek. "İyi küçük adam," diye alkışladı. "Annemi koru. Seninle gurur duyacak. Ben de seninle gurur duyuyorum."

"Gidelim, aptal herif!" diye bağırdı Zoya. Her zamanki gibi, bütün önemli işlerin icabına bakan oydu. Moskova'nın dışındaki Moscovskaya ilçesinde büyüdüğü ve bir fabrika iş-

çisi ya da bir fahişeye olmaya dayanamayacağına karar verdiği zamanlardan beri bu hep böyle olmuştu.

"Çocuklar ne olacak? Onları burada bırakamayız," dedi Slava.

"Bırak onları. Bizden beklenen de bu, seni aptal. Tanık istiyoruz. Plan bu. Hiçbir şeyi doğru dürüst anlayamaz mısın sen?"

"Park yerinde mi? Burada mı bırakalım onları?"

"Bir şey olmaz. Ya da olur. Kimin umurunda? Hadi. Gitmemiz gerek. Şimdi!"

Çocuklar park yerinde feryat ederken, arka koltukta bilinçsizce yatmakta olan hedef Audrey Meek ile birlikte oradan uzaklaştılar. Zoya, arabayı alışveriş merkezinin çevresindeyken makul bir hızla kullanıyordu, sonra Dekalb Pike'a saptı.

Arabayı değiştirdikleri Valley Forge Ulusal Tarih Parkı'na kadar sadece birkaç dakika yolculuk ettiler.

Sonra da aracı tekrar değiştirdikleri ücra bir park yerine kadar bir on üç kilometre daha.

Sonra Pennsylvania'nın Bucks County bölgesindeki Ottsville'e hareket ettiler. Bayan Meek birazdan kendisine deli gibi âşık olan "Sanat Yönetmeni" ile tanışacaktı. Öyle olmalıydı, "Sanat Yönetmeni" onun arkadaşlığı için ya da bu her ne olabilirse, 250.000 Dolar ödemişti.

Ve kaçırma olayının - kasıtlı olarak işi berbat etme olayı-tanıkları vardı.

Tarama: Darkangel_96

Düzenleme: Oz Büyücüsü

www.bizimkosemiz.com

BOLUM II

SADAKAT, CESARET, DÜRÜSTLÜK

25

KURT'UN nasıl biri olduğunu henüz hiç kimse çözememişti. Interpol ve Rus Polisi'nden alınan bilgiye göre boş biri değildi, polis eğitimi almış bir ustaydı. Pek çok Rus gibi, seri ve sağduyuya dayalı olarak düşünebiliyordu. Bu doğal yetenek bazen Mir uydusunun uzayda uzun süre kalabilmesinin nedeni olarak gösterilirdi. Rus kozmonotlar günlük sorunlara çözüm bulmada Amerikalılardan daha iyidiler. Uzay aracında beklenmedik bir aksilik olduğunda hakkından gelebiliyor ı ardı.

Kurt da öyleydi.

Güneşli bir pazar öğleden sonrasında siyah bir Cadillac Escalade'yi Miami'nin kuzey bölümüne doğru sürüyordu. Bazı güvenlik sorunlarıyla ilgili olarak Yeggy Titov adlı bir adamı görmesi gerekiyordu. Yeggy kendini, dünyanın en iyilerinden sayılan bir Web sitesi tasarımcısı ve zirvede bir mühendis olarak görüyordu. California Berkeley'de doktora yapmıştı ve hiç kimsenin bunu unutmamasına da fırsat vermiyordu. Ama Yeggy, büyüklük saplantısı ve çarpık düşünce tarzı olan herhangi bir sapık veya sürüngenden farklı değildi.

Kurt, Yeggy'nin Biscayne Körfezi'ne bakan bir gökdelendeki dairesinin çelik kapısına gürültülü bir şekilde vurdu. Birileri kendisini görebilir diye başına bir bere geçirmiş ve üzerine de Miami Heat rüzgârlık giymişti.

"Tamam, tamam, patlama!" diye bağırdı içerden Yeggy. Kapıyı açması birkaç dakika daha almıştı. Üzerinde Einstein'ın gülümseyen yüzü bulunan, soluk-siyah, eski püskü ucuz bir tişört ve kot şort vardı. Oldukça muzipti, Yeggy işte!

"Sana beni buraya getirtmemeni söylemiştim," dedi Kurt, ama yüzünde sanki çok iyi bir espri yapıyormuş gibi kocaman bir gülümseme vardı. Yeggy de gülümsedi. Yaklaşık bir yıldır iş ortağıydılar ki bu da Yeggy gibi birine katlanmak için uzun bir süreydi. "Zamanlaman harika," dedi.

"Ne kadar da şanslıyım," dedi Kurt oturma odasına salına salına girerken. Aniden burnunu tutma isteği duydu. Daire tam bir çöplüktü; içerisi fast-food ambalajları, pizza kutuları, boş süt kutuları ve Birleşik Devletler'deki en büyük Rusça gazete olan Novoye Russkoye Slovo'nun düzinelerce, belki yüze yakın eski sayısı ile doluydu.

Kokuşmuş yiyecek ve pislik kokusu zaten berbattı, ama daha da berbatı her zaman bir haftalık sosis gibi kokan Yeggy'nin kendisiydi. Bilim adamı, Kurt'u oturma odasının bitişiğindeki yatak odasına aldı. Burası artık bir yatak odası olmaktan çıkmış, çok dağınık birinin laboratuvarı haline gelmişti. Çirkin kahverengi bir halı, döşemenin üzerinde üç bej renkli CPU kutusu ve odanın bir köşesinde ıskartaya çıkmış parçalar - ısı alıcıları, devre kartları, disk sürücüleri.

"Sen bir domuzsun," dedi Kurt, sonra yine güldü. "Ama çok zeki bir domuz."

Odanın ortasında modüler bir masa vardı. Üç düz ekran monitör, iyice eskimiş açılır kapanır bir sandalyenin etrafında yarım daire şeklinde dizilmişti. Monitörlerin arkasında yangın çıkarma tehlikesi taşıyan, birbirine dolanmış kablolar bulunuyordu. Dışa açılan tek bir pencere vardı; onun da güneşliği sıkı sıkı çekilmişti.

"Siteniz şu anda çok güvenli," dedi Yeggy. "Mükemmel. Yüzde yüz. Hiçbir sızıntı şansı yok. Tam istediğin gibi."

"Zaten güvenli olduğunu düşünüyordum," diye yanıtladı Kurt.

"Artık daha da güvenli. Bu aralar çok dikkatli olmanıza imkân yok. Dahası da var, son broşürü de tamamladım. Bu bir klasik, hem de hazır bir klasik."

"Evet, sadece üç hafta gecikmeli."

Yeggy sıska omuzlarını silkti. "Ne olmuş yani, eserimi görene kadar bekle. Dâhice. Baktığında dehayı fark edebiliyor musun? İşte bu dâhice."

Kurt, bilim adamına bir şey söylemeden önce sayfaları inceledi. Broşür kırmızı sırtlı temiz bir kapakla ciltlenmiş, 30x 22 cm. boyutundaki kuşe kâğıda basılmıştı. Yeggy onu renkli HP laser yazıcısında basmıştı. Renkler heyecan vericiydi. Kapak mükemmel görünüyordu. Bu şıklık şaşırtıcıydı, Kurt sanki Tiffany'nin kataloguna bakıyormuş gibi hissetti. Kesinlikle böyle bir bok çukurunda yaşayan birinin eseri gibi görünmüyordu.

"Sana yedi ve on yedi numaralı kızların artık aramızda olmadığını söylemiştim. Aslında, öldüler," dedi Kurt sonunda. "Dâhi çocuğumuz unuttu mu yoksa?"

"Ayrıntılar, ayrıntılar," dedi Yeggy. "Yeri gelmişken, teslimatta bana on beş bin borçlusun. Bu da teslimat olsa gerek."

Kurt takım elbisesinin ceketine uzandı ve bir Sig Sauer 210 tabanca çıkardı. Yeggy'yi alnının tam ortasından iki kere vurdu. Sonra da sırf eğlence için Albert Einstein'ı da alnının ortasından vurdu.

"Artık sen de aramızda değilsin gibi gözüküyor, Bay Ti-tov. Ayrıntılar, ayrıntılar."

Kurt dizüstü bilgisayarın başına geçti ve satış katalogunu kendisi düzeltti. Sonra bir CD'ye kopyalayıp yanına aldı. Kendisinde eksik olan birkaç adet Novoye Russkoye Slovo sayısını da. Bu bok çukurunu yakmak ve cesetten kurtulmak üzere daha sonra birisini gönderecekti. Ayrıntılar, ayrıntılar.

26

O SABAH "Tutuklama Teknikleri" adlı dersi kaçırmıştım. Konuyu muhtemelen hocasından daha iyi bildiğimi düşünüyordum. Derse girmek yerine Monnie Donnelley'i arayıp, Birleşik Devletler'de son zamanlarda beyaz kadın ticaretiyle, özellikle de Beyaz Kadın davasıyla ilgisi olabilecek elindeki tüm bilgilere ihtiyacım olduğunu söyledim.

Büro'nun pek çok suç analisti on altı kilometre ötedeki Kritik Olay Yeri Müdahale Grubu'na yerleştirilmişti, ama Monni-e'nin Quantico'da bir ofisi vardı. Ekstra özellikleri olmayan odamın kapısına dayanması bir saati bulmamıştı. Kendisiyle gurur duyar gibi iki disk uzattı.

"Bu seni bir süre oyalar. Sadece beyaz, çekici kadınlar ve son zamanlardaki kaçırılma olayları üzerine yoğunlaştım. Ayrıca Atlanta'daki olay yeriyle ilgili elimde çok bilgi var. Çemberi, Buckhead'deki mahalleye, alışveriş merkezine, çalışanlarına ve sahibine kadar genişlettim. Senin için polis ve Büro'nun araştırma raporlarının kopyalarını aldım. İstedğin her şeyin. Ödevini yapıyorsun, değil mi?"

"Ben oyundaki çaylağım. Elimden gelenin en iyisini hazırlıyorum. Bu Quantico'da çok mu sıradışı?"

"Aslına bakarsan, silahlı kuvvetlerden ya da polis departmanlarından bize katılan ajanların yaptığı bir şey bu. Alan araştırmasında çalışmaktan hoşlanıyor gibiler."

"Alan araştırmasında çalışmak benim de hoşuma gidiyor," diye itiraf ettim Monnie'ye. "Ama alan biraz daha dar olduğunda. Yaptıkların için teşekkür ederim, hepsi için."

"Senin için ne dediklerini biliyor musun, Dr. Cross?"

"Hayır. Ne diyorlar?"

"Psişik olmaya yakın olduğunu. Çok yaratıcıymışsın, hatta belki Tanrı vergisi bir yeteneğin varmış. Bir katil gibi düşünebiliyormuşsun. Seni bu yüzden hemen Beyaz Kadın davasında görevlendirdiler." Kapı aralığında durdu. "Dinle. Sana bir tavsiye vereceğim, izin verirsen. Gordo Nooney'yi kızdırmamalısın. O küçük oryantasyon oyunlarını ciddiye alır. Ayrıca aslen kötü biridir. Ve arkası olan biri."

"Bunu unutmam," diye başımla onayladım. "Öyleyse iyi adamlar da var, değil mi?"

"Kesinlikle. Birçok ajanın sağlam olduğunu göreceksin. İyi insanlar, en iyileri. Pekâlâ, tamam, sana iyi avlar," dedi Monnie. Sonra okumam için bilgileri bıraktı, çok ama çok okuma. Haddinden fazla.

Atlanta'daki olayla bağlantılı olabileceğini düşündüğüm, her ikisi de Texas'ta olan iki kaçırma olayıyla başladım. Sadece raporları okumak bile kanımın kaynamasına neden olmuştu. Marianne Norma, yirmi yaşında, 6 Ağustos 2001'de kaybolmuştu. Büyükanne ve büyükbabasının sahibi olduğu bir apartmanda üniversiteden sevgilisiyle birlikte kalıyordu. Marianne ve Dennis Turcos, Texas Christian'da o güz döneminde son sınıf öğrencisi olacaktı ve 2002'nin baharında da evlenmeyi planlıyorlardı. Herkes ikisinin de dünyanın en iyi çocukları olduklarını söylemişti. Marianne'den o ağustos gecesinden sonra bir daha haber alınamamıştı. O yılın 30 aralık günü, Dennis Turcos kafasına bir tabanca dayamış ve kendini öldürmüştü. Marianne'siz yaşayamayacağını, o kaybolduğunda kendisinin de hayatının sona erdiğini söylemişti.

İkinci dava, Texas Childress on beş yaşındaki bir kaçağın davasıydı. Adrianne Tuletti, fuhuş yaptığı söylenen üç kızın yaşadığı San Antonio'daki apartmandan kaçırılmıştı. Binadaki komşular Adrianne'nin kaybolduğu gün iki şüpheli kişiyi, bir kadın ve bir

erkek, binaya girerken gördüklerini bildirmişlerdi. Bir komşu, şüphelilerin kızlarını eve geri götürmek için gelen anne ve babası olabileceğini sanmıştı, ama o günden sonra kızıdan bir daha hiç haber alınamamıştı.

Kızın resmine uzun bir süre baktım, çok tatlı bir sarışındı ve Elizabeth Connolly'nin kızlarından birine benziyordu. Anne ve babası Childress'te öğretmenlik yapıyordu.

O öğleden sonra, kötü haberler çoğalmıştı. En kötüsünden. Pennsylvania'daki King of Prussia alışveriş merkezinden Audrey Meek adlı bir moda tasarımcısı kaçırılmıştı. Kadının iki küçük çocuğu kaçırılma olayına tanık olmuştu. Bu bilgi beni şoke etmişti. Çocuklar polise annelerini kaçıran kişilerin bir erkek ve kadın olduğunu söylemişti.

Pennsylvania'ya hareket etmek üzere hazırlanmaya başladım. Nana'yı aradım, tahmin edilenin aksine bana destek verdi. Sonra Nooney'nin ofisinden bir mesaj aldım. Pennsylvania'ya gitmiyordum. Derslere katılmam bekleniyordu.

Karar belli ki en üstten geliyordu ve ben neler döndüğünü anlamamıştım. Belki de anlamam beklenmiyordu.

Belki de bütün bunlar bir sınavdı?

27

"SENİN İÇİN ne dediklerini biliyor musun, Dr. Cross? Psişik olmaya yakın olduğunu. Çok yaratıcıymışsın, hatta belki tanrı vergisi bir yeteneğin varmış. Bir katil gibi düşünebiliyor-muşsun." Bunlar o sabah Monnie Donnelley'nin bana söylediği sözlerdi. Bu doğruysa, neden davadan alınmıştım?

Öğleden sonra derslerime girdim, ama dikkatim dağılmıştı, belki biraz kızgındım. Biraz kaygılanmıştım: FBI'da ne yapıyordum? Ne hale düşüyordum? Quantico'daki sistemle mücadele etmek istemiyordum, ama çok zor bir duruma düşürülmüştüm.

Ertesi sabah, derslerim için yine hazır olmak zorundaydım: "Hukuk", "Beyaz-yakalıların Suçları", "İnsan Hakları İhlalleri", "Ateşli Silahlar Uygulaması."

"İnsan Hakları İhlalleri"ni ilginç bulacağımdan emindim, ama Elizabeth Connolly ve Audrey Meek adlı kayıp kadınlar dışarılarda bir yerlerdeydiler. Belki biri ya da her ikisi

hâlâ hayattaydı. Eğer o kadar yetenekliysem, belki onları bulmada yardımım dokunabilirdi.

Sabah gazetesinin ön sundurmaya pat diye düştüğünü duyduğumda Nana ve kedimiz Rossie ile birlikte kahvaltı sofrasıdaydım.

"Otur. Ye sen. Ben alırım," dedim Nana'ya, kalkmak üzere sandalyemi masadan iterken.

"Bu köşeden ses yok," dedi Nana ve muhteşem "küçük yaşlı kadın" edasıyla istifini bozmadan çayından bir yudum aldı. "Kendimi korumam lazım, biliyorsun."

"Tamam."

Nana evin hâlâ her santimini, içini dışını, temizliyordu ve yemeklerin çoğunu da o yapıyordu. Birkaç hafta önce, onu dış merdivene dayanmış, çatı oluklarını temizlerken yakalamıştım. "Sorun değil," diye seslenmişti bana. "Dengem mükemmeldir ve bir paraşüt kadar hafifim." Tekrar söyle...

Washington Post aslında ön sundurmaya ulaşmamıştı. Kaldırıma giden yolun yarısında yerde kalmıştı. İlk sayfayı okumak için eğilmeme bile gerek yoktu.

"Ah, lanet olsun," dedim. "Allah kahretsin."

Haber iyi değildi. Aslında korkunçtu. Nerdeyse gördüklerime inanamadım.

Manşet şoke ediciydi: İKİ KADININ KAÇIRILMA OLAYI BAĞLANTILI OLABİLİR. Hepsinden kötüsü, hikâyenin geri kalanı sadece FBI'dan birkaç kişinin bildiği özel ayrıntılar içeriyordu. Ne yazık ki, o kişilerden biri de bendim.

Ana nokta, Pennsylvania'daki en son kaçırılma olayında görülen bir çift -bir kadın ve bir erkek- hakkında anlatılan hikâyeydi. Midem bulandı. Audrey Meek'in çocuklarıyla yapılan görgü tanığı röportajı bizim basına sızmasını istemediğimiz bir bilgiydi.

Birisi hikâyeyi Posf a sızdırmıştı; ayrıca, onlar için boşlukları da doldurmuştu. Belki Bob Woodward'ın dışında, gazetede ki hiç kimse bunu kendi başına yapmış olamazdı. O kadar zeki değillerdi.

Post gazetesine bilgiyi kim sızdırmıştı?

Neden?

Bu mantıklı gelmiyordu. Birisi soruşturmayı sabote mi etmek istiyordu? Kim?

28

PAZARTESİ SABAHİ Jannie ve Damon'la birlikte okula kadar yürümemiştim. Kedimizle birlikte verandada oturup piyano -Mozart, Brahms- çalmıştım. Daha erken kalkıp St. Anthony aşevine yardım etmem gerekirdi diye suçluluk duymuştum. Genellikle haftada birkaç sabah, çoğunlukla da Pazar günleri, kiliseme yardım etmek üzere giderdim.

O sabah trafik korkunçtu, sinir bozucu araba yolculuğu ile Quantico'ya gitmem nerdeyse bir buçuk saatimi almıştı. Şef özel ajan Nooney'nin ön kapıda durup oraya varmamı sabırsızlıkla beklediğini hayal ettim. En azından araba yolculuğu mevcut durumumu düşünmek için zaman vermişti bana. Şimdilik yapılacak en iyi şeyin derslerime girmek olduğuna karar vermiştim.. Kendime hâkim olacaktım. Eğer Müdür Burns benim Beyaz Kadın davasına bakmamı istiyorsa, bunu bana bildirirdi. İstemiyorsa da sorun yoktu.

O sabahki ders Büro'nun "pratik uygulama egzersizi" dediği konu üzerine odaklanmıştı. Görgü tanıkları ve veznedarın sorgulanmasını da kapsayan Hogan Alley'deki kurgusal bir banka soygununu araştırmak zorundaydık. Dersi veren kişi Marilyn May adlı bir başka çok yetenekli şef özel ajandı.

Egzersize başlayalı bir buçuk saat olmuştu ki, Ajan May sınıfa bankanın yaklaşık bir buçuk kilometre ötesinde gerçekleşen kurgusal bir otomobil kazasını bildirdi. Grup olarak kazanın banka soygunuyla bir ilgisi olup olmadığını araştırmaya başladık. Özenli davranıyordum, ama son on iki yıldır bu kurgu araştırmaların gerçeklerinde yer almıştım ve bunu çok ciddiye almak benim için zordu, özellikle de bazı sınıf arkadaşlarım görüşmeleri ellerindeki ders kitabına göre yürütürken. Televizyonda çok fazla polis şovu izlediklerini düşünüyordum. Ajan May ara sıra kendi kendine eğleniyormuş gibi görünüyordu.

Büro'ya katılmadan önce orduda yüzbaşı olan yeni bir arkadaşla kaza yerinde dururken çağırıldığımı duydum. Noo-ney'nin idari asistanını görmek üzere sesin geldiği yöne'doğru döndüm. "Kıdemli Ajan Nooney sizi ofisinde görmek istiyor," dedi.

Oh, tanrım, gene ne var? Bu herif aklını kaçırmışl İdare'ye aceleyle yürürken bunları düşünüyordum. Nooney'nin beklediği yukarı kata koşturdum.

"Kapıyı kapatın, lütfen," dedi. Yıpranmış meşe bir masanın arkasına oturmuştu, sanki bir yakını ölmüş gibi görünüyordu.

Öfkelenmeye başlıyordum. "Bir egzersizin ortasındayım."

"Ne yaptığınızı biliyorum. Programı ve planı ben yazdım," dedi. "Sizinle bugünkü Washington Posf un ön sayfasındaki haber hakkında konuşmak istiyorum," diye devam etti. "Bunu gördünüz mü?"

"Gördüm."

"Bu sabah daha önceki şef dedektifinizle konuştum. Sizin Posf u daha önce de kullanmış olduğunuzu, orada arkadaşlarınız olduğunu söyledi."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. "Eskiden Post'ta iyi bir arkadaşım vardı. Öldürüldü. Artık orada arkadaşlarım yok. Kaçırılma olaylarıyla ilgili neden bilgi sızdırayım ki? Elime ne geçecek?"

Nooney kaskatı parmağını bana yöneltti. Sesini yükseltti. "Nasıl çalıştığınızı biliyorum, neyin peşinde olduğunuzu da. Ekibin bir parçası olmak ya da hiçbir şekilde denetlenmek veya etkilenmek istemiyorsunuz. Bu, bu şekilde gitmez. Biz altın çocuklara ya da özel durumlara inanmayız. Sınıfınızda-ki herhangi birinden daha yaratıcı ya da daha gelişmiş bir hayal gücüne sahip olduğunuzu sanmıyoruz. Bu yüzden egzersizinize geri dönün Dr. Cross ve gözünüzü açıp gerçeği görün."

Başka bir şey daha söylemeden, öfkelenerek ofisi terk ettim. Ajan Marilyn May'in çok geçmeden Hogans Alley'de sahnelenen sahte soygunla titizlikle bağlantı kurduğu sahte kaza yerine geri döndüm. Nooney'nin yazdığı programa. Bundan daha iyisini uyumda bile yapabilirdim. Ve evet, şimdi kızmıştım işte. Sadece kime kızmam gerektiğini bilmiyordum. Bu oyunun nasıl oynandığını bilmiyordum.

Ama kazanmak istiyordum.

BAŞKA BİR SATIN ALMA OLAYI DAHA OLMUŞTU, büyük bir tane.

Çift, cumartesi gecesi Newport, Rhode Island'da Halyard adlı deniz üzerindeki bir bara girmişti. Halyard, Newport'un sözde Pembe Bölgesi'ndeki pek çok eşcinsel kulübünden farklıydı. Etkileyici bir çizme ya da sivri uçlu bir bileklik tek tük göze ilişse de, buraya sıkça gelenlerin çoğu kabarık saçlı, denizci kıyafetli ve her zaman popüler olan Croakie güneş gözlüklü adamlardı.

Kulübün DJ'i Strokes'tan bir melodiyi yeni seçmişti ve birkaç çift geceyi dans ederek geçiriyordu. Çift ortama uyuyordu, yani göze çarpmıyorlardı. Slava üzerine açık mavi bir tişört ve Dockers giymiş, uzunca siyah saçlarına jöle sürmüştü. Zoya da başına göze batan bir denizci beresi takmış, hoş bir genç delikanlıya benzemek için uğraşmıştı. Umduğundan daha başarılı olmuştu, çünkü birileri ona şimdiden asılmıştı bile.

Zoya ve Slava belli fiziksel görünüşte birini arıyorlardı ve geldikten hemen sonra umut vaat eden bir olasılık bulmuşlardı. Gencin daha sonra öğrenecekleri adı Benjamin Coffey'di ve Providence Üniversitesi son sınıf öğrencisiydi. Benjamin eşcinsel olduğunu ilk defa Barrington, Rhode Island'daki St. Thomas sunağında hizmet ederken farkına varmıştı. Oradayken hiçbir papaz ona dokunmamış ya da cinsel tacizde bulunmamış, hatta asılmamıştı bile. Ama o kafa dengi bir sunak hizmetçisini keşfetmiş ve her ikisi de on dört yaşlarındayken sevgili olmuşlardı. İkili lisede de görüşmeye devam etmişti, ama sonra Benjamin işi ilerletmişti.

Providence Üniversitesi'nde cinsel hayatını hâlâ sır olarak saklıyordu, ama Pembe Bölge'de olduğu gibi davranabiliyordu. Çift, bu oldukça yakışıklı delikanlıyı, yukarıdaki bir dizi ışıklandırma sayesinde kasları belirginleşen otuz küsur yaşındaki barmenle sohbet ederken izlediler.

"Çocuk GQ'ya kapak olabilir," dedi Slava. "Aradığımız kişi o."

Elli yaşlarında, sağlıklı ve iri yarı bir adam bara yaklaştı. Onun hemen arkasında ondan daha genç dört adam ve bir kadın vardı. Gruptaki herkes beyaz keten pantolon ve mavi

Lacoste gömlek giymişti. Barmen başını Benjamin'den öte tarafa çevirip yaşlı adamla tokalaştı. Adam arkadaşlarını barmenle tanıştırdı: "David Skalah, tayfa. Henry Galperin, tayfa. Bili Lattanzi, tayfa. Sam Hughes, aşçı. Nora Hammerman, tayfa."

"Bu da," dedi barmen, "Ben."

"Adım Benjamin," diye düzeltti delikanlı ve göz alıcı bir şekilde gülümsedi:

Zoya gizlice Slava'ya baktı ve ikisi de bu geyiğe sırttmaktan kendilerini alamadılar.

"Çocuk tam istediğimiz gibi," dedi Zoya. "Brad Pitt'in temiz versiyonu gibi."

Çocuk kesinlikle müşterinin belirttiği fiziksel görünüşte bir tipti: ince, sarışın, çocuksu, muhtemelen henüz yirmi yaşına basmamış, çok çekici kırmızı dudaklı, zeki görünümlü. Zekâ olmazsa olmazdı. Ve alıcı, kendilerini sokakta satan cinsten genç delikanlılar -piliçler- istemiyordu.

On dakika filan geçti, sonra çift, Benjamin'i bembeyaz ve pırıl pırıl tuvalete kadar izledi. Duvarlara gemici düğümünün resimleri çizilmişti. Üzerinde kolonyalar, gargaralar ve amil nitritle dolu bir kutu bulunan özenle hazırlanmış bir masa vardı.

Benjamin tuvalet bölmelerinden birine yönelmişti ki, çift arkasından itti. Bu sıkı bir sıkıştırmaydı.

Sert bir itiş hissedince döndü. "Dolu," dedi. "Burada ben varım. Tanrım, siz ikiniz zom musunuz? Beni rahat bırakın."

Onu dizlerinin üstüne çökmeye zorladılar. "Hey, hey," diye yardım çağırdı. "Biri bana yardım etsin. Yardım edin!"

Gazlı bir bez ağzına ve burnuna sıkıca bastırıldı ve bilincini yitirdi. Sonra çift Benjamin'i ayağa kaldırdı, her iki tarafından onu destekleyerek, sanki kendinden geçmiş birine yardım eden iki dostmuş gibi onu tuvaletten dışarı çıkardılar.

Onu arka kapıdan ciplerle ve üstü açılabilir arabalarla dolu bir park yerine götürdüler. Çift, birileri tarafından görülüp görülmediklerine aldırmıyordu, ama çocuğa zarar vermemek için dikkatli davranıyorlardı. Hiç bere olmamalıydı. Çok para ediyordu. Biri onu çılgınca istiyordu.

Bir başka satın alma daha.

30

ALICININ ADI Bay Potter'dı.

Bu isim, Sterling'den bir şey satın almak istediğinde ve satıcıyla herhangi bir sebeple konuştuklarında kullandığı kod adıydı. Potter Benjamin'den çok memnundu ve bunu, paketi teslim etmek için bin dört yüz kişiden biraz daha fazla nüfuslu -kimsenin sizi rahatsız etmediği- bir yer olan Webster, New Hampshire'daki çiftliğine geldiklerinde çifte de söylemişti. Sahibi olduğu beyaz antik padavrayla kaplı, iki katlı, yeni çatılı çiftlik evi kısmen restore edilmişti. Yaklaşık yüz metre arkasında kırmızı bir ambar, "misafir evi" vardı. Burası Benjamin'in tutulacağı ve ondan öncekilerin de tutulduğu yerd.

Ev ve ambar daha önce Potter'ın ailesine, şimdi de kendisine ait olan iki yüz kırk dönümden fazla koru ve çiftlik arazisiyle çevriliydi. Kendisi çiftlikte yaşamıyordu, buradan seksen kilometre ötedeki Darmouth'da İngilizce Yardımcı Profesörü olarak çalıştığı Hanover'de yaşıyordu.

Tanrım, gözlerini Benjamin 'den alamıyordu. Tabii ki, delikanlı onu göremiyordu. Henüz konuşamıyordu da. Gözleri bağlı, ağzı tıkanmış, elleri ve bacakları polis kelepçesiyle ke-lepçelenmişti.

Bunlardan başka, Benjamin'in üzerinde gümüş rengi deri bir slipten başka bir şey yoktu ki bu da üzerinde çok değerli görünüyordu. Bu genç ve yakışıklı delikanlının görünüşü, ona sahip olduğundan beri Potter'ın üçüncü veya dördüncü

veya onuncu kez nefesini kesmişti. Darmouth'ta son beş yıldır öğretmenlik yapmanın en çıldırtıcı tarafı buydu ki, oraya devam eden delikanlıları seyredebilirdiniz, ama dokunamazdınız. Gönlünün arzu ettiğine bu kadar yakın olmak marnlamayacak kadar heves kırıcıydı, ama şimdi nerdeyse buna değmiş görünüyordu. Benjamin onun ödülüydü. Beklemesinin ve uslu durmasının ödülü.

Delikanlıya her seferinde birkaç santim daha yaklaştı. Sonunda elini gür dalgalı sarı saçlarında gezdirdi. Benjamin sıçradı. Aslında kontrolsüzce ürperip titremişti. Bu güzeldi.

"Normal... korkman yani," diye fısıldadı Potter. "Korkuda keşfedilecek tuhaf bir haz vardır. Bu konuda bana güven, Benjamin. Bunu yaşadım. Şu an tam olarak neler hissettiğini biliyorum."

Potter buna zor dayanabilirdi! Bu harika olmaktan öteydi, bir rüya gerçekleşmişti. Bu yasak zevkten yoksun bırakılmıştı ve şimdi de bu kesinlikle mükemmel, çok güzel, enfes genç adam buradaydı işte.

Bu da neydi? Benjamin ağızındaki tıkacın altından konuşmaya çalışıyordu. Potter delikanlının tatlı sesini duymak, o çekici ağzın kımıldadığını görmek, gözlerinin içine bakmak istiyordu. Öne doğru eğilip delikanlının ağızındaki tıkacı öptü. Benjamin'in tıkacın altındaki dudaklarını ve yumuşaklıklarını gerçekten hissetmişti.

Bay Potter buna bir saniye daha dayanamadı. Parmakları dolaşüyor, dudaklarından anlaşılmasız fısıltılar dökülüyor, vücudu sanki felçliymiş gibi titriyordu. Göz bağını çözdü ve Benjamin'in gözlerinin içine baktı.

"Sana Benjy diyebilir miyim?" diye fısıldadı.

31

ESİRLERDEN DİĞERİ, Audrey Meek, kendisini tutsak eden korkunç, sapkın, muhtemelen akü hastası adamı, kendisine sakın sakın ve soğukkanlılıkla kahvaltı hazırlarken izliyordu. İple gevşek bir şekilde bağlanmıştı, ama kaçamıyor-du. Bütün bunların başına gelmekte olduğuna, başına gelmiş olduğuna ve muhtemelen böyle de süreceğine inanamıyor-du. Bir yerlerde güzel döşenmiş bir odada tutuluyordu, kim bilir neresiydi ve hâlâ King of Prussia Alışveriş Merkezi'nde onu yakaladıkları, Sarah ve Andrew'dan çekip aldıkları, o inanılmaz an beyinde canlanıyordu. *Sevgili Tanrım, çocuklarıma bir şey oldu mu?*

"Çocuklarım?" diye sordu Audrey yeniden. "Onların iyi olduğundan emin olmam gerek. Onlarla konuşmak istiyorum. Onlarla konuşana kadar istediğiniz hiçbir şeyi yapmayacağım. Yemek bile yemeyeceğim."

Sessiz, nahoş bir an geçti, sonra Sanat Yönetmeni konuşmaya karar verdi.

"Çocukların iyi. Sana söyleyeceğimin hepsi bu," dedi. "Yemelisin."

"Çocuklarımla iyi olduklarını nerden bilebiliyorsunuz?" diyerek burnunu çekti. "Bilemezsiniz."

"Audrey, bir şey isteyecek durumda değilsin. Artık değil. O hayat geride kaldı."

Uzun boylu, belki 1.90, gür siyah sakallı, Audrey'e zeki gibi görünen çakmak çakmak mavi gözleri olan yapılı biriydi. Audrey adamın ellili yaşlarda olduğunu tahmin ediyordu. Kendisine Sanat Yönetmeni demesini istemişti. İsme henüz gerek yoktu ya da şimdiye kadar olanlar için başka açıklamalara.

"Kaygılandım ve evini aradım. Çocuklar dadıları ve kocanla birlikte oradalar. Yemin ederim. Sana yalan söylemem, Audrey. Bu açıdan senden farklıyım."

Audrey başını salladı. "Sana güvenmemi mi bekliyorsun? Senin sözüne?"

"Bence bu iyi bir fikir, evet. Neden olmasın? Burada başka kime güvenebilirsin ki? Kendine, elbette. Ve bana. Hepsi hepsi bu. Başkalarından kilometlerce uzaktasın. Sadece ikimiz varız. Lütfen buna alış. Omletini az pişmiş seversin değil mi? Kabarık? Kullandığın kelime bu değil mi?"

Kendisine henüz bir zarar vermediği için, gittikçe daha cesurlaşarak, "Bunu neden yapıyorsun!" diye sordu Audrey. "İkimizin burada ne işi var?"

Adam göğüs geçirdi. "Hepsini zamanı gelince öğreneceksin, Audrey. Şimdilik, sadece anormal bir saplantı diyelim. Daha da karmaşık aslında, ama şimdilik bırakalım böyle kalsın."

Audrey adamın verdiği cevaba şaşırmıştı. Adam kendisinin bir kaçık olduğunu biliyordu, değil mi? Ne yaptığını tam olarak bilmesi, iyi miydi yoksa kötü mü?

"Mümkün olduğu kadar seni bu şekilde serbest bırakmak istiyorum. Seni esaret altında tutmak istemiyorum, Tanrı aşkına. Hatta ipler bile olmasın. Lütfen kaçmaya kalkma, yoksa bunlar mümkün olmaz. Tamam mı?"

Bazen oldukça mantıklı görünüyordu. Görünüyordu. Tanrım! En çılgın şey bu değil miydi? Elbette ki öyleydi. Ama çılgın şeyler insanların başına her zaman gelirdi.

"Arkadaşın olmak istiyorum," dedi Audrey'nin kahvaltısını servis ederken - yumurtalar tam olması gerektiği gibi, çok tahıllı ekmek, bitkisel çay, meyve reçeli. "Sevdiğin her şeyi pişirdim. Sana hak ettiğin gibi davranmak istiyorum. Bana güvenebilirsin, Audrey. Bana azıcık güvenmekle başla... Yumurtanı ye. Kabarık. Lezzetli."

32

QUANTICO'DA yerimde sayıyordum ve bu da pek hoşuma gitmiyordu. Ertesi gün derslerime girdim, sonra da bir saatlik fitness eğitimine. Saat beşte Monnie Donnelley'in Beyaz Kadın davasıyla ilgili şimdiye kadar topladığı bilgileri görmeye gittim. Yemekhane binasının üçüncü katında küçük, sıkış tıkış bir odası vardı. Bir duvarda fotoğraflardan oluşan bir kolaj ve bir kübistin göz alıcı fantezisine göre dizilmiş vahşice işlenmiş suçlarla ilgili delillerin fotokopileri vardı.

Odasına girmeden önce isminin yazılı olduğu tabelaya hafifçe vurdum.

Monnie dönüp beni orada dikilirken görünce gülümsedi. Oğullarının fotoğraflarını, Monnie ve oğullarının komik bir portresini ve Pierce Brosnan'ın hoş, seksi James Bond resmini fark ettim. "Hey, bakın daha fazla cezalandırılmak için kim gelmiş. Büro'nun, içinde yaşadığımız çağın, bir zamanlar Bili Clinton'ın Üçüncü Yol dediği Bilgi Çağı olduğunun henüz farkına varmadığını kinayelerimin büyüklüğünden anlayabilirsin. Şu espriyi bilirsin: Büro dünün teknolojisine yarın arka çıkar.

"Benim için bir bilgi buldun mu?"

Monnie IBM bilgisayarına geri döndü. "Senin şu genişleyen koleksiyonun için seçilmiş birkaç parçayı yazdırayım. Basılı kopyaları sevdiğini biliyorum. Dinozor."

"Sadece çalışma şeklim böyle."

Monnie hakkında etrafa bir şeyler sormuş ve her yerde hep aynı cevabı almıştım: çok zekiydi, inanılmaz derecede çok çalışan biriydi, Quantico'daki yetkililerce gereğinden az takdir ediliyordu. Ayrıca Monnie'nin iki çocuklu bekâr bir kadın olduğunu ve geçimini sağlamak için mücadele ettiğini de öğrenmiştim. Onun hakkındaki tek "şikâyet" aşırı derecede çalışması, her gece ve her hafta sonu eve iş götürmesiydi.

Monnie kalınca bir tomar kâğıdı benim için karıştırdı. Bütün kâğıtları düzenlemesinden onun saplantılı biri olduğunu söyleyebilirdim. Bu insanlar böyle olmak zorundadırlar.

"Parlak bir fikrin var mı?" diye sordum.

Omzunu silkti. "Ben sadece bir araştırmacıyım, tamam mı? Daha çok, kanıtlarla destekleme yaparım. Geçen sene ya da biraz daha zaman önce kaybolduğu bildirilen, sayılamayacak kadar çok sayıda, varlıklı beyaz kadın. Birçoğu çekici sarışınlar. Bu durumlardaki sarışınlar çok fazla eğlenmez. Daha fazla araştırmak istediğim belirli bir bölgesel farklılık yok. Coğrafi profil çıkarma yapılabilir, bazen suçun işlendiği yeri tam olarak belirleyebiliyor."

"Şimdiye kadar hiç belirgin bölgesel farklılık çıkmadı demek. Bu çok kötü. Kurbanların dış görünüşleri açısından belirleyici bir şey var mı? Hiçbir belirli model yok mu?"

Monnie dilini kullanarak hayır anlamına gelen bir ses çıkardı ve başını salladı. "Göze çarpan bir şey yok. New Eng-land'da, Güney'de, Batı'nın dışında kaybolan kadınlar var. Daha fazla araştırırım. Kadınlar çoğunlukla çok çekici olarak tarif ediliyorlar. Ve hiçbirisi bulunmamış. Kayboluyorlar, kayıp olarak kalıyorlar."

Birkaç huzursuz saniye bana baktı. Gözlerinde üzüntü vardı. Bu odadan çıkmak istediğini sezinledim.

Kâğıtlara uzandım. "Araştıracamız. Connolly ailesine bir söz verdim."

Açık yeşil gözlerinde ufacık bir nüktedanlık vardı. "Sözlerini tutar mısınız?"

"Denerim," dedim. "Kâğıtlar için teşekkür. Çok fazla çalışma. Eve gidip çocuklarını gör."

"Sen de, Alex. Çocuklarını gör. Şimdiden çok çalışıyorsun."

33

O AKŞAM EVE vardığımda Nana, çocuklar ve tabii ki kedimiz Rossie, ön sundurmada pusuda bekliyorlardı. Sinirli beden dilleri ve sessiz, ama öfkeli bakışları iyiye işaret değildi. Herkesin beni gördüğüne neden sevindiğini anlamıştım. Sözlerinizi her zaman tutar mısınız?

"Saat yedi buçuk. Gittikçe daha da geç oluyor," dedi Nana ve başını salladı. "Sinemaya gidip Drumline'ı izleyebileceğimizi söylemiştin. Damon heyecanlanmıştı."

"Oryantasyon," dedim ona.

"Elbette," dedi Nana ve kaşlarını daha da çatı. "Gerçek iş başlayana kadar bekleyin. Eve yine gece yarıları geleceksin. Tabii gelersen. Bir hayatın yok. Aşk hayatın da yok. Senden hoşlanan onca kadın, Alex -tabii Tanrı bilir nedenini- bir tanesinin seni yakalamasına izin ver. Çok geç olmadan birinin hayatına girmesine izin ver."

"Belki de çoktan geç olmuştur."

"Bu beni şaşırtmazdı."

"Sertsin," dedim ve sundurma merdivenlerine, çocukların yanına lap diye çöküverdim. "Nana'nız bir taş gibi sert," dedim onlara. "Hava hâlâ aydınlık. Basketbol oynamak isteyen var mı?"

Damon kaşlarını çatıp başını salladı. "Jannie'yle oynamam. Hayatta olmaz."

"Superstar Damon'la oynamam." diyerek sırtı Jannie. "Diana Taurasi bile O-U-T'ta onun kıcını tekmeledi."

Ayağa kalkıp içeri yöneldim. "Topu getiriyorum. O-U-T oynayacağız."

Parktan döndüğümüzde Nana Küçük Alex'i çoktan yatırmıştı. Oturmak için tekrar sundurmaya gelmişti. Eve gelirken çikolata ve dondurma getirmiştim. Yedik, sonra çocuklar uyumak ya da ders çalışmak, ya da internette avarelik etmek için yukarı çıktılar.

"Umutsuz bir vakaya dönüşüyorsun, Alex," dedi Nana ka-şığındaki son dondurmayı da yalarken. "Sana bütün söyleyebileceğim bu."

"Yani tutarlı demek istiyorsun. Ve de kendini işine adanmış. Anlaması daha da zorlaşıyor. Dondurmayı beğendin değil mi?"

Gözlerini devirdi. "Belki zamana ayak uydurmalısın, evlat. Görev artık her şey demek değil."

"Çocuklar için buradayım. Ve hatta senin için yaşlı kadın."

"Olmadığını hiç söylemedim. Son zamanlarda yani. Jamilla nasıl?"

"İkimiz de meşgulüz."

Nana başını bir yukarı bir aşağı, bir yukarı bir aşağı sallayarak onaylıyordu, tıpkı insanların arabalarının kontrol paneline koydukları oyuncak bebekler gibi. Sonra kendini zorlayarak ayağa kalktı ve çocukların sundurmada bıraktıkları dondurma kâselerini topladı.

"Ben alırım bunları," dedim.

"Çocuklar almalılar. Onlar da bunu biliyor."

"Ben yanlarındayken suiistimal ediyorlar."

"Haklısın. Çünkü kendini suçlu hissettiğini biliyorlar."

"Ne için?" diye sordum. "Ne yaptım ki? Neyi kaçırdım ben?"

"Şimdi, asıl cevap vermen gereken soru bu, değil mi? Ben yatmaya gidiyorum. İyi geceler, Alex. Seni seviyorum. Dondurmayı da."

Sonra mırıldandı. "Umutsuz vaka."

"Değilim," diye cevap verdim.

"Öylesin," diye arkasını dönmeden konuştu. Her zaman en son sözü o söylerdi.

Nihayet aheste aheste tavan arasındaki ofisime çıktım ve korku duyduğum telefon konuşmasını yaptım. Ama bir söz vermiştim.

Telefon çaldı ve ardından "Brendan Connolly," diyen bir ekek sesi duydum.

"Merhaba, Yargıç Connolly, ben Alex Cross," dedim. Göğüs geçirdiğini duydum, ama hiçbir şey söylemedi, bu yüzden ben devam ettim. "Bayan Connolly ile ilgili henüz kesin hiçbir iyi haberim yok. Yine de, Atlanta bölgesinde aktif olan elli ajanımız var. Sizi aradım çünkü haberleşeceğimizi söylemiştim ve çalıştığımıza dair güveninizi tazelemek istedim."

Çünkü bir söz vermiştim.

34

KAÇIRILMA OLAYLARI ile ilgili bir şey iz sürmemi zor-laştırıyordu. Daha önceki adam kaçırma suçları dikkatli bir şekilde işlenmişti, sonra birdenbire insanları kaçıran kişiler son derece dikkatsiz oluvermişlerdi. Olay modeli tutarsızdı. Neden? Bu ne demek oluyordu? Ne değişmişti? Bunu anla-yabilirsem bir ipucu yakalayabilirdik.

Ertesi sabah Quantico'ya, müdür bir helikopterle inmeden beş dakika önce varmışım. Burns'ün geldiği haberi çabucak yayıldı. Belki de Monnie Donnelley bir konuda haklıydı, bu Bilgi Çağı'ydı, Büro'nun içinde, Quantico'da bile.

Burns acil durum toplantısı emri verdi, benim de katılacağım söylendi. Belki de davaya yeniden dönüyordum? Müdür idare binasındaki konferans salonuna girdiğinde birkaç ajani selamlayarak tanıdığını belli etti. Gözleri benimkilerle hiç temas etmemişti, bir kez daha onun burada ne işi olduğunu merak ettim. Bize vereceği haberler mi vardı? Onun bizi ziyaret etmesine ne tür bir haber gerekçe olabilirdi?

Davranış Çözümleme Birimi Şefi Dr. Bili Thompson salonun ön tarafına doğru yürürken, müdür ön sıraya oturdu. Anlaşılan-Burns buraya gözlemci olarak gelmişti. Ama neden? Neyi gözlemek istiyordu?

Dr. Thompson'ın idari yardımcısı zımbalanmış belgeleri uzattı. Aynı anda PowerPoint sunumunun ilk slaydı duvara yansıtıldı. Dr. Thompson, "Bir kaçırma olayı daha oldu," diye duyurdu gruba. "Olay, cumartesi gecesi Newport, Rhode

Island'da oldu. Burada büyük bir değişiklik var. Kurban bir erkek. Aldığımız bilgiye göre, kaçırdıkları ilk erkek."

Dr. Thompson bize duvara da yansıtılan ayrıntıları verdi. Providence ' Üniversitesi'ndeki onur öğrencisi Benjamin Coffey, Newport'taki Halyard adlı bir bardan kaçırılmıştı.. Görünüşe göre onu kaçıranların ikisi de erkekti.

Bir ekip.

Ve yeniden görülmüşlerdi.

Temel bilgileri verince, "Söz almak isteyen?" diye sordu Thompson. "Tepkiler? Yorumlar? Çekinmeyin. Düşüncelerinize ihtiyacımız var. Bu konuda hiçbir yere varamadık."

"Olay modeli kesinlikle farklı," diyerek gönüllü oldu bir analizci. "Bir bardan kaçırılma. Bir erkeğin kaçırılması."

"Bu konuda nasıl bu kadar emin olabiliyoruz?" diye sordu Burns salonun ön tarafından. "Buradaki olay modeli nedir?"

Burns'ün sorulan yanıtsız kaldı. Tepedeki çoğu yönetici gibi, onun da kendi otoritesi hakkında hiçbir fikri yoktu. Dönüp gruba baktı. Gözleri en sonunda benim gözlerimde karar kıldı. "Alex? Olay modeli ne?" diye sordu. "Bir fikrin var mı?"

Diğer ajanlar beni izliyordu. "Bardakilerin iki erkek olduğundan emin miyiz?" diye sordum. "Soracağım ilk soru bu."

Burns benimle mutabık olarak başını salladı. "Hayır, emin değiliz, değil mi? Bir tanesi denizci kepi takmıştı. King of Prussia'daki kadın olabilirdi. Bu olayla diğerleri arasında bir bağlantı olmadığı fikrine katılıyor musun? Olay modeli bozuldu mu?"

Şu ana kadar edindiğim bilgileri sezgilerimle harmanlamaya çalışarak soruyu düşündüm.

"Hayır," dedim sonunda. "Eğer adam kaçırma ekibi para için çalışmıyorsa bir davranış modeli bile yok. Ben büyük ihtimal para için çalıştıklarını düşünüyorum. İşlenen

suçlan şehvet suçu olarak görmüyorum. Ama benim canımı sıkan şey, yapılan hatalar. Niçin hata yapıyorlar? Her şeyin anahtarı bu."

35

LIZZIE CONNOLLY artık zaman kavramını yitirmişti, zamanın çok yavaş aktığından ve yakında öleceğinden çok emin olmasının dışında. Gwyne, Brigid, Merry ya da Brendan'ı bir daha asla göremeyecekti ve bu da onu inanılmaz üzüyordu. Kesinlikle ölecekti.

Küçük oda-elbise dolabına kapatıldıktan sonra vaktini kendine acıyarak ya da daha da kötüsü panikleyerek, ne kadar zamanı kaldığının aklına hükmetmesine izin vererek geçilmemişti. Onun için bazı şeyler gün gibi ortadaydı, ama en önemlisi bu korkunç canavarın gitmesine asla izin vermeyeceği gerçeğiydi. Asla. Bu yüzden sayısız saatlerini kaçma planları yapmakla geçirmişti. Ama gerçekçi olunacak olursa, bunun mümkün olmadığını biliyordu. Deri kayışlarla bağlanmıştı ve yine de her olasılığı denemişti, her eğilip bükül-meyi, ama kendini kurtarıp kaçamamıştı. Bir mucize eseri bunu yapsaydı bile, o adamı asla etkisiz hale getiremezdi. Muhtemelen gördüğü en güçlü erkekti, üniversitede futbol oynamış olan Brendan'dan iki kat daha kuvvetliydi.

Öyleyse ne yapabilirdi? Belki banyo ya da yemek arasında bir şeyler deneyebilirdi, ama adam çok dikkatli ve ilgili biriydi. Lizzie Connolly hiç olmazsa, onuruyla ölmek isterdi. Canavar buna izin verir miydi? Yoksa onun acı çekmesini mi isterdi? Geçmiş hayatını çok fazla düşünüyordu ve bunda huzur buluyordu. Potomac, Maryland'deki genç kızlık çağı, nerdeyse her boş vaktini yakındaki bir ahırda geçirdiği yıllar;

New York'taki Vassar Üniversitesi; sonra Washington Post, Brendan'la evliliği, iyi ve kötü günler; çocuklar; Phipps Plaza'daki o vahim sabaha götüren her şey. Hayat ona ne kadar da acımasız bir şaka yapmıştı.

Karanlıkta kilitlenmiş olarak geçen son birkaç saatte geçmişte yaşadığı korkunç deneyimleri nasıl atlattığını hatırlamaya çalışmıştı. İnançla, mutlulukla ve derin bir anlayışla biliyordu ki, bilgi güçtü. Şimdi belirli örnekleri hatırlamaya çalışıyordu, yardımcı olabilecek herhangi bir şeyi.

Sekiz yaşındayken göz kaymasını düzeltmek için ameliyat olması gerekmişti. Anne ve babası her zaman "çok meşgul" olduklarından onu hastaneye büyükannesi ve

büyükbabası götürmüştü. Onların yanından ayrılışını izlerken gözyaşları sel olmuştu. Hemşirenin biri içeri girip gözyaşlarını görünce, Lizzie başını çarpmış numarası yapmıştı. Ve her nasılsa yapayalnız kaldığı o korkunç anı atlatmıştı. Lizzie hayatta kalmıştı.

Sonra, on üç yaşındayken, bir başka korkunç olay olmuştu. Virginia'da bir arkadaşının ailesiyle birlikte geçirdiği hafta sonu tatilinden dönerken arabada uyuyakalmıştı. Uyandığında sersemlemiş, kafası karışmıştı ve her yeri kan içindeydi. Kasvetli karanlığa bakıp yavaş yavaş anlamaya başladığını hatırlamıştı. O uyurken bir otomobil kazası olmuştu. Kazaya karışan öbür arabadaki adam caddede yatıyordu. Hareket etmiyordu, ama Lizzie adamın ona korkmamasını söylediğini duyduğuna inanmıştı. Adam kendisine, eğer isterse bu dünyada kalabileceğini ya da gidebileceğini söylemişti. Bu Lizzie'nin kararıydı, başka birinin değil. Lizzie de yaşamayı seçmişti.

"Bu benim seçimim," dedi Lizzie kendi kendine odanın karanlığında. "Yaşamak ya da ölmek benim seçimim, onun değil. Kurt'un değil. Hiç kimsenin değil.

Yaşamayı seçiyorum."

36

ERTESİ SABAH Beyaz Kadın özel timiyle ilgili herkes Quantico'daki ana konferans salonunda toplandı. Yeni bir haber geldiği, ki bu da iyi bir şeydi, dışında bize henüz fazla bir şey söylenmemişti; bana göre zaten gereğinden fazla bürokrasi ve dönen dümenler vardı.

Rehine Kurtarma Ekibi başı Kıdemli Ajan Ned Mahoney salon dolduktan sonra geldi. Öne doğru yürüyüp döndü ve suratlarımıza baktı. Keskin gri-mavi gözleri sıra sıra dolaştı, her zamankinden daha gururlu görünüyordu.

"Bir duyurum var. Değişiklik olsun, iyi bir haber," dedi Mahoney. "Önemli bir ipucu yakaladık. Haber Washington'dan şimdi geldi." Mahoney durakladı, sonra devam etti. "Pazartesi'den beri Newark'taki ofisimizden ajanlar Rafe Farley adlı bir şüpheliyi izliyorlardı. Şüpheli, suçunu defalarca yineleyen bir cinsel suçlu. Bir kadının dairesine girip onu dövmek ve tecavüz etmekten Rahway Hapishanesi'nde dört yıl yatmış. O sıralar Farley, kurbanın işyerinden bir kız arkadaşı olduğunu iddia etmiş. Bizi Farley'e

karşı alarına geçiren şey onun bir internet sohbet odasına girip Bayan Audrey Meek ile ilgili çok şey söylemiş olması. Çok fazla. Bayan Meek hakkındaki ayrıntıları biliyormuş, Princeton'daki ailesi, oradaki evi ve hatta evin içinin nasıl olduğu hakkındaki gerçekler de dahil.

Şüpheli ayrıca, Bayan Meek'in King of Prussia Alışveriş Merkezi'nden nasıl ve ne zaman kaçırıldığını da tam olarak biliyormuş. Onun arabasının kullanıldığını, nasıl bir araba olduğunu ve çocukların orada bırakıldığını da.

Sohbet odasına yaptığı bir sonraki ziyarette, Farley bizim bile bilmediğimiz özel ayrıntıları söylemiş. Bayan Meek'in özel bir ilaçla uyutulduğunu ve sonra da New Jersey'de ormanlık bir bölgeye götürüldüğünü iddia etmiş. Audrey Meek'in hayatta olup olmadığı konusunu ise muğlak bırakmış.

Ne yazık ki şüpheli kendisini izlediğimiz sırada Bayan Meek'i ziyarete gitmedi. Nerdeyse üç gün oluyor. Gözetleme ekibini fark etmiş olmasının muhtemel olduğuna inanıyoruz. Farley'i yakalamak bizim kararımız ve müdür de bizimle aynı fikirde.

Rehine Kurtarma Ekibi Kuzey Vineland, New Jersey'deki olay yerinde, yerel ofisimize ve polise yardım ediyor. Biz bu sabah gidiyoruz, muhtemelen bir saat içinde. İyi adamlar bir-sıfır önde," dedi Mahoney. "Bu sona katkıda bulunan herkesi tebrik ediyorum.

Sandalyemde oturup diğerleriyle birlikte alkışlıyordum, ama komik bir duyguya da kapılmıştım. Ben bu işte yer almamıştım, Farley'den haberim bile yoktu, ya da onu izleyen ekipten. Çemberin dışındaydım ve on iki yılı aşkın bir süredir, D.C.'deki polis departmanında işe başladığımdan beri böyle hissetmemiştim.

BRİFİNGDE SÖYLENEN bir söz kafamın içinde yankılanıp duruyordu: müdür de bizimle aynı fikirde... Müdür Burns'ün Jersey'deki şüpheliyi ne kadar zamandan beridir bildiğini ve bana niçin söylememe kararı aldığını merak ediyordum. Hayal kırıklığına uğramamaya ya da paranoyak olmamaya çalıştım, ama yine de... bir grup ajanın toplantıdan hurraa şeklinde çıkması hoşuma gitmemişti.

Sorun, bir şeylerin bana yanlış gelmesiydi ve bunun ne olduğu hakkında da hiçbir fikrim yoktu. Bu baskınla ilgili bir şeyler hoşuma gitmemişti.

Diğerleriyle birlikte salondan ayrılırken, Mahoney bana doğru geldi. "Müdür New Jersey'e senin gitmeni istedi," dedi, sonra da gülümseyip, "Benimle birlikte helikoptere gel. Seni de orada istiyorum," diye ekledi. "Farley'i hemen yakalamazsak Bayan Meek'i sağ olarak kurtarabileceğimizi sanmıyorum."

Elli beş dakikadan kısa bir süre sonra, bir Bell helikopteri Millville, New Jersey'deki Büyük Gökyüzü Havacılık'ın alanına indi. İki siyah cip bizi bekliyordu, Mahoney ve ben yaklaşık on altı kilometre kuzeydeki Kuzey Vineland'a aceleyle hareket ettik.

Bir lokantanın park yerine park ettik. Farley'in evi 2 kilometre ötedeydi. "Onu paketlemeye hazırız," dedi Mahoney gruba. "Bu seferkiyle ilgili gerçekten iyi hislerim var."

Ciplerden birinde Mahoney'e eşlik ediyordum. Biz eve ilk önce girecek olan altı kişilik Rehine Kurtarma Ekibi'ne katılmayacaktık, ama Rafe Farley'e hemen ulaşabilirdik. Audrey Meek'i evde canlı bulacağımızı umuyorduk.

Şüphelerim olmasına rağmen, baskınla ilgili olarak koltuklarım kabarmaya başlamıştı. Mahoney'nin coşkusu bulaşıcıydı ve her tür önlem alınıyordu. En azından bir şeyler yapıyorduk. Belki Audrey Meek'i kurtarabilirdik.

Tam o sırada, boyanmamış bir bungalovu geçtik. Küçük ön bahçede kırık sundurma tahtaları, paslanmış bir araba ve kamp sobası gördüm. "İşte bu," dedi Mahoney. "Evim evim güzel evim. Aracı oraya çekelim."

Yolun yüz metre yukarısında, kızıl meşe ve çamlardan oluşan koruluğun yakınında durduk. İzleme ekibinden bir kaç kamuflaj elbiseli ajanın bungalovun yakınlarında yuvalandıklarını biliyordum. Bu ajanlar şüpheliyi izlemekten başka bir şey yapmıyordu ve asıl baskında yer almayacaklardı. Ayrıca bungalova ve şüphelinin kırmızı Dodge Polaris marka arabasına yönlendirilmiş kapalı-devre bir kamera da vardı.

Koruluğun arasından köhne ev görünene kadar ağır ağır koşarken "İçerde uyuduğunu düşünüyoruz," diye bilgi verdi bana Mahoney.

"Neredeyse öğlen oldu," dedim.

"Farley gece vardiyasında çalışıyor. Bu sabah eve saat altıda geldi. Kız arkadaşı da içerde."

Bir şey söylemedim.

Gür koruluktan, kırk beş metreden az ötedeki evi gözlerken, "Ne? Ne düşünüyorsun?" diye sordu Mahoney.

"Kız arkadaşı da evde mi dedin? O halde bu iş pek de doğru gözüküyor, değil mi?"

"Bilmiyorum Alex. İzleme ekibine göre kız bütün gece buradaymış. Sanırım sevgililer. Ama buradayız. Benim işim de Rafe Farley'i yakalamak. Hadi yapalım... Burası RKE Bir. Kontrol bende. Hazır! Beş, dört, üç, iki, bir. Girin, girin!"

38

BASKIN EKİBİ bu ufak derme çatma eve hızla hareket ederken, Mahoney ve ben izliyorduk. Altı ajan da kapkara uçuş giysileri ve zırhla donatılmıştı. Yan avluda iki hurda araç daha, küçük bir araba ve bir Dodge kamyon vardı, ayrıca buzdolabı, klima gibi eşyaların yedek parçaları gibi döküntülerle doluydu. Arka tarafta sanki bir bardan söküp getirilmiş gibi görünen bir erkek tuvaleti vardı.

Öğlen olmasına rağmen evin pencereleri kapalıydı. Audrey Meek içerde miydi? Hayatta mıydı? Hayatta olduğunu ümit ediyordum. Onu şimdi kurtarabilirsek bu büyük bir şans olurdu. Özellikle de herkes onun ölmüş olabileceğini düşündüğü için.

Ama baskınla ilgili beni rahatsız eden bir şey vardı.

Şu anda bir önemi olduğundan değil.

Rehine Kurtarma Ekibi işin içine girdiğinde "kapı çalma" protokolü olmazdı. Konuşma, pazarlık, politik doğruluk olmazdı. İki ajanın ön kapıyı kırmasını izledim. Şüphelinin evine girmeye başlamışlardı.

Birdenbire boğuk bir bum sesi duyuldu. Ön kapıdaki ajanlar yere düştü. Bir tanesi ayağa kalkamadı. Diğerleri kalktı ve sendeleyerek dışarı çıktı. Buna tanık olmak korkunçtu, tam bir şoktu.

"Bomba," dedi Mahoney şaşkınlık ve öfke içinde. "Kapıya bubi tuzağı kurmuş olmalı."

O sırada, dört ajan daha içerideydi. İçeri, yan ve arka kapıdan girmişlerdi. Başka patlama olmamıştı, öyleyse diğer kapılara bubi-tuzağı kurulmamıştı. Rehine Kurtarma Eki-bi'nden iki ajan evin ön tarafında bulunan iki yaralı ajana yaklaştı. Patlamadan beri hiç hareket etmeyen ajanı oradan uzaklaştırdılar.

Mahoney ve ben elimizden geldiği kadar hızlı bir şekilde eve doğru koştuk. Sürekli "kahretsin" deyip duruyordu. İçerden silah sesleri gelmiyordu.

Birdenbire Farley'nin evde bile olmadığından korktum. Audrey Meek'in çoktan ölmüş olmaması için dua ediyordum. Yapılan her şey bana yanlış geliyordu. Bu benim yapacağım türden bir baskın değildi. FBI! Bu piçlerden her zaman nefret etmiş ve hiçbir zaman güvenmemiştim ve şimdi ben de onlardan biriydim.

Sonra, "Güvenli! Güvenli!" ve "Bir şüphelimiz var! Onu yakaladık! Bu Farley. Burada bir de kadın var!" denildiğini duydum.

Hangi kadın? Mahoney'le birlikte yan kapıdan içeri girdik. Her yerde yoğun bir duman vardı. Eve patlayıcı, marihuana ve yağlı yiyecek kokusu yayılmıştı. Küçük bir oturma odasının bitişiğindeki yatak odasına yöneldik.

Çıplak bir kadınla bir adam kol ve bacakları yana açılmış durumda yatak odasının ahşap döşemesinde yatıyorlardı. Yerdeki kadın Audrey Meek değildi. Kilolu bir kadındı, en azından on beş ya da yirmi kilo fazlası vardı. Rafe Farley ise yüz otuz beş kiloya yakın görünüyordu ve sadece kafası değil, bütün vücudu iğrenç kızıl tüylerle kaplıydı.

Çarşafsız ve örtüsüz battal boy yatağın duvarında Cool Hand Luke filminin eski bir posterini asılıydı. Gözüme çarpan başka bir şey yoktu.

Farley yüzü kıpkırmızı kesilmiş bir halde bize haykırıyordu. "Haklarım var! Kahrolası yasal haklarım var! Sizi piçler, başınız büyük belada."

Bu konuda haklı olabileceğine ve eğer Bayan Meek'i kaçıran bu haykıran adamsa onun çoktan ölmüş olabileceğine dair içimde bir his vardı.

Rehine Kurtarmadan bir ajan, "Başı dertte olan sensin, şişko!" diye şüphelinin suratına haykırdı. "Senin de başın dertte, manitası!"

Audrey Meek ve Elizabeth Connolly'yi kaçıran çift bunlar olabilir miydi?

Buna ihtimal vermiyordum.

O zaman o kahrolasılar kimdi?

39

NED MAHONEY ve ben, şüpheli Rafe Farley ile domuz ağılı gibi pis ve karanlık yatak odasına tıkılmıştık. Farley'nin kız arkadaşı olduğuna ikna olduğumuz kadın üzerine pis bir bornoz giydi ve sorgulanmak üzere mutfağa götürüldü.

Dışarıda olanlara hepimiz öfkelenmiştik. İki ajan bubi tu-zağıyla yaralanmıştı. Rafe Farley bu davada ele geçirdiğimiz en iyi fırsat ya da şüpheliydi.

İşler daha da garipleşmeye devam etti. İlkın, Farley ağzı kuruyana kadar Mahoney ve bana tükürdü. Bu o kadar tuhaf ve çılgıncaydı ki, bir ara Ned ve ben birbirimize bakıp gülmeye başladık.

Kıyıya vurmuş bir balina gibi yatırıldığı yatağın kenarından kulak tırmalayıcı bir sesle, "Bunun komik olduğunu mu sanıyorsunuz?" diye bağırdı Farley. Vücudundaki pörsük yağ katmanlarının, çıplak kadın ve çocuk yiyen mor bir ejderin dövmelerinin görüntüsüne dayanamadığımız için üzerine elbiselerini, kot pantolon ve iş gömleğini giydirtmiştik.

"Adam kaçırma ve cinayet suçlamalarından hapse gönderileceksin," diye öfkeyle hırladı Mahoney. "İki adamımı yaraladın. Biri, bir gözünü kaybedebilir."

"Ben uyurken evime girmeye hakkınız yoktu! Düşmanlarım var!" diye bağırdı Farley ve Mahoney'ye tekrar tükürdü. "Birazcık ot sattığım için mi daldınız buraya? Yoksa evdeki moruğundan daha çok benden hoşlanan evli bir karıyı becerdiğim için mi?"

"Audrey Meek'ten m  bahsediyorsun?" diye sordum.

Birdenbire sesini kesti. G z n  dikip bana baktı, yüzü ve boynu al al oldu. Bu da neydi? İy  bir aktör değildi ve akıllı da değildi.

"Ne halttan bahsediyorsun sen? Benim otumdan mı çekiyorsun?" dedi Farley sonunda.

"Audrey Meek? Şu kaçırdıkları piliç mi?"

Mahoney  ne doru eğildi. "Audrey Meek. Onun hakkındaki her Şeyi bildiğini biliyoruz, Farley. O nerede?"

Farley'nin domuz gibi gözleri gittikçe k   l yormuŐ gibiydi. "Nerede olduğunu nereden bileyim ben?"

Mahoney bastırdı. "Favorite Four adlı bir sohbet odasına girdin mi hiç?"

Farley başını salladı. "Hiç duymadım."

"Elimizde konuŐmalarının kaydı var g t herif," dedi Ned. "A ıklaman gereken çok Şey var, Lucy."

Farley'nin kafası karışmıştı. "Lucy de kim? Neden bahsediyorsun sen be adam? Hani Şu TV komedisi Seni Seviyorum Lucy'deki gibi mi demek istiyorsun?"

Mahoney, Farley'i gafil avlamakta iyiydi. Birlikte iyi çalıŐtıęımızı düşündüm.

"Onu Jersey'de ormanlık bir yerde ele geçirdin," diye bağırdı Mahoney, sonra ayağını sertçe yere vurdu.

"Ona zarar verdin mi? O iyi mi? Audrey Meek nerede?" diyerek sözü aldım.

"Bizi ona götür, Farley!"

"Hapse geri döneceksin. Bu sefer bir daha  ıkamayacaksın," diye bağırdım suratına.

Nihayet Farley'nin akılı başına gelmiş gibi görünüyordu. Gözlerini kısarak bize sert sert baktı. Tanrım, kokuyordu, hele ki artık korktuğu için.

"Durun bir dakika. Şimdi anlıyorum. Şu internet olayı mı? Sadece gösteriŐ yapıyordum."

"Bunun anlamı ne?"

Farley sanki onu dövmüşüz gibi yığılıverdi. "Favorite Four kaçıkların sohbet yeridir. Orada herkes bir bok uydurur adamım."

"Ama sen Audrey Meek hakkındaki şeyleri uydurmadın. Onun hakkında bir şeyler biliyorsun. Hepsi de doğru," dedim.

"O fahişe beni azdırıyor. Çok ateşli. Kahrolası, Meek'in kataloglarını toplarım, her zaman toplarım. Bütün o sıska götlü modeller hep iyi bir ahh, ohh, ohh çekmeye ihtiyaçları var gibi görünürler."

"Kaçırma olayıyla ilgili şeyleri biliyordun, Farley," dedim.

"Gazeteleri okurum, CNN'i izlerim. Bilmeyen mi var? Size söyledim, Audrey Meek beni azdırıyor. Keşke ben kaçırıyordum onu. Audrey Meek burada olsa Cini'yle yatar mıydım sanıyorsunuz?"

İşaretparmağımla Farley'i dürttüm. "Gazetelerde yazmayan şeyleri de biliyordun."

Koca başını iki yana salladı. Sonra, "Bir polis tarayıcım var. Polis radyolarını filan dinlerim. Kahretsin, Audrey Meek'i ben kaçırmadım. O kadar cesaretim yoktur. Yoktur. Sadece gevezelik ederim, adamım." •

Mahoney sözünü kesti. "Carly Hope'a tecavüz edecek kadar cesaretin vardı ama," dedi.

Farley yine kendi içine gömülmüş gibi görünüyordu. "Yo, yo. Mahkemede söylediğim gibi, Carly benim kız arkadaşımdı. Ona hiç tecavüz etmedim. Cesaretim yoktur. Audrey Meek'e hiçbir şey yapmadım. Ben önemsiz biriyim. Bir hiçim."

Rafe Farley gözlerini dikip bize uzun süre baktı. Gözleri kan çanağına dönmüştü; onunla ilgili her şey zavallıydı. Bunu istemiyordum, ama ona inanmaya başlamıştım. Ben önemsiz biriyim. Bir hiçim. Rafe Farley buydu işte.

Sterling

Bay Potter

Sanat Yönetmeni

Sfenks

Mucize

Kurt

Gizlenmek amacıyla kullanılan takma isimler zararsızdı, ama bu isimlerin arkasındaki adamlar öyle değildi. Bir oturum sırasında şaka olsun diye, Potter gruba Canavarlar A.Ş. takma adını vermişti ve bu doğru bir tanımlamaydı. Onlar canavardılar, hepsi de. Kaçıktılar; sapkın ve bunlardan da beterdiler.

Ve sonra, bütün bu isimlerden daha başka bir türe ait olan Kurt vardı.

Dışarıdan birilerinin giremeyeceği güvenli bir web sitesinde buluşuyorlardı. Bütün mesajlar şifreliydi ve çift anahtar gerektiriyordu: İlk anahtar bilgiyi tahrif ediyordu; bunu telafi etmek için ikinci anahtar gerekiyordu. Daha da önemlisi, siteye girmek için bir el tarayıcısı gerekiyordu. Bir göz tarayıcısı ya da muhtemelen bir anal araştırma kullanmayı düşünüyorlardı.

Tartıştıkları konu, adam kaçırma işlerini yaptırıldıkları çift ve onları ne yapacaklarıydı.

"Onları ne yapacağız da ne demek?" diye sordu şakayla Bay Yufka Yürekli dedikleri, içlerinde duygusal davranabi-len tek kişi olan Sanat Yönetmeni.

"Kulağa nasıl geliyorsa o demek," diye cevapladı Sterling. "Ciddi bir güvenlik kuralı ihlali var. Dikkatsizlik, aptallık ve belki daha da kötüsü var. Görüldüler. Bu hepimizi tehlikeye soktu."

"Seçeneklerimiz neler?" diye devam etti Sanat Yönetmeni. "Sormaya korkuyorum."

Sterling anında cevapladı. "Son zamanlardaki gazeteleri okumadın mı? Televizyonun yok mu? İki kişilik bir ekip Atlanta, Georgia'daki bir alışveriş merkezinden bir kadın kaçırdı. İki kişilik bir ekip Pennsylvania'da bir kadın kaçırdı ve görüldüler. Seçeneklerimiz mi? Ya kesinlikle hiçbir şey yapma ya da radikal bir şeyler yap. Diğer ekiplere ibret olması lazım."

"Peki, bu sorun için ne yapacağız?" diye sordu, genellikle bir hayalet gibi sessiz olan, ama tahrik edildiği zaman da iğrenç olabilen Mucize.

"Bir kere, şu an için bütün teslimatları durdurdum," dedi Sterling.

"Bundan bana hiç kimse söz etmedi!" diye patladı Sfenks. "Bir teslimat bekliyorum. Hepinizin bildiği gibi, parasını da ödedim. Neden daha önce bildirilmedi bana bu?"

Birkaç saniye boyunca hiç kimse Sfenks'e bir şey söylemedi. Hiçbiri ondan hoşlanmıyordu. Üstelik her biri de sadistti. Sfenks'e ya da gruptan zayıflık gösteren başka birine işkence etmek hoşlarına gidiyordu.

"Teslimatımı bekliyorum!" diye ısrar etti Sfenks. "Bunu hak ediyorum. Sizi piçler! Hepinizin canı cehenneme." Sonra kızgınlıkla hattan düştü. Tipik Sfenks davranışı. Gülünçtü gerçekten de, şu anda hiçbirinin gülmüyor olması dışında tabii.

"Sfenks binayı terk etti," dedi Potter sonunda.

Sonra sözü Kurt aldı. "Bence bu gecelik bu kadar boş konuşma, eğlence ve oyun yeter. Gazete haberleri hakkında endişeliyim. Çift konusunu beni tatmin edecek kadar kararlı bir şekilde ele almamız gerek. Benim önerim, onları ziyaret edecek bir başka ekip göndermek. Karşı çıkan var mı?"

Karşı çıkan yoktu, sözü Kurt aldığı anda bu pek dé alışılmadık bir durum değildi. Rus'tan hepsinin ödü kopardı.

"Yine de, iyi haberler de var," dedi Potter o sırada. "Bu gereksiz telaş ve ilgi... heyecan verici, değil mi? İnsanın kanını kaynatıyor. Çok matrak değil mi?"

"Sen bir kaçıkısın, Potter. Akıl hastasısın."

"Bundan hoşlanmıyor musunuz?"

Yüksek güvenli sohbet odası artık güvenli değildi.

Kurt birdenbire, "Sakin başka bir söz söylemeyin. Tek bir kelime bile! Sanırım birisi bizimle. Bekleyin. Şimdi bağlı değiller. Birileri ine sızdı ve şimdi de çıktılar. Buraya kim girebilir? Kim izin verdi onlara? Her kimse, kendisini ölmüş bilsin."

41

LILI OLSEN on dört buçuk yaşındaydı, yirmi dördünde gibi görünüyordu ve Kurt'un İni'ne sızana kadar da her şeyi duyduğuna gerçekten inanıyordu.

Yüksek güvenli, ama yeterince yüksek güvenli olmayan sohbet odasındaki bu altı piç kurusunun hepsi yaşlı, iğrenç ve aşağılık heriflerdi. Sürekli kadınların özel bölgelerinden ve herkesle, hareket eden her şeyle -her yaştan, her cinsiyetten, insan ya da hayvan- sapık ilişkiye girmeyi konuşmaktan hoşlanıyorlardı. Adamlar iğrenç olmanın da öte-sindeydiler; midesini bulandırıyorlardı. Ancak işler daha da kötüleşti ve Lili Kurt'un İni'ni hiç duymamış olmayı, o yüksek güvenli sohbet odasına hiç sızmamış olmayı diledi. Bu adamlar katil olabilirlerdi!

Ve sonra lider, Kurt, Lili'nin siteye girdiğini, söyledikleri her şeyi dinlediğini fark etti.

Şimdi artık Lili cinayetleri, kaçırma olaylarını, fantezisini kurdukları ve muhtemelen de gerçekleştikleri her şeyi biliyordu. Bilmediği tek şey duyduklarının gerçek olup olmadığıydı.

Bunlar gerçek miydi? Yoksa hepsini uyduruyorlar mıydı? Belki de bunlar sadece birer iğrenç, hastalıklı palavracıdan başka bir şey değildi. Lili gerçeği bilmek istemiyordu ve duymuş olduğu şeylerle ilgili olarak ne yapacağını bilmiyordu. Sitelerine gizlice girmişti ve bu yasal değildi. Eğer polise giderse kendini ele vermiş olacaktı. Bu yüzden bunu yapamazdı. Yapabilir miydi? Özellikle de sitede duyduğu şeyler fanteziden başka bir şey değilse.

Odasında oturup uzun uzun imkânsızı düşündü. Sonra tekrar düşündü. Kendini çok kötü hissetti, çok hasta, çok üzgün; aynı zamanda da korkuyordu.

Kurt'un İni'ne girdiğini biliyorlardı. Ama onu nasıl bulacaklarını da biliyorlar mıydı acaba? Onların yerinde olsa, nasıl bulacağını bilirdi. Öyleyse evine gelmek üzere yola mı çıkmışlardı?

V Lili polise gitmesi gerektiğini biliyordu. Belki de FBI'a. Ama bunu yapamıyordu. Donup kalmıştı. Sanki felç gelmiş gibiydi.

Kapı zili çaldığında ödü patlamıştı. "Aman Tanrım, kutsal Meryem! Onlar!"

Derin bir nefes aldı, alt kattaki ön kapıya koşturarak indi. Kapı deliğinden baktı. Kendi kalp atışlarını duyabiliyordu.

Domino's Pizza! Tanrım!

Tamamen unutmuştu. Ön kapıya gelen sipariş ettiği piz-zaydı, katiller değildi ve Lili birdenbire kıkırdamaya başladı. Ne de olsa ölmeyecekti.

Ön kapıyı açtı.

42

KURT NADİREN öfkelenirdi, öfkelenildiği zaman da birinin bunu ödemesi gerekirdi. Kurt, eskiden beridir New York'a ve o kendini beğenmiş, fazla abartılan metropolitan bölgeye karşı nefret duymaktaydı. Bu şehri tasavvur ötesi iğrençlikte buluyordu, insanları da Moskova'dakilerden bile daha berbat, kaba ve medeniyetsizdi. Ama bugün burada olmak zorundaydı; burası çiftin yaşadığı yerdı ve onlarla bir işi vardı. Hem de biraz satranç -tutkularından birisi olan- oynamak istiyordu.

Long Island, Slava ve Zoya'nın kendisinde bulunan genel adresleriydi.

Huntington ise belirleyici bir adrestti.

Kasabaya öğleden sonra saat üçü biraz geçe vardı. Buraya daha önce geldiği. zamanı hatırladı, Rusya'dan New York'a geldikten iki yıl sonraydı. Kuzenlerinin burada bir evi vardı ve onun Amerika'ya yerleşmesine yardım etmişlerdi. Yerel halkın deyişiyle "ada toprağı"nın dışında dört cinayet işlemişti. Neyse ki, Huntington en azından Kennedy Havaalanı'na yakındı. New York'tan mümkün olduğunca çabuk ayrılabilirdi.

Çift, tipik bir banliyö çiftlik evinde yaşıyordu. Kurt ön kapıyı yumrukladı, Lukanov adlı keçi sakallı boğa gibi bir adam kapıyı açtı. Lukanov, California, Oregon ve Washington eyaletlerinde başarıyla çalışan öbür ekiptendi. Bir zamanlar KGB'de binbaşydı.

"Nerede bu beyinsiz herifler?" diye sordu Kurt, ön kapıdan içeri girdiğinde.

Boğa Lukanov başparmağıyla arkasındaki yan karanlık koridoru işaret etti ve Kurt zar zor oraya doğru yürüdü. Bugün sağ dizi ağnyordu, seksenlerde rakip çeteden birinin bu dizini kırdığı an aklına geldi. Moskova'da bu tür bir şey uyan anlamına gelirdi. Kurt kendisine yapılan uyarıları önemsemezdi. Kendisini sakat bırakmaya çalışan o üç adamı bulup bütün kemiklerini birer birer kırmıştı. Rusya'da bu korkunç uygulamaya zamochit denirdi, ama Kurt ve diğer gangsterler buna haşat etme de derlerdi.

Küçük, darmadağınık yatak odasına girer girmez, eski karısının kuzenleri olan Zoya ve Slava'yı gördü. İkili, Moskova'dan yaklaşık elli kilometre uzakta büyümüşlerdi. 1998'in yazına kadar orduda görev almışlar, sonra Amerika'ya göç etmişlerdi. Sekiz aydan kısa bir süredir onun için çalışıyorlardı, dolayısıyla, onları daha yeni yeni tanımaya başlıyordu.

"Çöplükte yaşıyorsunuz," dedi. "Çok paranız olduğunu biliyorum. Ne yapıyorsunuz o paralarla?"

"Ülkemizde ailemiz var," dedi Zoya. "Senin akrabaların da orada."

Kurt başını yana yatırdı. "Of, çok dokunaklı. Altın gibi bir kalbin olduğunu hiç bilmiyordum Zoya." Boğaya gitmesi için eliyle işaret etti ve "Kapat kapıyı. Burada işim bitince çıkarım. Biraz uzayabilir," dedi.

Çift, yerde birbirlerine bağlanmış bir haldeydiler. İkisi de iç çamaşırlarıyla duruyorlardı. Slava'nın üzerinde küçük ördekli bir şort vardı. Zoya'da ise siyah sutyen ve tanga vardı.

Kurt sonunda gülümsedi. "Sizinle ne yapacağım ben, ha?"

Slava çok tiz kesik kesik kahkahalar atmaya başladı. Öldürüleceklerini sanmıştı, ama bu sadece bir uyanydı. Bunu Kurt'un gözlerinden okuyabiliyordu.

"Ne oldu peki? Derhal anlatın bana. Oyunun kurallannı biliyordunuz," dedi.

"Belki işler bize gittikçe fazla kolay gelmeye başlamıştı. Biraz meydan okuma olsun istedik. Bu bizim hatamız, Pasha. Dikkatsiz davrandık."

"Bana asía yalan söylemeyin," dedi Kurt. "Kaynaklarım var. Her yerdeler!"

Sanki yüz yıldır bu iğrenç yatak odasında duruyormuş gibi görünen bir koltuğun koluna oturdu. Ağırılığı koltuğun üzerine çökünce koltuktan tozlar saçılmıştı.

"Ondan hoşlanıyor musun?" diye sordu Zoya'ya.

"Onu seviyorum," dedi Zoya ve kahverengi gözleri yumuşa-yıverdi. "Her zaman. On üç yaşımızdan beri. Onu sonsuza kadar seveceğim."

"Slava, Slava," dedi Kurt ve yerdeki kaslı adama doğru yürüdü. Slava'ya sarılmak için yere eğildi. "Siz benim eski karımın kanındansınız. Ve bana ihanet ettiniz. Beni düşmanlarıma sattınız, değil mi? Elbette sattınız. Ne kadar aldınız peki? Umarım çoktur."

Sonra büyük bir turşu kavanozunu açar gibi Slava'nın başını çeviriverdi. Slava'nın boynu çatırdamıştı, Kurt'un yıllardır çıkartmaktan hoşlandığı bir sestti bu. Kızıl Mafya'daki imzasıydı.

Zoya'nın gözleri normalin iki katı açılmıştı. Ama hiç ses çıkarmamıştı, işte bu yüzden Kurt, onun ve Slava'nın aslında ne kadar zorlu müşteriler olduklarını, örgütün güvenliği açısından ne kadar tehlikeli olduklarını anlamıştı. "Etkilendim, Zoya," dedi. "Biraz konuşalım."

Gözlerini Zoya'nın büyüleyici gözlerine dikti. "Dinle, ikimize de gerçek votka getireceğim, Rus votkası. Sonra senin savaş hikâyelerini dinlemek istiyorum," dedi. "Hayatla nasıl baş ettiğini dinlemek istiyorum. Merakımı uyandırdın şimdi. Hepsinden önemlisi, satranç oynamak istiyorum, Zoya. Amerika'da hiç kimse satranç oynamayı bilmiyor. Bir oyun, sonra sevgili Slava'nla birlikte cennete gideceksin. Ama önce votka ve satranç ve elbette, seni becereceğim!"

O MANALI baskı altında Zoya'nın kendisine anlattığı şeylerden dolayı Kurt'un New York'ta bir yere daha uğraması gerekmişti. Talihsizlik. Çünkü bu, Kennedy'den eve dönüş uçağını yakalayamaması ve o geceki profesyonel hokey maçını kaçıracağı anlamına geliyordu. Üzüntülüydü, ama bunun yapılması gereken en doğru şey olduğunu biliyordu. Zoya ve Slava'nın ihaneti hayatını tehlikeye sokmuştu ve kötü görünmesine neden olmuştu.

Saat on biri biraz geçe, Brooklyn'in Brighton Sahili kesiminde Passage adlı bir kulübe girdi. Passage, caddeden bakılınca bir çöplük gibi görünüyordu, ama içerisi çok güzel ve çok süslüydü, nerdeyse Moskova'nın en güzel yerleri kadar hoştu.

Eski günlerden tanıdığı insanları gördü: Gosha Chernov, Lev Denisov, Yura Fomin ve metresi. Sonra sevgilisi Yulya'yı fark etti. Eski karısı uzun boylu ve ince yapıydı. Kurt'un Palm Beach, Florida'da yaptırttığı büyük göğüslere sahipti. Yulya doğru ışıktâ güzel görünüyordu, on beş yaşından beri dansçılık yaptığı Moskova'daki günlerden beri çok fazla değişmemişti.

Brighton Sahili'nin en son kralı olan Mikhail Biryukov ile barda oturuyordu. St. Petersburg'un bir duvar resminin tam önündelerdi. Kurt bunun çok sinematik bir poz olduğunu düşündü. Tipik bir Hollywood klişesi.

Yulya onun geldiğini gördü ve Biryukov'a hafifçe vurdu. Yerel pakhan (patron) bakmak için döndüğünde, Kurt yanına varmıştı bile. Siyah bir şahı masaya vurdu. "Şah mat," diye kükredi, sonra gülüp Yulya'yı kucakladı.

"Beni gördüğünüze sevinmediniz mi?" diye sordu onlara. "Kalbim kırılacak."

Biryukov homurdandı. "Sen gizemli bir adamsın. Senin California'da olduğunu sanıyordum."

"Yine yanıldın," dedi Kurt. "Bu arada, Slava ve Zoya selam söylediler. Onları Long Island'da yeni ziyaret ettim. Bu gece buraya gelemediler."

Yulya omzunu silkti - soğukkanlı küçük fahişe. "Benim için bir şey ifade etmiyorlar," dedi. "Uzaktan kuzenlerim."

"Benim için de, Yulya. Artık onları sadece polisler umursuyor."

Ansızın Yulya'yı saçından yakalayiverdi ve onu oturduğu bar sandalyesinden tek koluyla havaya kaldırdı. "Beni mahvetmelerini onlara sen söyledin, değil mi? Onlara çok para ödemiş olmalısın!" diye bağırdı suratına. "O sendin. Ve bu herifi"

Şaşırtıcı bir süratle kolundan bir buz kıracağı çıkarıp Biryukov'un sol gözüne saplayiverdi. Gangster kör olmuş ve anında ölmüştü.

Yulya, "Hayır... Lütfen," diye birkaç kelime söylemeye çalıştı. "Bunu yapamazsın. Sen bile!"

Sonra Kurt, gece kulübündeki herkese hitap etti. "Hepiniz tanıksınız, değil misiniz? Ne? Hiç kimse ona yardım etmeyecek mi? Benden korkuyor musunuz? Güzel, korkmalısınız. Yulya benden intikam almaya çalıştı. O her zaman bir inek kadar aptaldı. Biryukov'a gelince, o bir çöp yığınıydı, açgözlü bir piç. Açgözlül Brighton Sahili'nin Babası! Benim yerime geçmek istiyordu!"

Kurt, Yulya'yı daha da yükseğe kaldırdı. Uzun bacakları çılgınca tekme savuruyordu, kırmızı terliklerinden biri ayağından fırlayıp yakındaki bir masanın altına uçtu. Hiç kimse terliği oradan almadı. Kulüpteki bir kişi bile ona yardım etmek için kımıldamadı. Ya da Mikhail Biryukov'un hâlâ yaşayıp yaşamadığına bakmadı. Passage'in önündeki çılgın adamın Kurt olduğu haberi çoktan yayılmıştı bile.

"Hepiniz olanlara tanıksınız - eğer biriniz bana karşı gelirse. Tanıksınız! Uyarınızı aldınız. Tıpkı Rusya'daki gibi. Şimdi de Amerika'da."

Kurt sol elini Yulya'nın saçından çekip onun boğazına doladı. Çok sert bir şekilde büküverdi, Yulya'nın boynu kırılmıştı. "Tanıksınız!" diye bağırdı Rusça. "Eski karımı öldürdüm. Ve şu sıçan Biryukov'u da. Bunu yaparken beni gördünüz! Öyleyse canınız cehenneme."

Ve sonra da Kurt, gece kulübünden paldır küldür dışarı çıktı. Onu durdurmak için hiç kimse bir şey yapmadı.

Ve New York polisi geldiğinde hiç kimse konuşmadı.

Tıpkı Rusya 'daki gibi.

Şimdi de Amerika 'da.

44

BENJAMIN COFFEY üç, belki de dört gün önce -şu anda günlerden neydi bilmiyordu- getirildiği ambarın karanlık mahzeninde tutuluyordu. Tam olarak hatırlayamıyor, günleri takip edemiyordu.

Providence Üniversitesi öğrencisi, kapatıldığı mahzende şaşırtıcı bir şeyi keşfedene kadar nerdeyse aklını kaçıracaktı. Orada Tanrı'yı bulmuştu ya da belki Tanrı onu bulmuştu.

Benjamin'in hissettiği ilk ve en şaşırtıcı şey Tanrı'nın varlığıydı. Tanrı onu kabul etmişti ve belki de onun Tanrı'yı kabul etmesinin zamanı gelmişti. Tanrı'nın onu anladığını öğrendi. Ama o neden Tanrı ile ilgili ilk şeyi anlayamamıştı? Bu, anaokulundan, felsefe ve sanat tarihi okuduğu Providen-ce'taki son yılına. kadar Katolik okullarına devam etmiş Benjamin'e mantıklı gelmiyordu. Benjamin ambarın altındaki "hapis hücresi"nin karanlığında başka bir sonuca varmıştı. Her zaman temelde iyi bir insan olduğunu düşünmüştü, ama artık öyle olmadığını anlamıştı ve bunun, ikiyüzlü kilisenin kendisine düşündürtmeye çalıştığı gibi, cinselliğiyle hiçbir ilgisi yoktu. Anladığı şey, başkalarına zarar vermeyi alışkanlık haline getirmiş birisinin kötü biri olduğuydu. Benjamin, anne babası ve kardeşlerine, sınıf arkadaşlarına, sevgililerine, hatta sözde dostlarına karşı davranışlarından dolayı suçluydu. Cömert ya da sempatik biri değildi, her zaman üstünlük taslardı ve sürekli olarak gereksiz yere eziyet ederdi. Kendini bildi bileli hep böyle davranmıştı. Acımasız, züppe, aşırı disiplinci, sadist, yani tam bir pislikti. Kötü davranışlarını her zaman haklı çıkarırdı, çünkü başkaları ona hep acı vermişti.

Öyleyse işlerin bu hale gelmesinin sebebi bu muydu? Belki. Ama Benjamin'e gerçekten şaşırtıcı gelen şey, buradan sağ çıkarsa muhtemelen değişmeyeceğinin farkına varmasıydı. Aslında, bu deneyimi hayatının geri kalanında aşağılık bir piç olmaya devam etmesine mazeret olarak kullanacağına inanıyordu. Duygusuz, duygusuz, çok duygusuz biriyim, diye düşündü. Ama Tanrı beni kayıtsız şartsız bir şekilde seviyor. Bu

da asla değişmeyecek. Sonra Benjamin uzun bir süredir, en azından bir gündür, kafasının inanılmaz bir şekilde karışmış olduğunun ve ağladığının farkına vardı. rperiyor, kendi kendine saçma sapan şeyler söylüyor ve gerçekte ne düşündüğünü bilmiyordu. Artık hiçbir şey bilmiyordu.

Aklı sürekli bir ileri bir geri gidiyordu. İyi, harika arkadaşları olmuştu, iyi bir evlat olmuştu; yleyse neden aklından bu korkunç düşünceler geçiyordu? Cehennemde olduğu için mi? Cehennem bu muydu? Cehennem, New England, muhtemelen New Hampshire ya da Vermont'ta bir yerlerdeki kokuşmuş bir ambarın altında bulunan bu iğrenç kokulu, klostrofobik mahzendi. Öyle miydi?

Acaba tövbe etmesi mi bekleniyordu ve bunu yapana kadar da buradan salıverilmeyecek miydi? Belki de buraya kadardı, ebediyete kadar.

Great Barrington, Rhode Island'daki Katolik ilkokulundan bir şeyler hatırladı. Benjamin altıncı sınıftayken bir mahalle papazı sınıfa cehennemdeki ebediyeti açıklamaya çalışmıştı. "Bir nehir ve nehrin öbür tarafındaki bir dağı hayal edin," demişti papaz. "şimdi ufacık bir serçenin binlerce yıl boyunca gagasıyla dağı nehrin karşısına taşıdığını düşünün. O ufacık serçe dağı nehrin bu tarafına taşıdığında, genç bayanlar ve baylar, bu, ebediyetin sadece başlangıcı olacaktır." Ama Benjamin papazın küçük fablına inanmamıştı, değil mi?

Sonsuza kadar ateş ve kükürt? Yakında birileri onu bulacaktı. Birileri ona dışarı çıkması için yol gösterecekti.

Ne yazık ki buna da tamamen inanmıyordu. Onu burada kim bulabilirdi ki? Bulamazlardı. Tanrım, polis Washington keskin nişancısını bulmakta şanslıydı ve Malvo ile Muham-med de çok zeki değillerdi. Bay Potter zekiydi ama.

Birazdan ağlamayı kesmek zorunda kalacaktı, çünkü Potter ona şimdiden öfkelenmişti. Ağlamayı kesmediği takdirde onu öldürmekle tehdit etmişti ve of Tanrım bu kadar çok ağlamasının nedeni bu olmuştu. lmek istemiyordu, yirmi bir yaşındayken ve önünde uzun bir hayat dururken değil.

Bir saat sonra, belki de iki saat ya da üç, üst tarafta bir gürültü duydu ve tekrar ağlamaya başladı. Artık Benjamin hiç-kıra hikıra ağlamasına, her yanının titremesine

engel olamıyordu. Burnunu da çekiyordu. İlkokuldan beri burnunu çekerti. Kes burun çekmeyi, Benjamin. Kes şunu! Kes şunu! Ama engel olamıyordu.

Sonra kapak açıldı! Birisi aşağı geliyordu.

Kes ağlamayı, kes ağlamayı, kes şunu! Derhal kes şunu! Potter seni öldürecek.

Sonra en inanılmaz şey oluverdi, Benjamin'in asla beklemediği bir şekilde olaylar tersine dönmüştü.

Derinden bir ses duydu, Potter'ın sesi değildi bu.

"Benjamin Coffey? Benjamin? FBI. Bay Coffey aşağıda mısınız? FBI."

Şimdi daha da çok titriyor ve öyle kuvvetle burnunu çekiyordu ki ağızındaki tıkaçtan dolayı boğulabileceğini düşünüyordu. Tıkaç yüzünden bağırıyor, bir şekilde onun aşağıda olduğunu öğrenmiş olan FBI'a sesini duyuramıyordu.

FBI beni buldu! Bu bir mucize. Onlara işaret vermeliyim. Ama nasıl? Gitmeyin! Aşağıdayım! Buradayım!

Bir fener yüzünü aydınlattı.

Fenerin gerisindeki kişiyi görebiliyordu. Bir siluet. Sonra yüz gölgelerden kurtuldu.

Bay Potter kaşlarını çatmış, kapaktan aşağıya ona bakıyordu. Sonra dilini çıkardı. "Sana ne olacağını söyledim. Söylemedim mi, Benjamin? Bunu kendine sen yaptın. Ve çok güzelsin. Tanrım, her şekilde mükemmelsin."

İşkencecisi merdivenlerden aşağı indi. Potter'ın elinde hurdası çıkmış bir balyoz gördü. Ağır bir çiftlik aleti. Tüm benliğine dalga dalga korku yayıldı. "Göründüğümünden çok daha güçlüyümdür," dedi Potter. "Ve sen çok kötü bir çocuk oldun."

BAY POTTER'ın gerçek adı Homer O. Taylor'dı ve Darmo-uth'da İngilizce bölümünde yardımcı profesördü. Çok zekiydi, orası kesin, ama hâlâ bir yardımcıydı, yani bir hiç. Küçük ama rahat ofisi Sosyal Bilimler binasının kuzeybatı köşesindeki ufak kuledeydi. Kimsenin çalışmayacağı bu ıssız yere "tavan arası" adını vermişti.

Neredeyse bütün öğleden sonrasını kapısını kilitlediği odasında geçirmişti, yerinde duramıyordu. Bir yandan da, ölü güzel oğlan, sonuncu -üçüncü!- trajik aşkı için yas tutuyordu.

Homer Taylor'ın bir yanı Benjamin'le birlikte olmak -cesedi sırf birkaç saat daha seyretmek için- Webster'daki çiftliğe koşmak istiyordu. Toyota 4 çekeri dışarıda park edilmiş duruyordu ve eğer zorlarsa bir saat içinde orada olabilirdi. Benjamin, sevgili çocuk, neden uslu durmadın ki sanki? Sevilecek çok yanımda dururken neden içimdeki en kötüyü ortaya çıkarttın sanki?

Benjamin bir güzellik abidesiydi ve Taylor'ın hissettiği kayıp duygusu şimdi korkunçtu. Ve bu sadece fiziksel ve duygusal bir zarar değildi, finansal olarak da büyük bir kayıptı. Beş yıl önce, iki milyon dolardan biraz fazla bir para miras kalmıştı kendisine. Para hızla suyunu çekiyordu. Aşırı bir hızla. Böyle bir oyunu parasal olarak karşılayamazdı, ama artık nasıl durabilirdi ki?

Şimdiden başka bir oğlan istiyordu bile. Sevmeye ihtiyacı vardı ve birini sevmeye. Başka bir Benjamin daha, ama bu zavallı oğlan gibi duygusal bir enkaz olmaması şartıyla.

Saat dörtte vereceği işkence gibi gelen bir saatlik dersten kurtulmak için bütün gün ofisinde kaldı. Birisi kapıyı çalarsa diye, dönem ödevlerini okuyup notlandırıyormuş gibi yapıyordu, ama tek bir kâğıda bile bakmamıştı.

Bu düşünce aklından hiç çıkmıyordu.

Sonunda saat yedi civarında Sterling'le bağlantı kurdu. "Bir satın alma daha yapmak istiyorum," dedi.

BİR GECE Sampson ve Billie'yi ziyaret etmiş ve onlarla birlikte harika vakit geçirmiştim; bebeklerden konuşup, koca, kötü John'u elimden geldiği kadar korkutmuştum. Günde en az bir kez Jamilla'yla konuşmaya çalışıyordum. Ama Beyaz Kadın davası kızışmaya başlamıştı ve ben de bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Muhtemelen davanın içinde kaybolacaktım.

Slava Vasilev ve Zoya Petrov adlı evli bir çift Long Island'da kiraladıkları evde ölü bulunmuşlardı. Karı kocanın Birleşik Devletler'e dört yıl önce geldiğini öğrenmiştik. Rus ve diğer Doğu Avrupalı kadınları fuhuş yapmaları ve varlıklı aileler için çocuk doğurmaları için buraya getirdiklerinden şüpheleniliyordu. .

New York ofisimizden ajanların hepsi Long Island'daki olay yerindeydi. Connolly'nin kaçırılmasına tanık olan lise öğrencilerine ve Audrey Meek'in çocuklarına iki kurbanın fotoğrafları gösterilmişti. Çifti, kaçırma olayını gerçekleştiren kişiler olarak teşhis etmişlerdi. Cesetlerin neden orada bırakılmış olduğunu merak ediyordum. İbret olsun diye mi? Kimin için?

Monnie Donnelley'le o günkü oryantasyon derslerime girmeden önce her gün saat yedide düzenli olarak görüşüyorduk. Long Island cinayetlerini analiz ediyorduk. Monnie, bu karı ve koca, aynı zamanda da Birleşik Devletler'de iş yapan diğer Rus suçlular, yani sözde Kızıl Mafya hakkında bulabildiği her şeyi bir araya getirmişti. Monnie, Hoover Bina-sı'ndaki Organize Suç Birimi'nin ve Büro'nun New York ofisindeki Kızıl Mafya timinin bilgisayarına sızmıştı.

Pazartesi yediyi on geçte küçük odasına girdiğimde, "D.C.'den 'her şey' çöreği getirdim," dedim. "Şehirdekilerin en iyisi. Zagat'a göre yani. Çok heyecanlanmışa benzemiyorsun."

"Geç kaldın," dedi Monnie, bilgisayarından kafasını kaldırmadan. Bilgisayar korsanlarının sevdiği türden komik, ruhsuz konuşma tarzında uzmanlaşmıştı.

"Bu çörekler heyecanlanmaya değer," dedim. "Güven bana."

"Ben kimseye güvenmem," diye cevap verdi Monnie.

Sonunda bana bakıp gülümsedi. İyi bir gülümsemeydi, beklemeye değmişti. "Şaka yaptığımı biliyorsun, değil mi? Bu sadece sert-kız pozunu, Alex. Ver bakalım bir iki tane."

Güldüm. "Polis şakalarına alışkınım."

Başını parlak bilgisayar ekranına çevirirken, "Ah, onur duydum," diye mırıldandı, yine ruhsuz bir şekilde. "Benim sadece bir masa başı jokeyi değil de, bir polis olduğumu düşünüyor. Biliyorsun, beni işe en alttan, parmak izi almayla başlattılar."

Monnie'den hoşlanıyordum, ama çok fazla desteğe ihtiyacı olduğunu düşünüyordum. Yaklaşık iki yıl önce boşandığını biliyordum. Stüdyo Sanatları gibi bir başka ilginç tutkunun peşinden koştuğu Maryland'de kriminoloji bölümünde okumuştı. Hâlâ resim ve çizim dersleri alıyordu ve tabii ki odasında kolaj da vardı.

Esnedi. "Üzgünüm. Dün gece çocuklarla birlikte Alias'ı izledim. Bu sabah onları uyandırmak zorunda kalacak olan büyükanne için sorun olacak bu."

Ortak yönlerimizden biri de Monnie'nin ev hayatıydı. İki çocuklu bekâr bir anneydi, evine bir bloktan daha yakın mesafede oturan, çocukların üzerine titreyen bir büyükanne vardı. Büyükanne eski kocasının annesiydi, bu da evliliğinin hikâyesini ele veriyordu. Jack Donnelley, Monnie'yle tanıştığı Maryland'de basketbol oynamıştı. Üniversitedeyken çok içermişti, mezun olduktan sonra durumu daha da kötüleşmişti. Monnie, onun lisedeyken takımın her şeyi olduğunu, ama sonra Maryland Terappins'de sadece öteki gard olmayı kaldıramadığını söylemişti. Monnie nerdeyse 1.50 boyundaydı ve Maryland'de hiç top oynamamış olmasıyla dalga geçti. Bana lisedeki lakabının Zirzop olduğunu söyledi.

"Tokyo'dan Riyad'a alınıp satılan kadınlar hakkındaki her şeyi okudum," dedi. "Bu iş hem kalbimi sızlatıyor hem de beni sinirlendiriyor. Alex, tarihte görülmüş en kötü kölelikten bahsediyoruz. Siz erkeklerin derdi ne?"

Ona baktım. "Ben kadın alıp satmıyorum Monnie. Ve arkadaşlarımdan hiçbiri de bunu yapmıyor."

"Özür dilerim. Jack denilen sıçan ve tanıdığım birkaç koca yüzünden hâlâ biraz dertliyim." Bilgisayar ekranına baktı. "İşte sana günün alıntısı. Bil bakalım Tayland başbakanı, fuhuş yapımları için kendi ülkesinde satılan binlerce kadm için ne demiş? 'Tayland'kızları çok tatlıdır. ' Satılan on yaşındaki kızlar için de şöyle söylemiş: 'Yapmayın, siz de genç kızlardan hoşlanmıyor musunuz? ' Yemin ederim ki böyle demiş."

Monnie'nin yanına oturup bilgisayarının ekranına dikkatle baktım; "Demek birisi banliyöde oturan beyaz kadınlar için kârlı bir piyasa açtı. Kim bunlar? Ve neresi üzerinden çalışıyorlar? Avrupa? Asya? Birleşik Devletler?"

"Öldürülen çift bizim için bir ipucu olabilir. Ruslar. Sen ne dersin?" diye sordu.

"New York üzerinden iş gören bir şebeke olabilir. Brighton Sahili. Yoksa merkez büroları Avrupa'da mı? Rus mafyası bugünlerde her yerde sesini yükseltiyor. 'Ruslar geliyor' şeklindeki günler geride kaldı. Çünkü zaten buradalar."

Monnie bildiklerini dökmeye başladı. "Solntsevo çetesi şu anda dünyanın en büyük suç örgütü. Bunu biliyor muydun? Burada da büyükler. Her iki sahilde de. Aslında Kızıl Mafya kendi ülkesinde çökertildi. Rusya dışına yaklaşık yüz milyar kaçırdılar, bunun çoğu buraya geldi. Biliyorsun, L.A.'de, San Francisco, Chicago, New York, D.C. ve Miami'de çalışan büyük özel timlerimiz var. Kızıllar, Karayipler ve Kıbrıs'ta bankalar satın aldılar. İster inan ister inanma, fuhuş, kumar, kara para aklama işlerinin yönetimini İsrail'de de ellerine geçirdiler. İsrail'de!"

Sonunda birkaç şey söyledim. "Dün gece birkaç saâtimi Uluslararası Kölelik Karşıtları Örgütü'nün dosyalarını okumakla geçirdim. Kızıl Mafya orada da gündeme geliyor."

"Sana bir şey daha söyleyeceğim." Bana baktı. "New-port'ta kaçırılan şu çocuk. Farklı bir olay modeli olduğunu biliyorum, anlıyorum, ama bu işin bir parçası olduğuna inanıyorum. Sen ne dersin?" dedi.

Başım la onayladım. Ben de öyle düşünüyordum. Ye ayrıca da ofisten dışarı nadiren çıkan biri için Monnie'de harika bir sokak zekâsı olduğunu düşünüyordum. Büro'da şimdiye kadar tanıştığım en iyi insandı ve şimdi de onun ufacık odasında oturmuş Beyaz Kadın davasını çözmeye çalışıyorduk.

JOHNS HOPKINS Üniversitesi'ndeki günlerimden beri öğrenciliğim hiç bitmemişti ve bu da bana Washington Polis Departmanı'ndayken çok yardımcı olmuştu, hatta bana işin sırrını da kazandırmıştı. Büro'da da aynısının olmasını umuyordum, şimdiye kadar olmamış olsa da. Sade bir kahve ile kendime geldim ve Rus mafyası araştırmasına başladım. Onlar hakkındaki her şeyi bilmem gerekiyordu ve Monnie Donnelley de gönüllü yardımcımdı.

Genellikle yeterince önemli olan şeyleri unutmadığım için yazmam gerekme de araştırma boyunca notlar aldım. FBI dosyalarına göre, Rus mafyası şimdi Amerika'da La Cosa Nostra'dan daha farklı ve güçlüydü. İtalyan mafyasının aksine, Rus mafyası işbirliği yapan, ama birbirlerine bağımlı olmayan ayrı ayrı şebekeler halinde örgütleniyordu. En azından şimdiye kadar öyleydi. Serbest örgütlenme tarzının başlıca yararı, şebekelerin hükümetin Yasadışı Yollarla Elde Edilen Gelirlerin Geri Alınması Yasası kovuşturmalarından kurtuluyor olmalarıydı. Hiçbir komplo kanıtlanamıyordu. İki ayrı tip Rus mafyası vardı. Gasp, fuhuş ve kaçakçılık işlerine girmiş ve adı Solntsevo olan ve "tetikçiler" denilen grup ve zekâ ve deneyim gerektiren menkul kıymet dolandırıcılığı ve kara para aklama işlerini yöneten ikinci tip Rus mafyası. Bu ikinci tip Izmailovo adlı neo-kapitalist suçlulardı.

O an, ilk grupla, yani ayaktakımıyla, özellikle de fuhuşla ilgisi olan ekipler üzerinde yoğunlaşmaya karar vermiştim.

Büro'nun Organize Suçlar Birimi'nin raporuna göre, fuhuş işi "beyzbol birinci ligi gibi" işliyordu. Bir grup fahişe bir şehirdeki sahipten diğerine "el değiştirebiliyordu". Dipnot olarak, Rusya'da yedinci sınıf kız öğrencileri arasında yapılan bir araştırma, fahişeliği, kızların büyüdükları zaman seçmek istedikleri en iyi beşinci iş alanı olarak üstelemişti. Rusların suç zihniyetini betimlemek için dosyanın arasına birkaç anekdot sokuşturulmuştu: Zeki ve acımasız. Hikâyelerden birine göre, Korkunç Ivan, Avrupa'nın büyük kiliseleriyle rekabet etmesi, hatta onları geçmesi için, St. Basil Katedrali'ni sipariş etmişti. Sonuçtan memnun kalmış ve mimarı Krem-lin'e davet etmişti. Sanatçı geldiğinde projeleri yakılmış ve gözleri oyulmuş, böylece de bir daha asla bir başkası için daha iyi bir katedral yapamaması garanti altına alınmıştı.

Raporda başka güncel örnekler de vardı, ama bu örnek, Kızıl Mafya'nın nasıl çalıştığı ile ilgiliydi. Beyaz Kadın davasının arkasında Ruslar vardıysa, bizim karşı karşıya kalacağımız şey de buydu.

İNANILMAZ BİR ŞEY olmak üzereydi.

Doğu Pennsylvania'da çok güzel bir öğleden sonraydı. Sanat Yönetmeni gökyüzünün göz kamaştırıcı maviliğinde kendini kaybetmişti ve sessizce geçip giden bulutların ön camdaki yansımaları büyüleyiciydi. Şu anda doğru şeyi mi yapıyorum? diye birkaç kez sordu kendi kendine gezi sırasında. Doğru şeyi yaptığımı düşünüyordu.

"Bunun harika olduğunu itiraf etmelisin," dedi Mercedes G-Class cipindeki bağlanmış yolcuya.

"Öyle," dedi Audrey Meek. Bir daha asla dışarısını göremeyeceğine, taze çimenleri ve çiçekleri koklayamayacağına inandığım düşünüyordu. Peki bu kaçık adam onu elleri bağlı bir şekilde nereye götürüyordu? Kulübesinden uzaklaşıyorlardı. Nereye gidiyorlardı? Bunun anlamı neydi?

Dehşete düşmüştü, ama belli etmemeye çalışıyordu. Hoşbeş et, dedi kendi kendine. Onu sürekli konuştur.

"Bu G-Class hoşuna gidiyor mu?" diye sordu ve anında bunun anlamsız, tamamen anlamsız bir soru olduğunu anladı.

Adamın zoraki gülüşü, ama özellikle de gözleri, onun da aynı şeyi düşündüğünü gösteriyordu. Ama yine de soruya kibarca cevap verdi. "Aslında, evet. Önceleri bu aracı zengin insanların inanılmaz ölçüde aptal olduklarının kesin kanıtı olarak görüyordum. Yani el arabasının üzerine bir Mercedes logosu koyup üç katı para ödemek gibi. Ama aracın eşsizliği, sert hatlı tasarımı, kilitlenebilir diferansiyel gibi aygıtları gerçekten hoşuma gidiyor. Tabii ki, artık bundan kurtulmam gerekiyor, değil mi?"

Of, Tanrım, Audrey ona neden diye sormaya korkuyordu, ama belki de zaten biliyordu. Bindığı arabayı görmüştü. Belki başka biri de görmüştü. Ama aynı zamanda adamın yüzünü de görmüştü, öyleyse gerçekten bir imada bulunmamıştı. Yoksa bulunmuş muydu?

Birdenbire hiç konuşamadığını farkına vardı Audrey. Kupkuru olmuş ağzından tek kelime çıkmıyordu. Arkadaş olmak istediğini söyleyen, ama ona altı kez tecavüz eden

bu sözde iyi adam, onu birazdan öldürecekti. Peki ya sonra? Bu harika koruluğa mı gömecekti onu? Bedenine ağırlık bağlayarak cesedini bu harika göle mi atacaktı?

Audrey'nin gözlerinde yaşlar birikmiş, beyni sanki kısa devre yapmıştı. Ölmek istemiyordu. Şimdi değil, bu şekilde değil. Çocuklarını, kocası Georges'u, hatta şirketini bile seviyordu. Hayatını tam istediği şekilde hale yola koyması çok uzun zamanını almış, çok fazla fedakârlık yapmış ve çok çalışmıştı. Ve şimdi bu olmak zorundaydı, bu şans, bu inanılmaz ölçüdeki kötü şans.

Sanat Yönetmeni dar çamurlu bir yola ani bir dönüş yaptı, sonra hız limitini fazlasıyla aştı. Nereye gidiyordu? Neden bu kadar hızlı? Yolun sonunda ne vardı?

Ama görünen oydu ki, yolun sonuna kadar gitmeyeceklerdi. Frene basıyordu.

"Tanrım, hayır!" diye çığlık attı Audrey. "Hayır! Lütfen! Yapma!"

Arabayı durdurdu, ama motor çalışıyordu.

"Lütfen," diye yalvardı. "Ah, lütfen... bunu yapma. Lütfen, lütfen, lütfen. Beni öldürmek zorunda değilsin."

Sanat Yönetmeni sadece gülümsedi. "Beni bir kucakla, Audrey. Sonra da fikrimi değiştirmeden in arabadan. Özgürsün. Seni incitmeyeceğim. Görüyorsun ya, seni çok fazla seviyorum."

49

BEYAZ KADIN davasında bir ipucu yakalanmıştı. Kadınlardan biri canlı olarak bulunmuştu.

Acil durumlar için Quantico'da tutulan iki Bell helikopterinden biriyle Bucks County, Pennsylvania'ya aceleyle hareket ettim. Birkaç kıdemli ajan bu helikopterlere hiç binmediklerini söylemişlerdi. Bu hoşlarına gitmiyordu. Şimdi burada oryantasyon dönemimdeyken meslekten sayılıyordum. Müdürün hızlı kulvarında olmanın faydaları vardı.

Parlak siyah Bell, Norristown, Pennsylvania'da küçük bir alana indi. Uçuş sırasında son oryantasyon dersimi düşündüğümü fark ettim. Derste kesilmiş tırnak parçaları

yakmıştık, böylece herkes olay yerinde ölü bulunan birinin nasıl koktuğunu öğrenecekti. Ben zaten biliyordum ve bunu tekrar yaşamak hoşuma gitmemişti. Pennyslyvania'ya yapılan bu seyahatte ölü olarak bulunacak birileri olacağını sanmıyordum. Ne yazık ki, bunun tersi olacaktı.

Helikopteri karşılamak ve Audrey Meek'in ifade vereceği yere kadar bana eşlik etmek için Philadelphia ofisinden ajanlar oraya gelmişti. Şimdiye kadar basına bir açıklama yapılmamıştı, ama kocasına haber verilmişti ve Norristown'a doğru yola çıkmıştı.

"Şu anda nerede olduğumuzdan tam olarak emin değilim," dedim yerel motorize polis kıışlasına giderken. "Bayan Meek'in kaçırıldığı yerden ne kadar uzaktayız?"

"Sekiz kilometre," dedi Philadelphia ajanlarından birisi. "Arabayla on dakika sürer."

"Bu bölgeye yakın bir yerde mi tutsak edilmişti?" diye sordum. "Bunu biliyor muyuz? Tam olarak ne biliyoruz?"

"Eyalet polisine kendisini kaçıran kişinin onu bu sabah buraya getirdiğini söylemiş. Gittikleri yönden emin değil, ama bir saatten fazla sürdüğünü düşünüyor. Kol saati elinden alınmış."

Başım la onayladım. "Gezinti sırasında gözleri bağlı mıymış? Ben öyle olduğunu sanıyorum."

"Hayır. Bu çok tuhaf değil mi? Kendisini kaçıran adamı da, arabasını da birkaç kez görmüş. Adam buna pek aldırıyor gibiymiş."

Bu benim için gerçek bir sürprizdi. Daha önce de dediğim gibi, bir anlam veremiyordum.

"Şaşkına çeviriyor," dedi ajan. "Bu davada şimdiye kadar olan her şey böyle, değil mi?"

Motorize polis kıışlası otoyolun gerisine inşa edilmiş kırmızı tuğladan bir binaydı. Dışarıda hiçbir faaliyet yoktu, bunu iyiye işaret olarak düşünmüştüm. En azından orada basına galip gelmiştim. Şimdiye kadar hikâyeyi sızdıran olmamıştı.

Audrey Meek'le tanışmak için kışlaya doğru aceleyle yürüdüm. Bütün olumsuzluklara rağmen, bunu başarmış ilk kadın olarak nasıl hayatta kaldığını öğrenmeye can atıyordum.

50

AUDREY MEEK hakkındaki ilk izlenimim, onun hiç de reklam tanıtımlarındaki gibi görünmediği idi. Yaşadığı bu korkunç sınavdan sonra, en azından şu anda öyle görünmüyordu. Bayan Meek daha inceydi, özellikle de yüzü. Koyu mavi gözleri vardı, ama gözyuvaları çökmüş gibi görünüyordu. Her iki yanağında da biraz kızarıklık vardı.

"FBI ajanı Alex Cross. Kurtulduğunuza sevindim," dedim alçak sesle. Onunla şu anda görüşmek istemezdim, ama bunun yapılması gerekiyordu.

Audrey Meek başıyla onayladı ve gözleri gözlerimle buluştu. Ne kadar şanslı olduğunu bildiğini anlamıştım.

"Yanaklarınızda biraz kızarıklık var. Bunlar bugün koruluktayken mi oldu?" diye sordum.

"Emin değilim,' ama sanmıyorum. Beni tutsak ettiği her gün dışarıda yürüyüşe çıkarıyordu. Şartlar göz önüne alındığında, çoğu zaman düşünceli davranıyordu. Yemekleri hazırlıyordu, güzel yemekler çoğunlukla. Bir keresinde Rich-mond'da şef olduğunu söylemişti. Neredeyse her gün uzun sohbetler yapıyorduk, gerçekten uzun. Bu çok garipti, her şey. Evde olmadığı bir gün olmuştu. Beni orada ölüme terk ettiğini sanıp korkudan taş kesilmiştim. Ama bunu yapacağına gerçekten inanmamıştım."

Sözünü kesmedim. Audrey Meek'in hiçbir baskı veya yönlendirme hissetmeden hikâyesini anlatmasını istiyordum. Salıverilmiş olması bana son derece şaşırtıcı geliyordu. Böyle davalarda bu çok sık olan bir şey değildi.

"Georges? Çocuklarım?" diye sordu. "Daha gelmediler mi? Gelirlerse onları görmeme izin verir misiniz?"

"Yoldalar," dedim. "Gelir gelmez buraya getireceğiz onları. Hafızanız henüz tazeyken size birkaç şey sormak istiyorum. Bunun için üzgünüm. Başka kayıp kadınlar da olabilir, Bayan Meek. Olduğunu sanıyoruz."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Öyleyse onlara yardım etmeye çalışayım. Edebilirim, edeyim. Sorularınızı sorun."

Cesur bir kadındı ve bana kendisini yakalayan kadın ve erkeğin eşkalleri de dahil olmak üzere kaçırma olayını anlattı. Eşkaller cesetleri bulunan Slava Vasilev ve Zoya Petrov'un ki-lere uyuyordu. Audrey Meek bana, kendisine Sanat Yönetmeni adını veren adam tarafından tutsak edildiği günleri, rutin olarak yaptıklarını anlattı.

"Bana hizmet etmek istediğini söyledi ve bundan çok hoşlanıyordu. Uşak gibi davranmaya alışkınmış gibi görünüyordu. Ama aynı zamanda benim arkadaşım olmak istediğini de anlamıştım. Bu korkunç derecede tuhaf bir şeydi. Beni televizyonda görmüş ve şirketim Meek ile ilgili makaleleri okumuştı. Stilime ve abartılı olmayan tarzıma hayran olduğunu söyledi. Beni kendisiyle seks yapmaya zorladı."

Audrey Meek gayet güçlü davranıyordu. Bu kadar güçlü davranması beni şaşırtmıştı ve onu kaçıran adamın hayran olduğu şeyin bu olup olmadığını merak ediyordum.

"Size su getireyim mi? Ya da başka bir şey?" diye sordum.

Başım salladı. "Yüzünü gördüm," dedi. "Hatta polis için yüzünü çizmeyi bile denedim. Bence iyi bir portre. Bu o."

Bu iş o anda daha da tuhaflaşmıştı. Sanat Yönetmeni, Audrey'nin yüzünü görmesine neden izin vermiş, sonra da onu serbest bırakmıştı? Böyle bir şeyi daha önce hiç görmemiştim, hiçbir kaçırma olayında.

Audrey Meek iç geçirdi, anlatmaya devam ederken ellerini sinirli sinirli sıkıca kenetleyip açıyordu.

"Kendisinde temizlik, sanat, tarz ve başka bir insanı sevme ile ilgili obsesif-kompulsif kişilik bozukluğu olduğunu açıkladı. Bana taptığını birkaç kez itiraf etti. Sık sık kendisini aşağılıyordu. Size evi anlattım mı?" diye sordu. "Size ya da beni bulan memurlara neleri anlattığımdan emin değilim."

"Ev hakkında henüz bir şey söylemediniz," dedim.

"Ev bir maddeyle, dayanıklı jelatin gibi bir maddeyle kaplıydı. Bana paketleme sanatını anımsatmıştı. Christo gibi. İçerde düzinelerce birbirinden güzel tablo vardı. Jelatinle kaplı bir ev bulmanız gerekiyor."

"Bulacağız," diye onayladım. "Şu an arıyoruz."

Konuştuğumuz odanın kapısı aralandı. Siperlikli şapkalı bir polis içeriyi gözetledi, sonra kapıyı ardına kadar açtı ve Audrey Meek'in kocası Georges ve iki çocuğu içeri girdiler. Kaçırılma davalarında inanılmaz ölçüde az rastlanan bir andı bu, özellikle de birinin bir haftadan fazla bir süredir kayıp olduğu bir dava için. Çocuklar başlangıçta korkmuş gibi görünüyordular. Babaları onları nazikçe öne doğru itti, sonra ortalığı bir sevinç havası sardı. Yüzlerinde büyük bir tebessüm ve gözyaşı seli oluştu. Sonsuza kadar sürecekmış gibi birbirlerine sarıldılar.

Kızı, "Anneciğim, anneciğim, anneciğimi" diye feryat edip onu bir daha asla bırakmayacakmış gibi sıkıca sarıldı annesine.

Gözlerim dolu dolu olmuştu, sonra çalışma masasına yöneldim. Audrey Meek iki çizim yapmıştı. Onu tutsak eden adamın yüzüne baktım. Oldukça sıradan görünüyordu, sokakta karşılaşabileceğiniz herhangi biri gibi.

Sanat Yönetmeni.

Onu neden serbest bıraktın? diye düşündüm.

GECE YARISINA DOĞRU ikinci bir ipucu daha yakaladık. Polis, Ottsville, Pennsylvania'da plastik bir maddeyle kaplı bir evle ilgili bilgi almıştı. Ottsville yaklaşık elli kilometre ötedeydi, gece yansı birkaç arabayla oraya gittik. Uzun bir günün sonunda zor bir görevdi, ama hiç kimse çok fazla şikâyetçi değildi.

Oraya vardığımızda manzara bana D.C.'deki eski yaşantımı anımsattı, memurlar orada da beni beklerdi. Eve giden çamurlu dar yola sapan dönemecin berisindeki sık koruluklu bir arazi yolu boyunca üç sedan ve birkaç siyah minibüs park etmişti. Washington'dan yeni gelmiş olan Ned Mahoney ve yerel şerif Eddie Lyle'la buluştuk.

Yenilenmiş kütükten yapılmış bir kulübeye yaklaşırken, "Evdeki bütün ışıklar sönmüş," diye gözlemlledi Mahoney. Bu kuytu mülke tek giriş çamurlu yoldu. Rehine Kurtarma Ekipleri gitmek için Mahoney'nin emrini bekliyordu.

"Saat biri geçiyor," dedim. "Yine de bizi bekliyor olabilir. Bence bu herif her şeyi göze alabilecek türden."

"Nedenmiş o?" diye sordu Mahoney. "Bilmem gerek."

"Kadının gitmesine izin verdi. Kadın onun yüzünü, evini ve de arabasını görmüştü. Onu burada bulacağımızı biliyor olmalıydı."

"Adamlarım ne yaptıklarını bilir," diye sözümü kesti şerif, kendisine aldırılmıyor olmasına gücenmiş bir sesle. Ne düşündüğünü fazla umursamıyordum, bir keresinde Virginia'da çaylak bir yerel polisin vurulduğuna tanık olmuşum. "Ben de ne yaptığımı biliyorum," diye ekledi şerif.

Mahoney'yle konuşmayı kesip Lyle'a baktım. "Olduğun yerde kal. Evde bizi neyin beklediğini bilmiyoruz, ama şunu biliyoruz ki bu evi bulacağımızı ve onun için geleceğimizi biliyordu. Şimdi, adamlarına yerlerinde kalmalarını söyle. Önce FBI Rehine Kurtarma Ekibi girecek! Siz bizim için destek birliğısiniz. Bununla ilgili bir sorunun var mı?"

Şerifin yüzü kızardı ve çenesini ileri ittirdi. "Ebette var, ama bunun hiçbir önemi yok değil mi?"

"Hayır, hiç önemi yok. Bu yüzden adamlarına yerlerinde kalmalarını söyle. Sen de yerinde kal. İşinde ne kadar iyi olduğunu düşünmen umurumda değil."

Sırıttığını gizlemeye çalışmayan Mahoney'yle birlikte ileri doğru yürümeye başladık. "Sert birisin, ahbap," dedi. Ekibinden birkaç keskin nişancı kırk beş metreden az bir mesafeden kulübeyi gözölüyordu. Kulübenin çatı bölümünde, penceresi olan asmakatı görebiliyordum. İçeride her yer karanlıktı.

Mahoney mikrofonuyla nişancılardan birine "Burası Rehine Kurtarma Bir. Bir şey var mı orada, Kilvert?" diye seslendi.

"Görebildiğim kadar yok, efendim. Ne düşünüyorsunuz?"

Mahoney bana baktı.

Gözlerim yavaşça, kulübede, ön ve arka bahçede gezindi. Her şey çok düzenli, iyi bakılmış görünüyordu ve iyi onarılmışa benziyordu. Elektrik hatları çatıya çıkıyordu.

"Buraya gelmemizi istedi, Ned. Bu iyi olamaz."

"Bubi tuzağı mı?" diye sordu. "Bu oraya girmek için nasıl bir yol izleyeceğimize bağlı."

Başımınla onayladım. "Bu benim izleyeceğim yol. Eğer ya-nılıyorsak, bu, yerellerin ağzına sakız verecektir."

"Yerel hödüklerin canı cehenneme," dedi Mahoney.

"Mademki artık bir yerel polis değilim, katılıyorum."

"Hotel ve Charlie ekipleri, burası Rehine Kurtarma Bir," dedi Mahoney mikrofonuna.

"Burası kontrol. Hazır olun. Beş, dört, üç, iki, bir, gidin."

Yedi kişilik iki Rehine Kurtarma Ekibi gizlenmek için son pozisyon olan "sarı ara hedeften ayağa kalktı. Eve giden "yeşil ara hedefi" geçti. Bundan sonra geri dönüş yoktu.

Bu tür bir eylem için Rehine Kurtarma Ekibi'nin parolası "hızlı, ani ve şiddetli eylem"di. İşlerini iyi yapıyorlardı, Washington Polis Departmanı'nın yapabileceğinden daha iyi. Birkaç saniye içinde Hotel ve Charlie ekipleri Audrey Meek'in bir haftayı aşkın bir süredir tutsak edildiği kulübeye girdiler. Ardından, Mahoney'le ben de arka kapıdan içeri girdik, sonra da mutfığa daldık. Mutfakta görebildiklerim bir soba, bir buzdolabı, mutfak dolapları ve bir masadan ibaretti.

Ama Sanat Yönetmeni yoktu.

Hiçbir direnme de.

Henüz.

Mahoney ve ben temkinli bir şekilde ilerledik. Oturma odasında bir odun sobası, kahverengi ve bej çizgili modern bir kanepa, birkaç tahta sandalye ve koyu yeşil Afgan örtüsüyle kaplı büyük bir sandık vardı. Her şey zevkli ve düzenliydi.

Sanat Yönetmeni orada da yoktu.

Her yerde tuvaler vardı. Çoğu bitirilmişti. Bu tabloları her kim yaptıysa yetenekliydi.

"Güvenli!" diye seslenildiğini duydum. Sonra bir bağırış, "Burada Mahoney'le birlikte uzun bir holü geçtik. Mahoney'nin iki adamı, ana yatak odasına benzer bir odadaydı. Bir sürü, elliden fazla tuval vardı burada.

Çıplak bir ceset tahta zeminde sere serpe uzanmıştı. Yüzünde çok garip, işkence edilmiş gibi bir ifade vardı. Ölü adamın elleri sanki kendi kendini boğuyormuş gibi boğazına sıkıca dolanmıştı.

Bu, Audrey Meek'in resmini çizdiği adamdı. Ölmüştü ve ölümü korkunç olmuştu. Büyük ihtimalle bir tür zehirdi.

Yatağın üzerine kâğıtlar yayılmıştı. Yanında bir de dolmakalem vardı.

Eğilip notu okumaya başladım:

İlgiliye,

Artık bildiğiniz gibi, Audrey Meek'i alıkoyan kişi benim. Tüm söyleyebileceğim bunu yapmak zorunda olduğumdur. Başka seçeneğimin olmadığına inanıyorum; bunda özgür irade söz konusu değildi. Onu, Philadelphiâ'daki sergilerimden birinde ilk gördüğüm andan beri seviyorum. O gece konuşmuştuk, ama elbette ki o beni hatırlamadı. Hiç kimse beni hatırlamaz (şu ana kadar tabii). Bir saplantının arkasında yatan mantık nedir? Yedi yıldan uzun bir süredir Audrey'yi saplantı haline getirdiğim halde, bu konuda hiçbir fikrim, en ufak bir ipu-cum bile yok. Onca param vardı, ama gerçekten istediğim, ihtiyaç duyduğum bir şeye sahip olma fırsatını elde edene kadar benim için hiçbir anlam ifade etmiyordu... Nasıl karşı koyabilirdim ki -paranın önemi yoktu-? Bu birkaç gün için bile olsa, Audrey'yle birlikte olmak için yarım milyon doların hiçbir önemi yok gibiydi. Sonra garip bir şey oldu. Belki bir mucize. Birlikte zaman geçirince, Audrey'yi bu halde

tutamayacak kadar çok sevdiğimi anladım. Ona asla zarar vermedim. En azından kendi aklımca. Seni incittiysem Audrey, özür dilerim. Seni çok seviyorum, bu kadar çok.

Okumayı bitirdikten sonra bir cümle kafamda tekrarlanıp durdu: Gerçekten istediğim, ihtiyaç duyduğum bir şeye sahip olma fırsatını elde edene kadar. Bu nasıl olmuştu? Bu çılgın adamların fantezilerini gerçekleştiren kimdi?

Bunun arkasında kim vardı? Sanat Yönetmeni'nin olmadığı kesindi.

Tarama: Darkangel_96

Düzenleme: Oz Büyücüsü

www.bizimkosemiz.com

BÖLÜM III

KURT İZLERİ

52

WASHINGTON'A ERTESİ GECE saat ondan önce varamamıştım ve Jannie'yle, daha doğrusu Küçük Alex'le kedi dışında evdeki herkesle başımın derde gireceğini biliyordum. Y'deki yüzme havuzuna gitme sözü vermiştim, ama artık gidip uyumak dışında bir yere gitmek için vakit çok geç olmuştu.

Eve girdiğimde Nana mutfakta oturmuş çay içiyordu. Başını kaldırıp bakmadı bile. Çekeceği nutuğu es geçip belki Jannie hâlâ yatmamış olabilir umuduyla merdivenlere yöneldim.

Yatmamıştı. Biricik küçük kızım American Girl dergisi de dahil, etrafı dergilerle çevrilmiş bir vaziyette yatağında oturuyordu. Kucağında en sevdiği oyuncak ayısı Theo vardı. Jannie, henüz bir yaşından küçük ve annesinin de hâlâ hayatta olduğu zamanlardan beri Theo ile uyurdu.

Kedimiz Rossie odanın bir köşesinde Jannie'nin kirli çamaşırlarının üzerine kıvrılmıştı. Nana'nın görevlerinden biri de, Jannie ve Damon'ın kendi çamaşırlarını kendilerinin yıkamasını sağlamaktı.

O anda Maria'yı düşündüm. Karım merhametli ve yürekli bir kadındı. Hiçbir zaman çözemediğim gizemli bir olayda, Southeast'de önünden geçen bir arabadan ateş açılması sonucunda vurularak ölen özel bir kadın. Bu dosyayı hiçbir zaman kapatmamıştım. Belki bir şeyler ortaya çıkabilirdi. Böyle şeyler olabiliyor. Onu hâlâ her gün özlüyordum. Hatta bazen küçük bir dua bile ediyordum. Umarım beni bağışlıyorsa, Maria. Elimden geleni yapıyorum. Sadece bazen yeterli değilmiş gibi geliyor; en azından bana yeterli gelmiyor. Seni çok seviyoruz.

Jannie orada olduğumu, onu seyrederek annesiyle konuştuğumu fark etmiş olmalıydı. "Sen olduğunu tahmin ettim," dedi.

"Neden?" diye sordum.

Omzunu silkti. "Sadece hissettim. Altıncı hissim son günlerde çok iyi çalışıyor."

"Beni mi bekliyordun?" diye sordum sessizce odasına girerken. Burası geçen yıl Jannie'nin odası yaptığımız misafir odalarımızdan biriydi. Janie'nin "Sojourner Truth Okulu" döneminden kalma çamurdan yaptığı bir dinazor, bir balina, siyah bir sincap, bir tava sapı ve kazığa bağlanmış bir cadıdan oluşan koleksiyonu ve en sevdiği kitaplarını koyduğu rafları ben yapmışım.

"Beklemiyordum, hayır. Eve geleceğini hiç sanmıyordum."

Yatağın kenarına oturdum. Yatağın kenarında ressam Magritte'in "Bu bir pipo değil" adlı resminin bir kopyası vardı. "Bana biraz işkence edeceksin, ha?" dedim.

"Elbette. Söylemeye gerek bile yok. Bütün gün yüzme havuzuna gitmeyi bekledim."

"Çok haklısın." Elimi ellerinin üzerine koydum. "Özür dilerim. Gerçekten çok özür dilerim, Jannie."

"Biliyorum. Aslında bunu söylemek zorunda değilsin. Özür dilemek zorunda değilsin. Gerçekten. Yaptığın işin önemli olduğunu anlıyorum. Anlayabiliyorum. Damon bile anlıyor."

Kızımın ellerini ellerimin arasına sıkıştırdım. Maria'ya çok benziyordu. "Teşekkür ederim tatlım. Bu gece buna ihtiyacım vardı."

"Biliyorum," diye fısıldadı. "Anlayabiliyorum."

53

KURT, BİR İŞ GEZİSİ için Washington'a gelmişti. Geç saatlerde Dupont Circle yakınlarındaki Connecticut Bulvarı üzerinde bulunan Ruth's Chris Biftek Evi'nde bir akşam yemeği yemişti.

Yanında New York'un tıknaz İtalyan capo' su, otuz sekiz yaşındaki Franco Grimaldi vardı. Onunla gelecek vaat eden bir proje hakkında konuştular. Projeye göre, Vegas ve Atlantic City'ye rakip olabilecek kadar ziyaretçi çekebilecek bir kumar merkezine minyatür bir Thaoe Gölü inşa edeceklerdi. Ayrıca profesyonel hokeyden, en son Vin Diesel filminden ve Kurt'un tek bir işten bir milyon dolar kazanması gerektiği bir

plandan da söz ettiler. Sonra Kurt gitmesi gerektiğini söyledi. Washington'da başka bir toplantısı daha vardı. Zevkten ziyade bir işti.

"Başkanı görüyor musun?" diye sordu Grimaldi.

Rus güldü. "Hayır. Hiçbir şeyi hallettiremiyor. O tam bir stronzate. Niçin onu göreyim? Bin Ladin ve teröristlerle ilgili onun beni görmesi gerek. İşleri ben hallettiririm."

"Bana şunu bir anlat," dedi Grimaldi, Kurt oradan ayrılmadan önce. "Colorado'daki şu maksimum güvenli hapis haneindeki Palumbo hikâyesi. Bunu sen mi yaptın?"

Kurt başını salladı. "Tamamen peri masalı. Ben bir iş adamıyım, ayaktakımı ya da bir kasap değilim. Hakkımda duyduğun her şeye inanma."

Mafya lideri, sağı solu belli olmayan Rus'un bifttek evinden ayrılışım seyretti. Palumbo'yu bu adamın öldürdüğünden neredeyse emindi ve ayrıca başkanın El Kaide ile ilgili olarak Kurt ile bağlantıya geçmesi gerektiğinden de.

Gece yarısına doğru Kurt Potomac Park'ta siyah bir Dodge Viper'dan indi. Ohio Drive'ın karşındaki bir cipin silüetini görebiliyordu. Tavan ışığı yanıp söndü ve araçtan bir kişi indi. Gel bana güvercinim, diye fısıldadı.

Potomac Park'ta ona doğru yaklaşan adam FBI'dandı ve Hoover Binası'nda çalışıyordu. Duruşu pek çok hükümet görevlisi gibi resmi ve kasıtlıydı. Ama kendine güvenen bir hükümet görevlisi fiyakası yoktu. Kurt faydası dokunacak bir ajan satın alamayacağı ve satm alsa bile aldığı bilgilere gü-venemeyeceği konusunda uyarılmıştı. Ama buna inanmamıştı. Para her zaman her şeyi satın alırdı, insanları da hep satm almıştı - özellikle de zam ve terfi olanaklarından yoksun bır-rakılmışlarsa; bu, Rusya'da olduğu kadar Amerika'da da geçerliydi. Hiçbir şey olmasa, olumsuzluk ve şiddetin ulusal bir eğlenceye dönüştüğü bu yerde, daha da geçerliydi.

"Hoover'ın beşinci katında benimle ilgili konuşan var mı?" diye sordu.

"Bu şekilde buluşmak istemiyorum. Bir dahaki sefere Washington Times gazetesine ilan vereceksin."

Kurt gülümsedi, ama sonra federal ajanın çenesini parmağıyla dürttü. "Sana bir soru sordum. Benim hakkımda konuşan var mı?"

Ajan başını salladı. "Henüz değil, ama konuşacaklar. Long Island'da öldürülen çiftle Atlanta ve King of Prussia alışveriş merkezi arasında bağlantı kurdular."

Kurt başıyla onayladı. "Elbette kuracaklar. Seninkilerin aptal olmadığını görüyorum. Sadece çok kısıtlılar."

"Onları hafife alma," diye uyardı ajan. "Büro değişiyor. Ellerindeki her şeyle peşine düşeceklerdir."

"Bu yetmez," dedi Kurt. "Ve üstelik belki de ben elimdeki her şeyle onların peşine düşerim. Öfkelenirim, fırtına gibi eserim, ne yapıp edip evlerini başlarına geçiririm."

54

ERTESİ AKŞAM saat altından önce eve vardım. Eve bu kadar erken geldiğime şaşırان ve çok heyecanlanan Nana ve çocuklarla akşam yemeği yedim.

Yemeğin sonlarına doğru telefon çaldı. Cevap vermek istemiyordum. Biri daha kaçırılmış olabilirdi, ama bununla ilgilenmek istemiyordum. Bu gece değil.

"Ben bakarım," dedi Damon. "Büyük olasılıkla banadır. Bir kız arkadaş."" Çalan telefonu mutfak duvarından kapıp bir elinden diğerine geçiriverdi.

"Bunun bir kız olmasını diliyorsun," diyerek sataştı masadan Jannie. "Yemek zamanı. Herhalde MCI ya da banka kredisi satan biridir. Her zaman yemek zamanında ararlar."

Sonra Damon beni işaret etti ve gülümsemiyordu. İyi de görünmüyordu, sanki aniden midesi bulanmış gibiydi. "Baba," dedi alçak bir sesle. "Sana."

Masadan kalkıp telefonu aldım.

"İyi misin?" diye sordum.

"Arayan Bayan Johnson," diye fısıldadı Damon.

Telefon ahizesini aldığımda boğazıma bir şey düğümlenmiş gibi hissettim. Hasta gibi olan şimdi de bendim, aynı zamanda da şaşırımtım. "Alo? Ben Alex," dedim.

"Ben Christine, Alex. Birkaç günlüğüne Washington'dayım. Buradayken Küçük Alex'i görmek istiyorum," dedi, sesinden bunun önceden hazırlanmış bir konuşma olduğu anlaşılıyordu.

Yüzümün kızardığını hissettim. Neden burayı arıyorsun? Neden şimdi? demek istedim, ama demedim. "Bu akşam gelmek ister misin? Biraz geç oldu, ama onu uyanık tutabiliriz."

Tereddüt etti. "Aslında yarın için düşünmüştüm. Sabah sekiz buçuk, dokuzaya çeyrek kala gibi. Uygun mu?"

"Olur, uygun, Christine. Burada olacağım." dedim.

"Ah," dedi duraklayarak. "Benim için evde kalmana gerek yok. FBI'da çalıştığını duydum."

Midem kasıldı. Christine Johnson'la üzerinde çalıştığım cinayet davaları yüzünden bir yıl önce ayrılmıştık. Aslında benim işim yüzünden kaçırılmıştı. En sonunda onu Jamaika'nın ücra bir bölgesinde bir barakada bulmuştuk. Alex orada doğmuştu. O sırada Christine'nin hamile olduğunu bilmiyordum. O olaydan sonra hiçbir zaman eskisi gibi olamamıştık. Benim suçum olduğunu biliyordum. Sonra Seatt-le'a taşınmıştı. Alex'in benim yanımda kalması Christine'in fikriydi. Bir psikiyatriste gidiyordu ve duygusal olarak anne olmaya uygun biri olmayacağını söylemişti. Şimdi de D.C.'deydi. "Birkaç günlüğüne."

"Seni Washington'a hangi rüzgâr attı?" diye sordum sonunda.

"Oğlumuzu görmek istedim," dedi, sesi iyice yumuşamıştı. "Ve birkaç arkadaşımı." Onu ne kadar çok sevdiğimi hatırladım, muhtemelen hâlâ da biraz seviyordum, ama birlikte olamayacağımız gerçeğine boyun eğmişim. Christine, benim bir polis olarak hayatıma katlanamıyordu ve ben de mesleğimi bırakacağına benzemiyordum.

"Pekâlâ tamam, yarın saat sekiz buçuk gibi uğrarım," dedi.

"Burada olacağım," dedim.

TAM SEKİZ BUÇUKTA.

Hertz'den kiralanmış gıcır gıcır bir Taurus, Beşinci Cadde'deki evimizin önüne yanaştı.

Christine Johnson arabadan indi. Sıkıca topuz yapılmış saçlarıyla biraz sade görünse de çok güzel bir kadın olduğunu itiraf etmeliydim. Uzun boylu ve inceydi, asla unutamadığım, heykel gibi belirgin hatları vardı. Aramızda olan biten her şeye rağmen onu yeniden görmek kalbimi sıkıştırmıştı.

Stresli ve de yorgundum. Neden ki? Son bir buçuk yıldır ne kadar enerji kaybetmiş olduğumu düşündüm. Johns Hopkins Hastanesi'nden bir doktor arkadaşımın hayat çizgilerimizin ellerimizde yazılı olduğu konusunda yarı ciddi bir teorisi var. Ellerden, stresin, hastalıkların, genel sağlığın bir haritasını çıkarabileceğine yemin ediyor. Birkaç hafta önce onu ziyaret etmiştim ve Bernie Stringer bedensel olarak mükemmel bir durumda olduğumu, ama hayat çizgilerimin geçen yıl bir darbe aldığını söylemişti. Buna kısmen Christine, onunla ilişkimiz ve ayrılmamız neden olmuştu.

Kollarımda Alex, tel kapının ardında ayakta dikiliyordum. Christine eve yaklaşırken dışarı adım attım. Topuklu ayakkabılar ve koyu mavi bir takım giymişti.

"Merhaba de," dedim Alex'e ve bir elini annesine sallamasını sağladım.

Bu çok tuhaftı, Christine'i bu şekilde yeniden görmek tamamen umut kırıcı bir şeydi. Onca karmaşık geçmişimiz olmuştu onunla. Çoğu güzeldi, ama kötü olan tarafı da çok kötüydü. Üzerinde çalıştığım bir dava sırasında kocası onun evinde öldürülmüştü. Nerdeyse onun ölümünden de ben sorumlu olacaktım: Şimdi birbirimizden binlerce kilometre uzakta yaşıyorduk. Yine neden gelmişti D.C.'ye? Alex'i görmeye, elbette. Ama onu buraya başka hangi rüzgâr atmıştı?

"Merhaba, Alex," dedi ve gülümsedi, baş döndürücü bir an için sanki aramızda hiçbir şey değişmemiş gibi gelmişti. Sojourner Truth Okulu'nda müdürken, onu ilk gördüğüm anı hatırladım. Nefesimi kesmişti. Ne yazık ki sanırım hâlâ da öyleydi.

Christine merdivenlerin dibine diz çöküp kollarını uzattı. "Merhaba yakışıklı," dedi Küçük Alex'e.

Alex'i yere indirip ne yapacağına karar vermesine izin verdim. Bana baktı ve güldü. Sonra Christine'in davetkâr gülüşünü, onun sıcaklığını ve cazibesini seçti Ve doğruca onun kollarına gitti.

"Merhaba bebeğim," diye fısıldadı Christine. "Seni çok özledim. Çok büyümüşsün."

Christine hediye, yani rüşvet getirmemişti ve bu hoşuma gitmişti. Bu tam ona özgü bir davranıştı, hile ve numara yoktu, zaten bu kadarı da yeterdi. Saniyeler içinde, Alex gülüyor ve fırtınalar estiriyordu. Birlikte gayet iyi görünüyordlardı, ana ve oğul.

Onları bir süre izledikten sonra, "İçeride olacağım," dedim. "Ne zaman istersen içeri gelebilirsin. Nana'nın pişirdiği taze kahve var. Bir şey yemediysen kahvaltı da var."

Christine bana baktı ve yine gülümsedi. Oğlanı, küçük oğlumuzu kucaklamaktan çok mutlu olmuş gibi görünüyordu. "Şimdilik böyle iyiyiz," dedi. "Teşekkür ederim. Bir kahve için içeri gelirim. Elbette gelirim." Elbette. Christine her zaman her şeyden emin olmuştu ve bu güveninden hiçbir şey kaybetmemişti.

İçeri adımımı atınca tel kapının ardından bizi seyreden Nana'yla nerdeyse çarpışıyordum.

"Ah, Alex," diye fısıldadı, bundan başka bir şey söylemesine gerek yoktu. Sanki kalbime bir hançer saplanmıştı. Bu ilk dönüşüydü, pek çoğunun sadece ilki. Ön kapıyı kapatıp onları birlikte geçirecekleri özel anlarına bıraktım.

Bir süre sonra Christine bebeği içeri getirdi, hepimiz mutfakta oturup kahvelerimizi içtik ve o da elinde elma suyu şişesini tutan Alex'i seyretti. Seattle'daki yaşamından bahsetti; çoğunlukla da, çok kişisel olmadan ya da kişisel bilgi vermeden, orada çalıştığı okulu anlattı. Stresli ve endişeli olacağını düşünüyordum, ama bunu hiç görmedim.

O anda, Christine insanın kalbini eritecek bir sıcaklık gösterdi. Küçük Alex'e bakıyordu. "Ne kadar tatlı bir çocuk," dedi. "Ne kadar tatlı, sevgili küçük bir oğlan. Ah, Alex, benim küçük Alex'im, seni ne kadar da özledim, bilemezsin."

CHRISTINE JOHNSON YİNE D.C. 'DEYDİ.

Neden şimdi geri dönmüştü? Bizden ne istiyordu?

Kafamın içinde ve kalbimin derinliklerinde sorular yankılanıyordu. Beni korkutuyorlardı, neden korkmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yokken bile. Elbette, şüphelerim vardı ~ Christine Küçük Alex 'le ilgili fikrini değiştirmişti. Olan, olması gereken buydu. Başka ne için burada olabilirdi ki? Beni görmek için gelmediği kesindi. Yoksa öyle miydi?

Monnie Donnelley bana cep telefonumdan ulaştığında hâlâ 1-95 yolunda, ama Quantico'dan birkaç dakika uzaklıktaydım. Arabanın radyosunda Miles Davis çalıyordu. İşe gitmeden önce biraz rahatlamaya çalışıyordum.

"Yine geç kaldın," dedi, bunun bir şaka olduğunu bilsem de beni biraz rahatsız etmişti.

"Biliyorum, biliyorum. Dün gece dışarıda eğleniyordum. Nasıl olduğunu bilirsin."

Monnie hemen konuya girdi. "Alex, dün gece birkaç şüpheli daha yakaladıklarını biliyor muydun?"

Yine onlar. O kadar şaşırmıştım ki Monnie'ye hemen cevap veremedim. Bir baskın yapılacağından bana hiç bahsedilmemişti!

"Sanırım hayır," diyerek kendi sorusunu cevapladı Monnie. "Olay Beaver Falls, Pennsylvania'da gerçekleşti. Joe Na-math'ın memleketi miydi? Kırk yaşlarında, yetişkinlere yönelik yayın satan, kasabayla aynı isimde bir kitapçı dükkânı işleten iki şüpheli. Basının birkaç dakika önce haberi oldu."

"Kayıp kadınlardan birini buldular mı?" diye sordum Monnie'ye.

"Sanmıyorum. Haber raporlarında yok. Burada da kimsenin haberi yokmuş gibi görünüyor."

Anlamıyordum. "Ne kadar zamandır izlendiklerini biliyor musun? Boş ver Monnie, 95 yolundan şimdi çıkmak üzereyim. Neredeyse vardım sayılır. Birkaç dakika sonra görüşürüz."

"Gününü bu kadar erken bir saatte mahvettiğim için üzgünüm," dedi.

"Zaten mahvolmuştu," diye mırıldandım.

Gün boyunca iyi çalıştık, ama saat yedide, Pennsylvani-a'daki baskınla ilgili birkaç soruya hâlâ tatmin edici cevaplar bulamamıştık. Birkaç şey öğrenmiştim, çoğunlukla da önemsiz ayrıntılar ve bu sinir bozucuydu. Bu iki adam porno yayın satmaktan sabıkalıydı. Philadelphia ofisinden ajanlar bu iki adamın bir adam kaçırma planına bulaştıklarına dair bir ipucu bulmuşlardı. FBI'ın komuta zinciri içerisinde şüphelilerden kimlerin haberi olduğu belli değildi, ama Quantico'ya gelmeden önce yıllardır duyduğum türden bir iç iletişim sorunu yaşanıyormuş gibiydi.

Gün içinde Monnie'yle birkaç kez konuşmuştum, ama arkadaşım Ned Mahoney baskınla ilgili olarak beni hiç aramamıştı; Burns'ün ofisi de benimle bağlantıya geçmemişti. Sarsılmışım. Bir kere, Quantico'daki park yerinde muhabirler vardı. Penceremden USA Today minibüsünü ve CNN kamyonunu görebiliyordum. Çok tuhaf bir gündü. Tuhaf ve huzursuz edici.

Akşam üzeri, kendimi Christine Johnson'ın evimi ziyaret edişini düşünürken buldum. Bebeği kucaklama, Alex'le oynama sahnesine dönüp duruyordum. D.C.'ye sadece onu ve birkaç arkadaşını görmek için geldiğine inanıp inanamayacağımı merak ediyordum. Ona hep söylediğim adıyla "Koca Oğlanı" kaybetme düşüncesi kalbimi sızlatıyordu. Koca Oğlan! Benim, çocukların ve Nana Anne'nin neşe kaynağıydı o. Onu kaybetmek ne kadar dayanılmaz bir acı olurdu. Hayal bile edemiyordum. Ama Christine'in yerinde olup onu geri istememeyi de hayal edemiyordum.

O akşam oradan ayrılmadan önce, kendimi telefonun ahizesini kaldırıp korktuğum aramayı yapmaya zorladım. Alex'i düşünmek, verdiğim bir sözü hatırlatmıştı bana. Birkaç çalıştan sonra Yargıç Brendan Connolly açtı.

"Ben Alex Cross," dedim. "Sadece bugün gördüğünüz haberleri anlatmak ve bir kontrol etmek istedim."

Yargıç Connolly karısının bulunup bulunmadığını, ondan bir haber olup olmadığını sordu.

"Onu henüz bulamadılar. O iki adamın eşinizle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. Onu bulacağımızdan hâlâ umutluyuz."

Anlayamadığım sözler mırıldanmaya başlandı. Onu birkaç saniye dinleyip anlamaya çalıştıktan sonra, eğer biri beni bilgilendirirse onu bilgilendireceğimi söyledim.

Bu zor telefon konuşmasından sonra, masama oturdum. Birdenbire, bir şey daha unuttuğumu fark ettim; sınıfım bu gün mezun olmuştu! Artık resmi olarak ajan olmuştuk. Sınıftakiler görevlerini ve kimlik belgelerini, ya da "kimliklerini" almışlardı. Şu anda onur salonunun lobisinde kek ve punç servis ediliyordu. Bense, partiye gitmeye bile zahmet etmemiştim. Nasılsa katılmak uygunsuz görünenecekti. Onun yerine eve gittim.

57

ŞİMDİ NE KADAR ZAMANI KALMIŞTI?

Bir gün? Saatler?

Neredeyse hiçbir önemi yoktu, öyle değil mi? Lizzie Connolly hayatı olduğu gibi kabullenmeyi öğrenmişti; içeride kim olduğunu, dengesini nasıl koruması gerektiğini öğreniyordu.

Tabii ki aklını kaçırarak gibi olmadığı zamanlarda.

Lizzie bunlara "yüzme rüyaları" diyordu. Dört yaşından beri hevesli bir yüzücü olmuştu. Yüzerkenki her kulacı, ayaklarını her çırpışı onu hep başka bir zaman ve mekâna götürmüştü, otomatik pilotta, kaçışma izin vermişti. Bu yüzden, kapatıldığı dolap-odada şu anda yaptığı şey buydu.

Yüzmek.

Kaçmak.

Çanak gibi yapılmış ellerle uzanmak, kollarla S-şekli yaparak suyu son kuvvetle çekmek. Önce göbek çıkaruna, sonra da mayonun aşağısına doğru çekmek. Fış, fış, cuk cuk, sıcaklıyordu, ama su serinletici, diriltici, canlandırıcıydı. Güç ondaydı, çünkü kendisini daha güçlü hissediyordu.

Gününün ya da gün olduğunu düşündüğü zamanın çoğunda kaçmayı düşünüyordu. Artık başka konularda ciddileşmeye başlamıştı.

Bu yer -bu elbise dolabı- ve onu buraya kapatan zalim, korkunç adam hakkında ne bildiğini gözden geçirdi. Kurt. Bu piç kendisine bu adı vermişti. Neden Kurt?

Şehrin birinde bir yerlerdeydi. Burasının Güney'de ve oldukça büyük bir şehir olduğundan, çevresindeki bölgenin çok zengin bir yer olduğundan nerdeyse emindi. Belki de burası Florida'y'dı, ama neden böyle düşündüğünü bilmiyordu. Belki bir şeye kulak misafiri olmuştu ve bu da bilinçaltında böyle yer etmişti. Büyük partiler verilirken ya da ara sıra küçük toplantılar yapılırken evdeki sesleri kesinlikle duyuyordu. O böcek herifin yalnız yaşadığını düşünüyordu. Böyle korkunç bir canavarla kim birlikte yaşayabilirdi ki? Hiçbir kadın yaşayamazdı.

Onun bazı zavallı alışkanlıklarını ezbere biliyordu. Eve gelince genellikle televizyonu açıyordu: bazen ESPN'yi, ama çoğunlukla CNN'i. Sürekli haberleri dinliyordu. Law and Order, CSI, Homicide gibi dedektif dizilerinden de hoşlanıyordu. Televizyon her zaman açıktı, gecenin geç saatlerine kadar.

Fiziksel olarak iri ve güçlüydü ve bir sadistti, ama aynı zamanda canını çok yakmamaya da dikkat ediyordu, şimdiye kadar yani. Bu ne anlama geliyordu? Onu bir süre daha elinde tutmayı planladığı anlamına mı geliyordu?

Tabii Lizzie Connolly burada kalmaya bir dakika daha dayanabilirse. Eğer çıldırmaz da, onu çok sinirlendirdiği için adam da tıpkı günde birkaç kez tehdit ettiği gibi onun boynunu koparmazsa. "Senin o küçük boynunu koparırım. Böyle! Bana inanmıyor musun? İnanmalısın, Elizabeth."" Ona her zaman Elizabeth diye hitap ederdi, Lizzie demezdi. Lizzie isminin onun için yeteri kadar güzel olmadığını söylerdi. "Senin o kahrolası boynunu kırarım, Elizabeth!"

Adam onun kim olduğunu biliyordu. Onun hakkında, üstelik kocası Brendan ve çocukları Brigid, Merry, Gwynnie hakkında da oldukça fazla şey biliyordu. Onu kızdırırsa sadece kendisine değil, bütün ailesine zarar vereceğine yemin ediyordu. "Atlanta'ya giderim. Bunu sırf eğlence olsun diye yaparım. Ben bu tür şeyler için yaşıyorum. Bütün aileni öldürebilirim, Elizabeth."

Elizabeth'i her geçen gün daha fazla arzuluyordu, bir adam böyle olduğunda bunu kesinlikle anlayabilirdi. Bu yüzden adamın üzerinde biraz hâkimiyet kurmuştu, değil mi? Buna ne demeli? Senin de canın cehenneme ahbab\

Bazen bağlarını hafifçe gevşetiyor ve hatta evde dolaşması için Elizabeth'i serbest bırakıyordu. Bağlı olarak Tabii ki, elinde tutabileceği bir tür zincir tasmayla. Bu çok alçaltıcı bir şeydi. Elizabeth'in 'bana karşı gitgide daha nazik ve daha kibar davranmaya başladı' diye düşünüyor olabileceğini bildiğini, ama bu yüzden aptalca fikirlere kapılmaması gerektiğini söylemişti.

İyi de, düşünmekten başka ne halt edebilirdi ki? Bütün gün karanlıkta bir başına kalmaktan başka yapacak bir şeyi yoktu. O...

Elbise dolabının kapısı kuvvetlice sallanarak açılıverdi. Sonra dışarıdaki duvara çarpıldı.

Kurt, Lizzie'nin suratına, "Beni düşünüyordun değil mi? Saplantılı davranmaya başladın, Elizabeth. Her zaman aklın-dayım," diye haykırdı.

Kahretsin, bunda haklıydı.

"Arkadaşlığımdan bile memnunsun. Beni özlüyorsun, değil mi?"

İşte bunda yanıyordu, çok y anılıyordu.

Lizzie, Kurt'tan o kadar nefret ediyordu ki imkânsız planlıyordu: onu öldürebilirdi. Belki o gün de gelirdi.

Hayal et, diye düşündü. Tanrım, yapmak istediğim şey bu: Kurt 'u kendi ellerimle öldürmek. Bu en büyük kaçış olurdu.

AYNI GECE Kurt, Atlantic City, New Jersey'deki Cae-sars'tan iki profesyonel hokey oyuncusuyla buluştu. Kaldığı süitin her yeri altın varakla kaplıydı, pencereler Atlantik Ok-yanusu'na bakıyordu ve salonunda bir küvet bulunuyordu. Büyük yıldızlar olan misafirlerine saygısından dolayı beyaz çizgili bir Prada takım elbise giymişti.

Bağlantı kurduğu kişi, hokey oyuncuları Alexei Dobush-kin ve Ilia Teptev ile birlikte Nero süitine gelen zengin bir kablolu televizyon kanalı sahibiydi. Oyuncuların her ikisi de Philadelphia Flyers takımının üyeleri idi. Bunlar, sert adamlardan sayılan en iyi defans oyuncularındılar, çünkü çok hızlı hareket edebilen ve karşı takıma çok fazla zarar verebilen iriyarı adamlardı. Kurt, hokey oyuncularının o kadar da sert olmadıklarına inanıyordu, ama oyunun en büyük hayranıydı.

"Amerikan tarzı hokeyi seviyorum," dedi elini uzatıp onları kocaman bir gülücükle karşılariken.

Alexei ve Ilia başlarıyla onu selamladılar, ama hiçbirisi onunla tokalaşmadı. Kurt gücenmişti, ama duygularını belli etmedi. Biraz daha gülümsedi ve hokey oyuncularının onun kim olduğunu anlayamayacak kadar aptal olduklarını düşündü. Kafatasma yenmiş fazla sopadan olsa gerek.

"İçki isteyen?" diye sordu misafirlerine. "Stolichnaya? Ne isterseniz."

"Ben almayacağım," dedi inanılmaz ölçüde kibirli kanal sahibi, ama çoğu Amerikalı da böyleydi.

"Hayır," dedi Ilia Rusça, sanki ev sahibi bir barmen ya da garsonmuş gibi ilgisizce. Hokey oyuncusu yirmi bir yaşındaydı, Voskresenk, Rusya doğumluydu. 1.95 boyunda, çok kısa saçlı, bir iki günlük sakal bırakmış ve kocaman ensesinin üzerine oturmuş koca kafası olan biriydi.

"Ben Stoly içmem," dedi Alexei, tıpkı Ilia gibi sırtına siyah bir deri ceket, altına da koyu renk bir balıkçı yaka kazak giymişti. "Absolut'un var mı? Ya da biraz Bombay cini?"

"Elbette," diyerek samimiyetle onayladı Kurt. Süitin, içkileri hazırladığı ve sonraki adımda ne yapacağına karar verdiği aynalı barına doğru yürüdü. Bundan hoşlanmaya başlıyordu. Bu değişik bir şeydi. Odadaki kimse ondan korkmuyordu.

Yastıklı bir kanepeye, Ilia ve Alexei'in arasına lap diye oturuverdi. Tekrar kocaman bir gülücükle bir onun, bir diğerinin yüzüne baktı. "Uzun süreden beri Rusya'dan uzaktasınız değil mi? Belki de gereğinden fazla uzun," dedi. "Bombay cini mi içiyorsunuz? Kendi geleneklerinizi unuttunuz mu?"

"Senin gerçekten sert biri olduğunu duyduk," dedi otuzlu yaşlarının başında olan ve ağırlık çalıştığı, hem de çok fazla ve sık sık çalıştığı belli olan Alexei. Yaklaşık 1.85 boyunda ve yüz kilodan fazlaydı.

"Hayır. Pek sayılmaz," dedi Kurt. "Bugünlerde sadece Amerikalı bir işadamıyım. Özel bir şey yok. Artık çetinceviz değilim. Bu yüzden, merak ediyorum, acaba Montreal'la oynanacak oyun için anlaştık mı?"

Alexei kanal sahibine baktı. "Söyle ona," dedi.

"Alexei ve Ilia başlangıçta konuştuğumuzdan biraz daha fazla hareket arıyorlar," dedi. "Neden bahsettiğimi anlıyor musunuz? Hareket?"

"Aahhh," dedi Kurt ve yayvan yayvan sırıttı. "Hareketi severim," dedi işadamına. "Shalit de severim. Benim ülkemde yaramazlık anlamına gelir. Shalit.""

İnsanın hayal bile edemeyeceği kadar hızlı bir şekilde kanepeden kalkıp, bir kanepye yastığının altından küçük, kurşun bir boru çıkarıp Alexei Dobushkin'in yanağını vardi. Sonra Ilia Teptev'in burun kemiğine vurdu. İki hokey oyuncusu da birkaç saniye içinde darbe almış domuz gibi kanamaya başladılar.

O saniyede Kurt tabancasını çekti. Televizyon sahibi adamın alnının ortasına doğrulttu. "Biliyorsun, düşündüğüm kadar sert çocuklar değiller. Böyle şeyleri birkaç saniye içinde anlarım," dedi. "Şimdi, işimize dönelim. Birinci yarıda iki büyük ayıdan biri Montreal'in sayı yapmasına izin verecek. Diğer, ikinci yarıda sayı için bir oyun kaçırarak. Anladın mı? Flyers takımı favori olduğu oyunu kaybedecek. Anlaşıldı mı?"

Ne sebeple olursa olsun bu olmazsa, o zaman herkes ölür. Şimdi çıkın dışarı. Oyunu sabırsızlıkla bekliyorum. Dediğim gibi, Amerikan tarzı hokeyi severim."

Büyük hokey yıldızları Nero dairesinden sendeleyerek dışarı çıkarken Kurt kahkaha atıyordu. "Sizlerle tanışmak güzeldi, Ilia ve Alexei," dedi kapı kapanırken. "Bol şans."

59

BÜRO'NUN KUTSAL TOPRAĞI olarak görülen Hoover Binası'nın beşinci katındaki SBOM dairesinde büyük bir özel kuvvet toplantısı yapılıyordu. SBOM, Stratejik Bilgi ve Operasyon Merkezi'ydi ve Waco'dan 11 Eylül olayına kadar çok önemli toplantıların çoğunun yapıldığı yeri.

Toplantıya çağırılmışım ve bunun için kime teşekkür etmem gerektiğini merak ediyordum. Oraya saat dokuz sularında varmış ve karşılama masasında görevlendirilen bir ajan tarafından içeri alınmışım.

SBOM dairesinin dört odası olduğunu gördüm, bunlardan üçü, muhtemelen araştırmacılar ve analistler için ayrılmış olan en ileri teknik çalışma köşeleriyle doluydu. Büyük konferans salonuna götürüldüm. Salonun tam ortasında cam ve metalden yapılmış uzun bir masa duruyordu. Duvarlarda ise farklı zaman dilimlerini gösteren saatler, birkaç harita ve altı tane televizyon monitörü vardı. Salonda bir düzineden fazla ajan olmasına rağmen içerisi sessizdi.

Nihayet SBOM başkanı Stacy Pollack da geldi ve kapılar kapatıldı. Pollack içerde bulunan ajanları ve CIA'den gelen iki konuğu tanıttı. Büro'da aptallara katlanamayan ve sonuç alabilen, mantıklı bir yönetici olarak ün yapmıştı. Otuz bir yaşındaydı ve Burns de onu seviyordu.

Duvardaki televizyon monitörleri en son haberi veriyordu: Büyük kanallarda canlı aksiyon filmi devam ediyordu. Beaver Falls, Pennsylvania, dedi şef.

"Bu eski haber. Yeni bir sorunumuz var," diye duyurdu Pollack odanın ön tarafından. "Burada toplânmamızın sebebi Beaver Falls'taki beceriksizlik değil. Bu, iç işleriyle ilgili bir konu, bu yüzden daha da kötü. Millet, Quantico'dan dışarı bilgi sızdırmaktan sorumlu kişinin adını öğrendiğimizi düşünüyoruz."

Sonra Pollack doğrudan bana baktı. " Washington Post'tan bir muhabir bunu inkâr ediyor, ama neden etmesin?" dedi ve devam etti, "sızıntı Monnie Donnelley adlı bir suç analistin-den geliyor. Onunla birlikte çalışıyorsunuz, değil mi Dr. Cross?"

Birdenbire konferans salonu küçücük ve daracık gelivermişti. Herkes benden tarafa döndü.

"Bu yüzden mi buradayım?" diye sordum.

"Hayır," dedi Pollack. "Buradasınız, çünkü cinsel saplantı davalarında deneyimlisiniz. Bu davalarda bu odadaki herkesten daha fazla yer aldınız. Ama sorum bu değildi."

Cevap vermeden önce dikkatlice düşündüm. "Bu bir cinsel saplantı davası değil," dedim Pollack'a. "Ve bilgi sızdıran kişi de Monnie Donnelley değil."

"Her iki ifadenizini de açıklamamanızı istiyorum," diye hemen meydan okudu Pollack. "Lütfen devam edin. Büyük bir ilgiyle dinliyorum."

"Elimden geleni yaparım," dedim. "Kaçırma olaylarının arkasındaki kişiler, grup ya da şebeke bu işi para için yapıyorlar. Eylemlerinin başka bir açıklamasını görmüyorum. Long Island'da katledilen Rus çift bu işin kilit noktası. Geçmişteki cinsel suçlular üzerine odaklanmamız gerektiğini sanmıyorum. Soru şu olmalı: Kadın ve erkekleri para karşılığı, muhtemelen de çok büyük para karşılığı kaçırmak için kaynaklara ve uzmanlığa kim sahip? Bu alanda kimin deneyimi var? Monnie Donnelley bunu biliyor ve o mükemmel bir analist. Post' a bilgi sızdıran kişi o değil. Bununla eline ne geçecek ki?"

Stacy Pollack başını önüne eğip kâğıtlarından birkaçın karıştırdı. Söylediklerimin hiçbirini üzerine yorum yapmadı. "Devam edelim," dedi.

Toplantı Monnie hakkında başka tartışmalar ve suçlamalar yapılmadan devam etti. Onun yerine, Long Island'da öldürülen çiftin Rus çete üyeleriyle kesinlikle bir bağlantısı olduğuna dair yeni bilgi de dahil olmak üzere, Kızıl Mafya üzerine uzun bir tartışma yapıldı. Doğu Sahili'nde İtalyanlar ve Rusları da kapsayan olası bir mafya savaşının başlamak üzere olduğuna dair söylentiler de vardı.

Uzun toplantıdan sonra, küçük gruplara ayrıldık. Birkaç ' ajan çalışma köşelerini kullanıyordu. Stacy Pollack beni bir; kenara çekti.

"Dinle, seni hiçbir şeyle suçlamıyordum," dedi. "Sızıntı işinde yer aldığın izlenimini vermeye çalışmıyordum, Alex."

"Öyleyse Monnie'yi kim suçladı?" diye sordum.

Soruya şaşırmış görünüyordu. "Bunu sana söyleyemem. Henüz resmi bir şey yok."

"Henüz resmi bir şey yok' demekle ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Bayan Donnelley hakkında başlatılmış bir işlem yok. Yine de, muhtemelen onu bu soruşturmadan alacağız. Şimdilik konu hakkında söylemem gerekenin hepsi bu. Quanti-co'ya geri dönebilirsin."

Sanırım gitmeme izin verilmişti.

60

MÜMKÜN OLDUĞUNCA kısa sürede Monnie'yi arayıp olanları anlattım. Öfkeden küplere bindi, binmesi de gerekirdi. Ama sonra Monnie kendisini tuttu. "Tamam, artık biliyorsun, görüldüğüm kadar kontrollü biri değilim," dedi; "Pekâlâ, canları cehenneme. Washington Post'a hiçbir şey sızdırmadım Alex. Bu çok saçma. Kime söyleyebilirdim ki, bizim gazete dağıtan çocuğa mı?"

"Yapmadığını biliyorum," dedim. "Dinle, Quantico'ya uğramam gerek, sonra seni ve çocuklarını bu akşam bir şeyler atıştırmaya götürmeme ne dersin? Ucuzundan," diye ekledim, gülümsemeyi başardı.

"Tamam. Bir yer biliyorum, adı Command Post Bar. Seninle orada buluşuruz. Çocuklar oradan çok hoşlanıyor. Nedenini anlayacaksın."

Monnie, Potomac Bulvarı üzerindeki Quantico'ya yakın olan bara nasıl gidileceğini tarif etti. Klüp Fed'deki geçici ofisime uğradıktan sonra, onunla ve çocuklarla buluşmak üzere arabayla yola çıktım. Matt ve Will henüz on bir ve on iki yaşlarındaydılar. Yine de, tıpkı babaları gibi iriydiler. İkisi de 1.80'e yaklaşmışlardı bile.

"Annem senin iyi biri olduğunu söylüyor," dedi Matt benimle tokalaşırken.

"Aynısını sen ve Will için de söyledi," dedim. Masadaki herkes güldü. Sonra, Monnie'nin çektiği onca sıkıntıdan sonra yemeyi hak ettiğini düşündüğü zararlı zevklerden -burgerler, tavuk kanadı, peynir kızartması- sipariş ettik. Oğulları terbiyeli ve uysal çocuklardı ve bu da Monnie hakkında pek çok şey anlatıyordu.

Bar, ilginç bir seçimdi. Subayların bayrakları, fotoğrafları ve içi makineli tüfek mermisi dolu olan birkaç masa gibi Deniz Fi-losu'ndan kalma şeylerle doldurulmuş bir yerdi. Monnie, Tom Clancy'nin bu bardan Patriot Games\& bahsettiğini söyledi. Ama Clancy romanda, bann duvarında George Patton'ın bir resmi olduğunu söylemiş, bu da bann müdavimlerini üzmüş. Çünkü Clancy, kariyerini çoğu kimsenin bilmediği şeyleri bilmesiyle yapmış, ama Command Post'un Kara Kuvvetleri ban değil, bir Denizci ban olduğunu atlamıştı.

Oradan ayrılırken Monnie beni bir kenara çekti. Birkaç denizci içeri girip çıkıyordu. Bize aval aval baktılar. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim Alex. Bu benim için çok şey ifade ediyor," dedi. "İnkâr etmek hiçbir kahrolası anlama gelmez, ama Washington Post'a bilgi sızdırmadım. Rush Limbaugh'ya, O'Reilly'e ya da başka kahrolası birine de. Asla olmadı, olmayacak. Sonuna kadar sadık biriyim ki görünüşe göre sonum da yakın."

"Ben de Hoover Binası'nda onlara bunu söyledim," dedim. "Sadık olma kısmını yani."

Monnie parmak uçlarında yükselip beni yanağımdan öptü. "Sana çok şey borçluyum, bayım." Ayrıca beni çok etkilediğini de bilmelisin. Matt ve Will bile bir yetişkin olarak onların düşmanı olmana rağmen dostane bir tarafsızlık gösteriyor gibiler."

"Dava üzerinde çalışmaya devam et," dedim. "Kesinlikle doğru davranıyorsun."

Monnie şaşırmış görünüyordu, ama sonra anladı. "Ah, evet, öyle, tabii ki. Canları cehenneme."

Command Post'un kapısında ondan ayrılmadan önce "Ruslar," dedim. "Onlar olmalı. Bunu doğru anladık."

BİRBİRLERİNE SIRILSIKLAM ÂŞIK İKİ İNSAN çoğunlukla görülmeye değer bir manzaradır. Ama bu davada değil, orta Massachusetts tepelerindeki yıldızlı gecede değil.

Birbirlerine içten bağlı âşıkların adları Vince Petrillo ve Francis Deegan'dı. Birinci sınıftaki ilk haftalarından beri birbirlerinden ayrılmadıkları Worcester'deki Holy Cross Üniversite-si'nde üçüncü sınıf öğrencisiydiler. Easy Caddesi'ndeki Mulledy Öğrenci Yurdu'nda tanışmışlardı ve o zamandan beri de nadiren ayrı kalmışlardı. Hatta Provincetown'da iki yaz boyunca aynı balık lokantasında çalışmışlardı. Mezun oldukları da evlenmeyi ve Avrupa turu yapmayı düşünüyorlardı.

Holy Cross, adılana ya da değil, eşcinsel düşmanı olarak ün yapmış bir Cizvit okuluydu. Suç işleyen öğrenciler, "ahlaka ve toplum törelerine aykırı bir davranışı" yasaklayan Huzuru Bozma kuralına göre okuldan geçici olarak uzaklaştırılabilir, hatta atılabilirlerdi. Aslında Katolik Kilisesi aynı cinsiyetten olanların "şeytana uyma"sını ayıplamıyordu, ama eşcinsel davranışlar çoğunlukla "özünde sapıklık" olarak düşünülür ve "ciddi ahlaki bozukluk" oluşturan bir şey olarak görülürdü. Cizvitler eşcinsel ilişkilere, yani öğrenciler arasımdakine, karşı çok katı davranabildikleri için Vince ve Francis ilişkilerini mümkün olduğu kadar gizli tutuyorlardı. Yine de son aylarda, özellikle Katolik papazlar arasındaki skandallar göz önüne alınınca ilişkilerinin çok da önemli bir olay olmadığını anlamaya başlamışlardı.

Holy Cross'taki Botanik Kampusu baş başa kalmak isteyen ve romantik amaçlar güden öğrencilerin uzun zamandan beri meskeni olmuştu. Bahçe alanında yüzden fazla değişik türden ağaç ve çalı vardı ve Worcester'm, ara sıra öğrencilerin kullandığı adıyla "SolucanşehirF'nin merkezine bakardı.

O gece Vince ve Francis üzerlerinde atletik şort, tişört ve uyumlu mor-beyaz beyzbol şapkalarıyla Easy Caddesi'den Wheeler Sahili olarak bilinen taraça ve çimenlik bir köşeye gidiyorlardı. Wheeler Sahili kalabalık olduğundan sessiz bir köşe bulmak için botanik bahçesine doğru devam ettiler.

Orada, dolunay ve yıldızlarla süslenmiş gökyüzünün altında bir battaniyenin üzerine uzandılar. El ele tutuşmuş, Francis'in taptığı ve bir tıp hazırlık öğrencisi olarak Vince'in de elinden geldiği kadar tahammül ettiği W.B. Yeats'in şiirleri hakkında konuşuyorlardı. Bu iki genç adam, fiziksel olarak olağanüstü bir çiftti. Vince 1.70 boylarında seksen kilo ağırlığında bir gençti. Spor salonunda ağırlık kaldırma saplantısı yüzünden kaslarının çoğu güçlüydü, ama bunun için çok çalışmak zorunda kaldığı da belliydi. Sevgililerinden birinin cüzdanında taşıdığı bebeklik fotoğraflarından pek de farklı olmayan sevecen, neredeyse melek gibi bir yüzü çevreleyen, kıvırcık siyah saçları vardı.

Francis de cinsel olarak insanın ağzının suyunu akıtabilirdi. Bu, kız öğrenciler arasındayken Vince'in yaptığı gizli bir şakanın konusuydu: "Ağzınızın suyunu akıtın bakalım, enayiler!" Francis 1.85 boyunda, bir gram yağ fazlası olmayan bir gençti. Beyazımsı sarı saçları, New Jersey'deki Hristiyan Kardeşler Akademisi'nde ikinci sınıf öğrencisiyken kullandığı tarzda kesilmişti. Vince'e bütün kalbiyle tapıyordu ve Vince de ona.

Francis için geldiler, elbette ki.

Keşfi yapılmış ve satın alınmıştı.

62

ÜÇ İRİYARI ADAM bol kot pantolon, işçi çizmeleri ve koyu renk rüzgârlık giymişlerdi. Yeraltı dünyasından tiplerdi. Ruslar baklany ya da bandity derdi bunlara. Her yerde karşılaşılabileceğiniz korkunç şeytanlar, Moskova'dan Amerika'ya Kurt tarafından salınmış canavarlar.

Siyah bir Pontiac Grand Prix'i caddeye park ettiler, sonra da Holy Cross'taki ana kampuse doğru tepeyi tırmandılar.

İçlerinden birinin nefesi tıkanınca, Rusça tepenin dik oluşundan yakındı.

"Sessiz ol, puşt," dedi kendini Kurt'un yakın arkadaşı olarak tanıtmaktan hoşlanan, ama aslında öyle olmayan grup lideri Maxin. Hiçbir pakhanm, ama özellikle de Kurt'un, gerçek dostu yoktu. Sadece düşmanları vardı ve kendisi için çalışanlarla

neredeyse hiç karşılaşmazdı. Rusya'da bile, görünmez ya da gizemli bir adam olarak tanınırdı. Burada, Amerika'da ise onu hemen hemen hiç kimse kendi gözleriyle görmemişti.

Üç canı, battaniyenin üzerindeki üniversite öğrencilerinin el ele tutuşup, öpüşüp koklaşmasını seyrettiler.

"Kız gibi öpüşüyorlar," dedi Ruslardan biri iğrenç bir kahkaha atarak.

"Şimdiye kadar öptüğüm kızlara benzemiyorlar."

Üçü de güldüler ve iğrenerek başlarını salladılar. Sonra, iriyarı ve hantal ekip lideri kilosu ve cüssesine göre çok hızlı bir şekilde büyük adımlarla ileri doğru yürüdü. Hiçbir şey söylemeden Francis'i işaret etti ve diğer iki adam onu Vince'den ayırdılar.

"Hey, bu da nedir böyle?" diye bağırmaya başladı Francis. Ağzına, çığlıklarına tamamen son veren geniş bir bant yapıştırılarak susturuldu.

"Şimdi istediğin kadar çığlık koparabilirsin," dedi sırttan gansterlerden biri. "Kız gibi bağır. Ama seni artık hiç kimse duyamaz."

El birliğiyle çabuk hareket ettiler. Bir canı, Francis'in ayak bileklerini siyah bantla sararken, diğeri ellerini sıkıca arkasında bağladı. Sonra da onu, beyzbol sopalan ya da basket topları gibi spor malzemelerini taşımak için kullanılan cinsten geniş bir kanvas kamp çantasına taktılar.

Bu arada, lider, ince, çok keskin bir bıçak çıkardı. Ana va-tanındayken tıpkı domuzları ve keçileri öldürdüğü gibi, diğer kısa ve kalınca delikanlıyı boğazladı. Vince satın alınmamıştı ve adam kaçırmak ekibini de görmüştü. Çiftin aksine, bu adamlar asla kendi küçük oyunlarını oynamaz, Kurt'a ihanet etmez ya da onu hayal kırıklığına uğratmazlardı. Artık hata yapmak yoktu. Kurt bunu yalnızca ona özgü olabilecek kadar tehlikeli bir şekilde açık ve net ifade etmişti.

"Tatlı çocuğu götürün. Çabucak," dedi ekip lideri arabalarına koştururken. Şişkin çantayı Pontiac'ın bagajına fırlatıp şehirden çıktılar.

Mükemmel bir iş çıkarmışlardı.

SAKİN VE MAKUL olmaya çalışan Francis'in şimdi başı dertteydi. Başına gelen bu iş olacak şey değildi! Birkaç saat önce, bu üç son derece korkunç adam tarafından Holy Cross kampusunden kaçırılmış olamazdı. Gerçekleşmiş olamazdı bu. Dört, belki beş saattir bir arabanın bagajında sadece Tan-rı'nın bileceği bir yere götürülüyor olamazdı.

En önemlisi de, Vince ölmüş olamazdı. O acımasız ve vicdansız pislik, üniversitede Vince'in boğazını kesmiş olamazdı. Böyle bir şey olmamıştı.

Öyleyse bütün bunlar gerçekleşmesi imkânsız, Francis Deegan'ın üç ya da dört yaşından beri hiç görmediği türden bir kâbus olmalıydı. Ve şimdi karşısında duran bu adam, siyah deri bir badi giymiş, kel kafasının kenarlarında platin sarısı kıvrıcık püskülleri olan bu absürd karikatür de gerçek olamazdı. İmkânı yoktu.

"Sana çok kızgıyım! Kafam fena bozuldu!" diye haykırdı Bay Potter, Francis'in suratına. "Neden beni terk ettin ha?" diye feryat etti. "Neden? Söyle bana neden? Beni bir daha asla terk etmemelisin! Sensiz çok korktum ve sen de bunu biliyorsun. Nasıl olduğumu biliyorsun. Bu yaptığın düşüncesizlik, Ronald!"

Francis kendine Potter diyen -hayır, Harry Potter değil— bu delirmiş adamı mantıklı davranması için ikna etmeye çalışmıştı. Ama mantık işe yaramıyordu. Bu gözü dönmüş deliye onu daha önce hiç görmediğini birkaç kez söylemişti. O,

Ronald değildi. Ronald diye birini tanı mıyordu! Ama bu cevap, suratına bir dizi okkalı tokat yemesine neden olmuştu ve bir tanesi öyle okkalıydı ki burnunu kanatmıştı. Billy Idol'a benzeyen bu uyuz kaçık, görüldüğünden daha güçlüydü.

Francis öyle çaresiz kalmıştı ki, en sonunda fısıltıyla sürüngenden özür diledi. "Özür dilerim. Özür dilerim. Bir daha yapmayacağım."

O zaman Bay Potter onu sertçe kucakladı ve zırlayıp, yalvardı. Bu çok garip değil miydi? "Ah, Tanrım, döndüğüne çok sevindim. Senin için çok endişelendim. Beni bir daha hiç terk etmemelisin, Ronald."

Ronald mı? Ronald da kimdi? Ve Bay Potter kimdi? Şimdi ne olacaktı? Vince sahiden ölmüş müydü? Bu akşam, üniversitedeyken öldürülmüş müydü? Bütün bu sorular

Francis'in zonklayan başının içinde bir bomba gibi patlıyordu. Bu yüzden aslında onun için Potter'ın kollarında ağlamak, hatta canını kurtaracakmış gibi ona tutunmak kolaydı. Yüzünü mis kokulu siyah deri ceketine gömüp tekrar tekrar fısıldamak, "Özür dilerim. Özür dilerim. Oh, Tanrım, özür dilerim."

Ve Potter cevap verdi, "Ben de seni seviyorum, Ronald. Sana tapıyorum. Beni bir daha asla terk etmeyeceksin, değil mi?"

"Hayır. Söz veriyorum. Asla terk etmeyeceğim."

O anda Potter bir kahkaha attı ve birdenbire delikanlıyı itip uzaklaştırdı.

"Francis, sevgili Francis," diye fısıldadı. "Ronald da kim? Sadece oyun oynuyorum seninle, çocuk. Bu sadece benim bir oyunum/Üniversitede okuyorsun, bu kadarını anlamış olmalıydın. Öyleyse oyun oynayalım, Francis. Hadi ambara gidip oyun oynayalım."

64

GEÇİCİ OFİSİMDEYKEN Monnie Donneley'den tuhaf bir e-posta aldım. Bir çeşit güncellemeydi. Askıya alınmadığını söylüyordu Monnie. Yani şimdilik. Artı, bana vereceği haberler vardı. Bu gece seni görmem gerek. Aynı yer, aynı saat. Çok önemli haberler. –M.

Saat yediyi biraz geçe Command Post Barı'na vardım ve Monnie'ye bakındım. Vereceği bu gizemli haber neydi? Barın etrafı müşterilerle doluydu, ama onu fark etmem kolay oldu, tek kadın oydu. Ayrıca Command Post'un denizci olmayan tek ikilisinin olsa olsa ben ve Monnie olabileceğini düşünmüştüm.

"Quanticodayken seninle telefonda konuşamazdım. Bu berbat bir durum değil de ne? Kime güvenebilirsin ki?" dedi ona doğru yürürken.

"Bana güvenebilirsin. Tabii ki buna inanmanı beklemiyorum, Monnie. Haber var mı?"

"Elbette. Sanırım endişeni giderecek, gerçekten iyi haberlerim var."

Monnie'nin yanına bir tabure çektim. Barmen geldi, içkilerimizi ısmarladık. Barmen gider gitmez Monnie anlatmaya başladı. "M.A.T'de iyi bir arkadaşım var," diye başladı. "MAT, Quantico'daki Mühendislik Araştırmaları Tesisi'dir."

"Ne olduğunu biliyorum. Her yerde arkadaşların var galiba."

"Doğru. Yine de, sanırım Hoover Binası'nda yok. Neyse, arkadaşım beni birkaç gün önce Büro'ya gelen, ama dikkate

alınmayan bir mesaj hakkında uyardı. Mesaj, Kurt'un İni adındaki bir web sitesi hakkında. Güya, İn'den bir sevgili satın alabiliyorsun, yani, birisini kaçirttırarak. Sitenin veritaba-nına izinsiz olarak girmenin imkânsız olduğu sanılıyor. Bit yeniği de bu."

"Öyleyse adam nasıl girmiş? Bilgisayar korsanımız."

"Kız bir dâhi. Bu yüzden dikkate alınmadığından şüpheleniyorum. Onunla tanışmak ister misin? On dört yaşında."

65

MONNİE, BİLGİSAYAR korsanının Quantico'dan yalnızca otuz iki kilometre uzaklıkta bulunan Dale City, Virginia'daki adresini bulmuştu. Orijinal mesajı alan ajan görevini çok iyi yapmamıştı, bu da bizi rahatsız etmişti, bu yüzden onun işini bizim yapmamızda bir sakınca görmeyeceğini düşündük.

Monnie'yi de yanıma almayı düşünmüyordum aslında, ama başka türlüünü kabul etmeyecekti. Bu yüzden cipini evinin önünde bırakıp benim arabamla Dale City'ye gittik. Önceden arayıp kızın annesiyle konuşmuştum. Sesi endişeli geliyordu, ama FBI'nın nihayet Lili'yle konuşmaya geliyor olmasına memnun olduğunu söyledi. Ve şunu da ekledi, "Lili'yi hiç kimse uzun süre göz ardı edemez. Ne demek istediğimi anlayacaksınız."

Ön kapıyı siyah bir tulum giymiş genç bir kız açtı. Onu Lili sanmıştım, ama sonra yanıldığımı anladım. Annie, on iki yaşındaki kız kardeşiydi. Kesinlikle on dört yaşında gibi görünüyordu. Eliyle işaret ederek bizi buyur etti, biz de içeri girdik.

"Lili laboratuvarında," dedi Annie. "Başka nerede olabilir ki?"

Sonra mutfaktan Bayan Olsen göründü, ona kendimizi tanıttık. Üzerinde sade bir bluz ve fitilli kadifeden bir tulum vardı. Elinde yağlı bir spatula tutuyordu, aile içi tablonun ne kadar sıradan olduğunu düşünmekten kendimi alamadım. Özellikle de Lili'nin rastladığını düşündüğü şey gerçekse.

Bizi adam kaçıran kişilere götürecek muhtemel bir izi, on dört yaşındaki bir kız mı bulmuştu? Tuhaf biçimlerde çözülmüş davalar olduğunu duymuştum. Ama yine de...

"Ona Dr. Hawking diyoruz. Tıpkı Stephen Hawking gibi. Zekâ düzeyi bu kadar yüksektir," dedi annesi, vurgulamak için elindeki yemek kabıyla yukarıyı göstererek. "Çok zekidir, ama Lili sadece Sprite ve Pixie Stix'le yaşar. Onun beslenme alışkanlığıyla ilgili elimden hiçbir şey gelmez."

"Lili'yle şimdi konuşmamızın bir sakıncası var mı?" diye sordum.

Bayan Olsen başıyla onayladı. "Sanırım siz bu işi ciddiye alıyorsunuz. Bu çok akıllıca. Lili bunların hiçbirini uydurmuyor, inanın bana."

"Şey, biz sadece onunla konuşmak istiyoruz. İhtiyatlı davranmak için. Bunun önemli bir şey olup olmadığından emin değiliz, aslında." Ki bu da yeterince doğrudu.

"Oh, bu önemli bir şey," dedi Bayan Olsen. "Lili hiç hata yapmaz. Yani, şimdiye kadar hiç yapmadı."

Spatulayla merdivenleri işaret etti. "Sağdaki ikinci kapı. Bir değişiklik yapıp kapıyı kilitlemedi, çünkü sizi bekliyor. Bize bu işten uzak durmamız için talimat verdi."

Monnie'yle birlikte merdivenlere yöneldik. "Bunun ne olabileceği hakkında hiçbir fikirleri yok, değil mi?" diye fısıldadı Monnie. "Umarım önemli bir şey değil, yanlış ipucudur."

İçi boşmuş gibi yankı yapan ahşap kapıyı bir kez tıklattım.

"Kapı açık," diye bağırان bir bayan sesi geldi içerden. "Gelin."

Kapıyı açıp çam ağacından yapılmış yatak odasına şöyle bir göz gezdirdim. Odada tek kişilik bir yatak, inek desenli karmakarışık çarşaflar, duvarlarda MIT, Yale ve Stanford üniversitelerinden posterler vardı.

Bir dizüstü bilgisayarın mavi halojen ışığının karşısında, koyu renk saçlı, gözlüklü, dişlerinde tel olan bir genç kız oturuyordu. "Sizin için her şeyi ayarladım," dedi. "Adım Lili, tabii ki, tabii ki.' Bir şifre çözme açısı üzerinde çalışıyorum. Algoritmalarındaki hataları bulurken ortaya çıkıyor."

Monnie ve ben Lili'nin küçücük ve bir yumurta kabuğu kadar kırılgan görünen elini sıktık.

Söze Monnie başladı. "Lili, bize yazdığın e-postada elinde Atlanta ve Pennsylvania'daki kaybolma olaylarına yardımı dokunabilecek bilgiler olduğunu söylemiştin."

"Doğru. Ama Bayan Meek'i zaten buldunuz."

"Çok güvenli bir siteye izinsiz girdin. Bu doğru, değil mi?" diye sordu Monnie.

"Bazı gizli UDP* taramaları gönderdim. Sonra da IP hilesi yaptım, yani yaptığım bağlantıda IP adresimi karşıdaki bilgisayara farklı gösterdim. Ana sunucuları, yanlış paketleri yuttu. Sniffer'a kaynak şifresi yerleştirdim. Sonunda sunucuyu gerçek bilgileri aldığına inandıracak şekilde kandırmakta kullanılan DNS zehirlemesi yaparak siteye giriş yaptım."

"Anlıyorum," dedi Monnie. O an Monnie'nin Olsen'ların evinde benimle birlikte olmasına çok sevinmiştim.

"Sanırım orada olduğumu biliyorlardı. Aslında, bundan eminim," dedi Lili.

"Nerden biliyorsun bunu?" diye sordum.

"Onlar dedi."

"Ajan Tiezzi'yle çok fazla ayrıntıya girmemişsin. Sitede birinin 'satılık' olabileceğini düşündüğünü söyledin, değil mi?"

"Evet, ama salladım, öyle değil mi. Ajan Tiezzi bana inanmadı. On dört yaşında ve kız olduğumu itiraf ettim. Ne kadar aptalım, değil mi?"

** User Datagram Protocol: Kullanıcı Veri Birimi Protokolü, (ç.n.) Domain Name Server: Alan İsmi Sunucusu, (ç.n.)*

"Ben bunu yüzüne vurmam," dedi Monnie ve nazıkçe gülümsedi.

Sonunda Lili de bir kahkaha patlattı. "Başım büyük dertte, değil mi? Aslına bakarsınız, öyle olduğumu biliyorum. Kim olduğumu çoktan öğrenmişlerdir."

Başımı salladım. "Hayır, Lili," dedim. "Kim olduğunu, nerede olduğunu bilmiyorlar. Bilmediklerinden eminim."

Biliyor olsalardı çoktan ölmüş olurdun.

66

BÜYÜK OLASILIKLA kendisinin ve aile bireylerinin hayatları büyük tehlikede olan bu harika çocuğun odasında bulunmak oldukça ürkütücü ve tuhaftı. Lili, Büro'ya mesajında biraz çekingen davranmıştı, ayrıca da on dört yaşındaydı, dolayısıyla tüyonun nasıl boşa gitmiş olabileceğini anlamıştım. Ama mademki Lili'yle tanışıp yüz yüze konuşmuştuk, elinde bize yardımı dokunabilecek gerçek bir şey olduğundan emin olmuştum.

Onları konuşurken duymuştu.

O dinlediği sırada, birisi satın alınmıştı.

Kendisi ve ailesi için korkuyordu.

"Onlarla birlikte online olmak ister misiniz?" diye heyecanlı bir ses tonuyla sordu.

"Olabiliriz! Şu an birliktelerse görebiliriz. Çok güzel bir anonymizing software üzerinde çalışıyorum. Sanırım işe yarayacak. Yine de emin değilim. Şey, evet, işe yarayacak."

O harika diş tellerini göstere göstere güldü.

Gözlerinden bize bir şey kanıtlamak istediğini anlayabili-yordum.

"Bu iyi bir fikir mi?" diye bana doğru eğilip sordu Monni-e. Onu bir kenara çekip sesimi alçalttım. "Onu ve ailesini buradan götürmeliyiz. Artık burada kalamazlar Monnie."

Lili'ye göz attım. "Tamam. Neden onlarla yine online olmayı denemiyorsun? Bakalım neyin peşindeler. Burada senin yanında olacağız."

Lili, şifreli koruma duvarı ve sitenin parolalarına ulaşmak için çeşitli aşamaları gözden geçirirken sürekli konuşuyordu; On dört yaşındaki bu kızın söylediği şeylerin hiçbirini arılamıyordum, ama Monnie çoğunu anlıyordu. Motive edici ve; destekleyici davranıyordu, ama daha çok küçük kıza hayran olmuş görünüyordu.

Lili birdenbire dehşetle baktı. "Burada bir tuhafılık var." Bilgisayarının başına geri döndü.

"Ay, kahretsin! Tanrı cezalarını versin bunların!" diye söylendi. "Pis sürüngenler. Buna inanamıyorum."

"Ne var, ne oldu?" diye sordu Monnie. "Şifreleri değiş tirmişler, değil mi?"

"Daha da kötü," dedi Lili ve süratle komutlar yazmaya devam etti. "Çok, çok daha kötüsü. Ahh, hassiktir. Buna inanamıyorum."

Sonunda dizüstü bilgisayarının parıldayan ekranından bize doğru döndü.

"Öncelikle, siteyi bil o. bulamadım. Çok süper, çok dinamik bir ağ kurmuşlar. Her yeri dolaşıyordu, Detroit'te, Boston'da, Miami'deydi. Sonra, siteyi bulduğumda, giremedim. Artık onlardan başka hiç kimse siteye giremez."

"Neden peki?" diye sordu Monnie. "En son girdiğin zamandan şu ana kadar ne değişti?"

"Göz taraması koymuşlar. Kandırması neredeyse imkânsız. Her şey kendisine Kurt diyen şu adam tarafından yürütülüyor. Kurt çok korkutucu bir züppe. O bir Rus. Tıpkı bir Sibiry kurdu gibi. Sanırım benden bile zeki biri. Lanet olası, o kadar zeki."

ERTESİ GÜN Hoover Binası'nın beşinci katındaki SBOM konferans salonlarında çalıştım. Halen kendini Araf ta kalmış gibi hisseden Monnie Donnelley de öyle. Birkaç

şeyi kontrol edebilmek için Lili Olsen'dan öğrendiklerimizi kimseye duyulmamıştık. Ana salonda herkes an gibi çalışıyordu. Kaçırma olayları artık medyanın başlıca hikâyesi olmuştu. Büro, son birkaç yıldır inanılmaz ölçüde baskı görüyordu; bir başanya ihtiyaçları vardı. Hayır, diye düşündüm, bizim bir başarıya ihtiyacımız var.

O gece geç saatlerde Büro'dan pek çok önemli kişi grup top-lantısındaıdı: Doğu ve Batı olmak üzere her iki Davranış Çözümleme Biriminin (DÇB) şefleri, Çocuk Kaçırma ve Seri Cinayet Araştırma Kaynakları Merkezi birim şefi, Baltimore'daki "Masum Yüzler" operasyonu şefi ve internetteki seks avcılarını bulup yok etmek üzere görevlendirilmiş bir FBI birimi gruba dahil edilmişti. Tartışmaya yine Stacy Pollack önderlik ediyordu; davaya şüphesiz o bakıyordu.

Holy Cross Üniversitesi'nden bir erkek öğrenci Massa-chusetts'te kaybolmuştu ve yakın arkadaşı da kampuste öldürülmüştü. Francis Deegan'm, Newport'ta kaçırılan öğrenci Benjamin Coffey'ye olan benzerliği çoğumuza, onun, öldürüldüğünden korktuğumuz Coffey'nin yerine seçilmiş olduğunu düşündürtmüştü.

"Bir ödöl, belki yarım milyon kadar, konulması için onay istiyorum," dedi doğu bölgesi DÇB'yi yöneten Jack Arnold.

Teklif üzerine hiç kimse bir yorum yapmadı. Birkaç ajan notlar alıyor, dizüstü bilgisayarlarını kullanıyorlardı. Aslına bakılırsa, bu moral bozucu bir şeydi.

"Sanırım bir şey buldum," diye seslendim sonunda salonun arka taraflarından.

Stacy Pollack bulunduğum yere doğru baktı. Grubun sessizliğinin bozulmasına bir tepki olarak birkaç kişi kafasını kaldırdı. Oturduğum yerde ayağa kalktım.

Sözü LOYG almıştı. Sırf şirin görünmek için Monnie'yi tanıttım. Sonra da onlara, Kurt'un İni'nden ve on dört yaşındaki Lili Olsen'la tanışmamızdan bahsettim. Ayrıca, Monnie'nin bulgularına göre Pasha Sorokin adlı Rus bir gangster olan Kurt'tan da bahsettim. Soyağacının, Özellikle de SSCB'den ayrılmadan önceki yaşamının izinin sürölmesi zordu. "İn'e bir şekilde girebilirsek, kaybolan kadınlarla ilgili bir şeyler bulabiliriz bence. Bu arada, bence 'Masum Yüzler' tarafından tespit edilmiş bazı sitelere biraz daha yoğunlaşmamız gerek. Kurt'un İni'ni kullanan sapıkların porno

sitelere de giriyor olmaları mantıklı geliyor. Yardıma ihtiyacımız var. Eğer Kurt'un Pasha Sorokin olduğu kesinse, daha fazla yardıma ihtiyacımız olacak."

Stacy Pollack ilgilenmişti. Monnie ve benim sıkı bir sorguya çekildiğimiz bir tartışma başlattı. Odadaki ajanlardan bazılarına tehdit oluşturduğumuz açıktı. Sonra Pollack bir karar verdi.

"Kaynaklarınız olabilir," dedi. "Porno sitelerini yedi gün yirmi dört saat izleyeceğiz. Sorun şu ki, bu noktada yapılacak daha iyi bir şeyimiz yok. New York dışındaki Rus grubumuzun da bu işle ilgilenmesini istiyorum. Pasha Sorokin'in bizzat bu işin içinde olduğuna çok inanmıyorum, ama eğer öyleyse, iş çok büyük demektir. Sorokin'le altı yıldır ilgileniyoruz! Kurt'la çok ilgileniyoruz."

68

SONRAKİ YİRMİ DÖRT SAAT BOYUNCA otuzdan fazla ajan on dört farklı porno sitesi ve sohbet odasını gözetlemekle görevlendirildi. Şu ana kadarki en heyecanlı "gözetlemelerden" biri olmalıydı. Kurt'un İni diye bir siteden ya da muhtemelen Kurt'tan bahsedecek birilerinin dışında tam olarak kimi aradığımızı bilmiyorduk. Bu arada Monnie ve ben, Kızıl Mafya ve özellikle de Pasha Sorokin hakkında toplayabildiğimiz kadar bilgi topluyorduk.

Akşamüstü oradan ayrılmak zorundaydım. Zamanlama bundan daha kötü olamazdı, ama bunun için daha iyi bir zaman da olamazdı. Christine Johnson'ın avukatlarıyla Dupont Circle bölgesindeki Blake Binası'nda bir ön görüşmeye katılmam istenmişti. Christine Küçük Alex'in peşindeydi.

Saat beş olmadan oraya vardım, Connecticut Bulvarı'nın L ile buluştuğu köşeyi çevreleyen, yirmi katlı o tuhaf yapıdan sel gibi dışarı akan ofis çalışanlarıyla mücadele etmek zorunda kaldım. Aşağı kattaki kayıtlara baktım ve binadaki kiracılar arasında Mazda, Barron's, Ulusal Güvenlik Konseyi ve Christine'i temsil eden Mark, Haranzo ve Denyeau da dahil, birkaç hukuk bürosunun olduğunu gördüm.

Asansör kapısına güçlükle yürüyüp düğmeye bastım. Christine, Alex'in velayetini istiyordu. Avukatı, bu toplantıyı, işleri mahkemeye gitmeden halletmek ya da alternatif uyuşmazlık çözüm yollarına başvurmak umuduyla düzenlemişti. Sabahleyin

avukatımla konuşmuş ve bunun "resmi olmayan" bir toplantı olması dolayısıyla orada, benim yanımda bulunmamasına karar vermiştim. Yedinci kata çıkmak için-asansöre bindiğimde sadece bir tek şeyi düşünmeye çalıştım: Küçük Alex için en iyi olan şeyi yap. Ne olursa olsun, ya da ' bu bana ne hissettirirse hissettirsin.

Yedinci katta indim ve simsiyah bir döpiyes ve boğazına kadar iliklenmiş ipek bir gömlek giymiş, uzun boylu, çekici biri olan Gilda Haranzo tarafından karşılandım. Avukatım, Bayan Haranzo ile rekabet etmişti ve bana onun işinde iyi ve de "kararlı" biri olduğunu söylemişti. Doktor eşinden ayrılmış ve iki çocuğunun velayetini almıştı. Ücreti çok yüksekti, ama Christine'le ikisi Villanova'ya birlikte gitmişlerdi ve döndükleri zamandan beri de arkadaşlık yapıyorlardı.

"Christine konferans odasında, Alex," dedi kendini tanıttıktan sonra. Sonra da ekledi, "İş bu noktaya vardığı için üzgünüm. Bu, içinde kötü insanların yer almadığı zor bir dava. Lütfen beni takip eder misin?"

"Bu noktaya vardığı için ben de üzgünüm," dedim. Yine de, davada kötü adamların olup olmadığından çok emin değildim. Bunu birazdan anlayacaktık.

Bayan Haranzo beni, gri halı döşeli ve açık mavi örgü duvarlı orta büyüklükte bir odaya götürdü. Odanın ortasında altı tane son moda siyah deri kaplı sandalyeleri olan cam bir masa vardı. Masanın üzerinde sadece buzlu su dolu sürahi, birkaç bardak ve bir dizüstü bilgisayar duruyordu.

Bir sıra yüksek pencere Dupont Circle'a bakıyordu. Christine pencerelerin yanında ayakta duruyordu ve ben içeri girdiğimde konuşmadı. Sonra masaya doğru yürüyüp deri kaplı sandalyelerden birine oturdu.

Nihayet, "Merhaba, Alex," dedi.

GILDA HARANZO sessizce dizüstü bilgisayarının karşısındaki sandalyesine geçti, ben de Christine'in karşısına, cam konferans masasını çevreleyen sandalyelerden birine oturdum. O an, birdenbire, Küçük Alex'i kaybetme ihtimalim çok gerçek göründü gözüme. Bunu düşünmek bile nefesimi kesmeye yetmişti. İster iyi, isterse kötü bir

karar vermiş olsun, haklıydı ya da değildi, Christine hayatımızdan çıkmış, binlerce kilometre uzağa taşınmış ve Küçük Alex'i bir kez bile görmeye gelmemişti. Velayet haklarından da bile bile vazgeçmişti. Şimdi de fikrini değiştirmişti. Peki ya fikrini yine değiştirirse ne olacaktı?

"Buraya geldiğin için teşekkür ederim, Alex. Böyle olmasına üzülüyorum. Buna inan," dedi Christine.

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Ona kızgın olduğumdan değildi; hayır, belki de kızgındım. Küçük Alex nerdeyse tüm hayatı boyunca benimleydi ve şimdi onu kaybetme düşüncesine dayanamıyordum. İçim eziliyordu. Bu tıpkı, çocuğunuzun caddeye koştuğunu, ciddi bir kaza geçirmek üzere olduğunu görüp de, bunun olmasını engellemek için elinizden bir şey gelmemesi, hiç ama hiçbir şey yapamamanıza benziyordu. Haykırsam ofisteki bütün camlan tuzla buz edecek türden bir çılgılığı içimde tutarak sessiz sedasız, orada öylece oturuyordum.

Sonra kötü insanların olmadığı bir odada toplantı -resmi olmayan bir araya gelme- başladı. "Dr. Cross, buraya gelmek için zaman ayırdığınız için teşekkür ederim," dedi Gilda Haranzo ve samimiyetle gülümseyerek bana baktı.

"Neden gelmeyecektim ki?" diye sordum.

Başıyla onaylayıp tekrar gülümsedi. "Hepimiz bu sorunun dostça bir şekilde çözülmesini istiyoruz. Harika bir bakıcı oldunuz ve kimse bunun aksini iddia etmiyor."

"Ben onun babasıyım, Bayan Haranzo," diye düzelttim.

"Elbette. Ama artık çocuğa Christine bakabilir ve o da annesi. Ayrıca Seattle'da bir ilkokul müdürü."

Yüzümün ve boynumun kızardığını hissedebiliyordum. "Christine, Alex'i bir yıl önce terk etti."

Christine söze karıştı. "Haksızlık ediyorsun, Alex. Sana onu şimdilik alabileceğini söylemiştim. Anlaşmamızda "hep geçici bir durum kastedilmişti."

"Dr. Cross, bebeğe çoğu zaman seksen iki yaşındaki büyükannesinin baktığı doğru değil mi?" diye sordu Bayan Haranzo.

"Hepimiz bakıyoruz," dedim. "Ve ayrıca, Christine geçen yıl Seattle'a yerleşmek üzere buradan ayrılırken Nana o kadar yaşlı değildi. O son derece yetenekli biridir, ayrıca Nana'yı tanık sandalyesinde görmek isteyeceğinizi hiç sanmıyorum."

Avukát konuşmaya devam edip, "İşiniz evden sık sık uzakta olmanızı gerektiriyor, değil mi?" diye sordu.

Başım la onayladım. "Ara sıra öyle oluyor. Ama Alex her zaman iyi bakılır. O mutlu, sağlıklı, neşeli bir çocuktur, her zaman gülümser ve sevilir. Ev halkının çekim merkezidir."

Bayan Haranzo bitirmemi bekledi, sonra yeniden başladı. Kendimi burada mahkemeye çıkmış gibi hissediyordum. "İşiniz, Dr. Cross. Tehlikeli bir iş. Aileniz daha önce ciddi bir tehlikeye girmişti. Ayrıca, Bayan Johnson gittiğinden beri kadınlarla yakın ilişkileriniz oldu. Öyle değil mi?"

Derin bir iç çekip deri sandalyeden yavaşça kalktım. "Üzgünüm, ama bu toplantı bitmiştir. Özür dilerim. Buradan çıkmam gerek." Kapıda, Christine'e döndüm. "Bu haksızlık."

70

ORADAN çıkmak ve kafamı bir süre için başka şeylerle meşgul etmek zorundaydım. Hoover Binası'na geri döndüğümde ise kimsenin beni özlemiş gibi bir halinin olmadığını gördüm. Merkez ofise tıkılıp kalan ajanlardan bazılarının, cinayetlerin gerçek dünyada nasıl çözüldüğü hakkında hiçbir fikirlerinin olmadığını düşünmekten kendimi alamıyordum. Neredeyse bilgisayarlara bilgi girmeniz sonucunda bilgisayarların size suçluyu söyleyeceklerine inanıyormuş gibiydiler. Suç sokaklarda işleniyor! Çıkın bu penceresiz, pis kokulu "kriz" odasından. Kaldırımları deneyini diye haykırmak geldi içimden.

Ama tek kelime etmedim. Bir bilgisayarın başına oturup Rus mafyası hakkındaki en son bilgileri okudum. Hiçbir ümit verici bağlantı bulamamıştım. Üstelik, Christine'in

avukatıyla buluştuktan sonra da işime gerçek anlamda yoğunlaşamı-yordum. Saat tam yedide eşyalarımı toplayıp Hoover Binası'ndan ayrıldım.

Çıktığımı kimse farkına varmamıştı sanki. Sonra şöyle bir düşündüm: Bu o kadar da kötü bir şey mi?

Eve vardığımda Nana ön kapıda bekliyordu. Tam merdivenleri çıkarken kapıyı açıp dışarı çıktı. "Küçük Alex'e sen bak, Damon. Birazdan döneriz," diye seslendi tel kapıdan.

Nana aksayarak ön merdivenlerden aşağıya indi, ben de arkasından gittim. "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Küçük bir gezinti yapacağız," dedi. "Seninle konuşmamız gereken şeyler var."

Oh, kahretsin.

Yaşlı Porsche'ye tekrar binip motoru çalıştırdım. Nana da ön koltuğa kuruldu.

"Sür," dedi.

"Tabii, Bayan Daisy."

"Sakin bana küstahlık etmeye, kötü espri yapmaya yeltenme."

"Tabii, hanımefendi."

"Bu küstahlığa güzel bir örnek."

"Öyle olduğunu biliyorum, efendim."

Hoş ve Nana'nın sevdiği gezinti yollarından biri olan Ba-tı'ya, Shenandoah Dağları'na doğru yönelmeye karar verdim. Gezintinin ilk bölümünde ikimiz de bizim için alışılmadık bir şekilde sessiz kaldık.

66 numaralı yola dönerken "Avukat ne dedi?"" diye sordu Nana sonunda.

Herhalde bunu dışavurmaya ihtiyacım olduğu için olanları ona uzun uzun anlattım. Hiç ses etmeden beni dinledi, sonra da kendisi için alışılmadık bir şey yaptı ve sövüp saydı. "Christine Johnson'ın canı cehenneme. Bu konuda haksız!"

"Christine'i tamamen suçlayamam," dedim. İstemesem de, durumu onun açısından değerlendirebiliyordum.

"Ama ben suçluyorum. O minik tatlı bebeği terk edip Seattle'a gitti. O kadar uzağa gitmesi gerekmiyordu. Bu onun kararıydı. Şimdi de sonucuna katlanmak zorunda."

Nana'ya şöyle bir baktım. Yüzü iyice gerilmişti. "Bugünlerde bu söylediklerin bir aydın görüşü olarak değerlendirile-bilinir mi bilmiyorum?"

Nana elini sallayarak söylediğime aldırmadığını ima etti. "Bugünlerin o kadar aydınlık olduğunu sanmıyorum. Bilirsin, ben kadın haklarına, anne haklarına, bunların hepsine inanırım, ama yaptığın şeylerden sorumlu olman gerektiğine de inanırım. Christine o çocuktan ve onun sorumluluğundan kolaycacık vazgeçti."

"Bitirdin mi?" diye sordum.

Nana kollarını sıkıca göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Evet. Ve bu iyi geldi, çok iyi geldi. Ara sıra sen de denemelisin. Koy ver gitsin, Alex. Kendini serbest bırak. Bırak çıksın."

Nihayet gülmek zorunda kaldım. "İşten eve dönerken radyoyu sonuna kadar açıp yolun yarısını haykırarak geçirdim. Senden çok daha fazla üzgünüm, Nana."

Bir kereliğine -daha önce bunun olduğunu hiç hatırlamıyorum- son sözü benim söylememe izin verdi.

71

O GECE saat on bir sularında, orada saat sekizdi, Jamilla aradı. Onunla birkaç gündür konuşmamıştım ve gerçeği söylemek gerekirse, şu an da bunun için iyi bir zaman değildi. Christine'in D.C.'yi ziyareti ve avukatıyla yaptığım görüşme beni germiş, mahvetmişti. Sarsılmıştım. Belli etmemeye çalıştım, ama bu da yanlıştı.

"Hiç yazmıyor, hiç aramıyorsun," dedi Jamilla ve her zamanki rahat ve sevimli tarzıyla güldü. "Kendini Büro'nun bir davasına çoktan kaptırmış olmayasın? Kaptırdın değil mi?"

"Büyük, pis bir iş, evet. Biraz içinde, biraz dıŐındayım," dedim Jam'e, sonra da Hoover Binası'nda nelerin olup, nelerin olmadıŐını, Büro'da çalışıp çalıŐmamakla ilgili karmaşık duygularımı, yani hayatımda Şu anda hiçbir önem taŐımayan her Şeyi hızlı bir Şekilde anlattım.

"Orada yenisin," dedi. "Biraz zaman ver kendine."

"Sabırlı olmaya çalışıyorum. Sadece enerjinin ve kaynakların boşa harcanmasına alışık deŐilim."

G ld Ő n  duydum. "Hem bu var hem de ilgi odaŐı olmaya alıŐıksın, sence de öyle deŐil mi? Bir yıldızsın sen, Alex."

Gülümsedim. "Haklısın, haklısın. Bu da işin bir yönü."

"Büro'yu çitin öbür tarafındayken gördün. Neyin içine girdiŐini biliyordun. Bilmiyor muydun?"

"Sanırım bilmem gerekirdi, tabii. Ama işe girdiŐimde bana pek çok Ő z de verilmişti."

Jamilla i  geçirdi. "Biliyorum, sepatik, empatik, ya da her neyse, davranmıyorum. Kusurlarımdan biridir."

"Hayır, benim hatam."

"Evet." Yine güldü. " yle. Daha önce sesini hiç böyle bezgin duymamıştım. Seni canlandırmak için neler yapabiliriz bir bakalım."

 zerinde  alıŐıŐı dava hakkında konuştuk, sonra çocukları sordu tek tek. Her zaman olduŐu gibi ilgiliydi. Ama ben suratsız bir g n mdeydim ve bunu üstümden atamıyordum. Bunu anlayabildi mi diye merak ediyordum ve cevabımı da aldım.

"Tamam," dedi Jam. "Sadece nasıl olduŐunuzu bilmek istemiştim. Verecek haberlerin olursa beni ara. Her zaman arayabilirsin. Seni  zledim, Alex."

"Ben de seni," dedim.

Sonra yumuşak bir "HoŐça kal" ile konuşmayı bitirdi.

Orada başımı bir ileri bir geri sallayarak öylece oturdum. Kahretsin. Ne kadar salak oluyordum bazen. Christine'le aramızda olanlardan dolayı Jamilla'yı suçluyordum, öyle değil mi? Ne kadar salakça bir şeydi bu?

72

"MERHABA. Seni özledim," diyerek gülümsedim. "Ve özür dilerim."

Jamilla telefonu kapattıktan beş dakika sonra onu arayıp özür dilemeye çalıştım.

"Dilesen iyi olur, seni sersem. O meşhur antenlerinin hâlâ çalıştığına sevindim," dedi.

"Anlamak çok zor değildi. En önemli delil gözümün önünde duruyordu. Bu şimdiye kadarki en kısa telefon ko-nuşmamızdı. Herhalde en rahatsız edici ve hayal kırıklığına uğraticı olanıydı da aynı zamanda. Bununla ilgili meşhur histerimden birini hissettim."

"Peki sorun nedir, İzci Çocuk? tş mi yoksa başka bir şey mi? Ben miyim Alex? Öyle ise bana söyleyebilirsin. Yine de seni uyarmak zorundayım, silah taşıyorum."

Şakasına güldüm. Sonra derin bir nefes alıp yavaş yavaş içimi dökmeye başladım. "Christine Johnson şehre geri döndü. Küçük Alex için gelmiş. Onu götürmek istiyor, velayetini alıp, muhtemelen de Seattle'a götürmek istiyor."

Ani bir iç çekiş sesi duydum, sonra, "Of, Alex, bu korkunç bir şey. Korkunç. Bunu onunla konuştun mu?"

"Kesinlikle. Bu öğleden soııra avukatının ofisindeydim. Christine sert davranmakta zorluk çekiyor; ama avukatı öyle değil."

"Alex, Christine ufaklıkla ikinizi bir aradayken gördü mü hiç? Onunla nasıl olduğunu? Tıpkı şu eski Kramer Kramer 'e

Karşı filmindeki gibisiniz, Dustin Hoffman ve şu küçük tatlı oğlan."

"Hayır, aslında bizi birlikteyken görmedi, ama ben onu Alex'le birlikteyken gördüm. Cazibesine kapıldı. Hiçbir suçlamada bulunmadan onu memnuniyetle karşıladı. Küçük hain."

Şimdi Jamilla kızmıştı. "Küçük Alex öyle yapar. Her zaman mükemmel bir beyefendidir o. Tıpkı babası gibi."

"Hem bu yüzden hem de Christine onun annesi. İkisinin bir geçmişi var Jam. Bu biraz karmaşık bir durum."

"Hayır, değil. Benim için ya da beyni olan biri için değil. Onu terk etti, Alex. Kendini dört bin sekiz yüz otuz kilometre öteye soyutladı. Bir yıl uzak tuttu. Bunu tekrar yapmayacağı ne malum? Peki şimdi ne yapacaksın?"

Bu büyük bir soruydu, değil mi?

"Sen ne dersin? Sen ne yapardın?"

Jam küçümseyen bir kahkaha attı. "Ah, beni bilirsin; onunla deli gibi mücadele ederdim."

Sonunda gülümsedim. "İşte benim de yapacağım şey bu. Christine'le deli gibi mücadele"edeceğim."

73

O GECE TELEFONLAR hiç susmadı. Jamilla'yla konuşmam biter bitmez -ki burada altmış saniyeden bahsediyoruz-iğrenç alet çalmaya başladı. Arayanın Christine olup olmadığını merak ediyordum. Şu anda gerçekten de Alex hakkında konuşmak istemiyordum. Bana ne söylemek isteyecekti ki ve ben ona ne diyebilecektim?

Telefonun çalması kesilmedi. Saatile baktım. Gece yarısını geçtiğini gördüm. Yine ne vardı? Biraz tereddüt ettim, ama sonunda açtım.

"Alex Cross," dedim.

"Alex. Ben, Ron Burns. Seni geç bir saatte aradığım için üzgünüm. New York'tan D.C.'ye uçuyorum. Bir başka terörizm karşıtı konferans ya da şu an ne anlam ifade edecekse o türden. Bu piçlerle nasıl mücadele edileceğini kimse bilmiyor gibi, ama herkesin bir teorisi var."

"Onların kurallarıyla oynayın. Tabii ki, bu birkaç kişiyi rahatsız edecektir," dedim. "Ve politik ya da sosyal olarak doğru olmayacağı da kesin."

Burns güldü. "Sorunun özüne iniyorsun," dedi. "Ve fikirlerin konusunda da utangaç davranmıyorsun."

"Yeri gelmişken..." dedim.

"Biraz kızgın olduğumu biliyorum," dedi. "Olanlardan sonra seni suçlamıyorum. Büro, yaptığın her uyarının peşinde koşturuyor. Bir şeyi anlamam gerek, Alex. Çok yavaş çekim giden bir transatlantiğin etrafında dönmeye çalışıyorum

Potomac'te. Bana bir süre daha güven. Bu arada, neden hâlâ D.C. 'desin de New Hampshire'da değilsin?"

Gözlerimi kırıştırdım, anlamamıştım. "New Hampshire'da ne var? Of, kahretsin, dur söyleme."

"Bir şüphelimiz var. Kimse sana söylemedi, değil mi? İnternette Kurt'un İni'nden bahsedenlerin izini sürme fikrin işe yaradı. Birini yakaladık!"

Şu anda, gece yarısında, duyduklarıma inanamıyordum. "Kimse bana bundan söz etmedi. İşten ayrıldığımdan beri evdeyim."

Telefonun öbür ucunda bir sessizlik oldu. "Birkaç telefon görüşmesi yapacağım. Sabah bir uçağa atla. Seni New Hampshire'da bekliyor olacaklar. İnan bana, seni bekliyor olacaklar. Ve Alex, bana bir süre daha güven."

"Evet, tamam." Bir süre daha.

HEM OLMAYACAK bir şey hem de tuhaf bir durum gibi görünüyordu bu, ama New Hampshire Dartmouth Üniversitesi'nde saygı duyulan bir İngilizce Yardımcı Profesörü FBI'nın gözetleme hedefi olmuştu. Son zamanlarda Taboo adındaki bir sohbet odasına girmiş ve yeterince paranız varsa her şeyin satın alınabildiği, ancak özel seçilmiş bazı kişilere açık olan bir web sitesinden övünerek bahsetmişti.

Stratejik Bilgi ve Operasyon Merkezi'nden bir ajan Bay Potter'la yapılan tuhaf bir sohbeti indirmişti...

Erkek arkadaş: "Bir şey" satın almak için gereken miktar tam olarak ne kadar?

Bay Potter: Sahip olduğundan daha fazlası, arkadaşım. Neyse, senin gibi ayaktakımını dışarıda bırakmak için bir göz taraması var.

Paket: Bu gece bizimle kenar mahallelerde dolaşmanızdan onur duyduk.

Bay Potter: Kurt'un İni haftada yaklaşık iki saat açık. Ta-. bii ki hiç biriniz davetli değilsiniz.

"Bay Potter" adının Dr. Homer Taylor tarafından kullanıldığı ortaya çıkmıştı. Suçlu ya da suçsuz, Dr. Taylor mercek altına alınmıştı. Sekiz saatlik vardiyalar halinde iki kişilik ekiplerden oluşan yirmi dört ajan, Hanover'da attığı her adımı izliyorlardı. Mesai haftası boyunca, üniversiteye yakın,

Victoria stili küçük bir evde kalmış ve derslere gidip gelmişti. İnce, kel, görgü kurallarına çok bağlı gibi görünen bir adamdı; İngiliz yapımı takım elbiselerinin üzerine açık renkli papyonlar ve kasten uyumsuz pantolon askıları takıyordu. Her zaman kendisinden memnun gibi görünüyordu. Üniversite yetkililerinden, o sönestrde Restorasyon ve Elizabeth dönemi drama dersleri ve de Shakespeare üzerine bir seminer verdiğini öğrenmiştik.

Dersleri de, kendisi de son derece popülerdi. Dr. Taylor derslerini almasalar da, bütün öğrencilerçe ulaşabilir olmasıyla ünlüydü. Aynı zamanda pratik zekâsı ve müstehcen espri anlayışı ile de tanınıyordu. Derslerinde sık sık "dolu salon" dediği sadece ayakta duracak yer kalırdı, genellikle birçok sahneyi de -hem erkek hem de kadın rollerini- oynardı.

Homoseksüel olduğu sanılıyordu, ama yardımcı doçentin ciddi ilişkileri olup olmadığından kimse haberdar değildi. Hafta sonlarının çoğunu geçirdiği seksen kilometre uzaklıktaki New Hampshire, Webster'da bir çiftliği vardı. Taylor ara sıra Boston ya da New York'a gider, birkaç yazını da Avrupa'da geçirirdi. Bazı erkek öğrenciler ona buz hokeyinde top yerine kullanılan diske verilen Puck adını takmış,

birkaçı bunu yüzüne karşı söylemiş olsa da herhangi bir öğrenciyle hiçbir vukuatı olmamıştı.

Üniversite kasabası ortamı malum olduğundan, Taylor'ın gözlenmesi zordu. Şimdiye kadar ajanlarımızın fark edilmemiş olduğunu sanıyorduk. Ama bundan çok da emin olamı-yorduk. Taylor, derslerine girip evine dönmekten başka bir şey yaparken görülmemişti.

Hanover'daki ikinci gün, Peggy Katz adlı bir ajanla birlikte koyu mavi bir Crown Vic izleme aracmdaydım. Ajan Katz, Lexington, Massachusetts'te büyümüşü. Başlıca hobisi profesyonel basketbola duyduğu coşkunu ilgilymiş gibi gözükken çok ciddi biriydi. Saatlerce NBA veya WNBA'den bahsedebilirdi; izleme görevinde onunla birlikteyken öyl yapmıştı.

O gece bizimle birlikte olan diğer ajanlar Roger Nielsen/ Charles Powiesnik ve Michelle Bugliarello'ydu. Powiesnik; sorumlu özen ajandı. Buradaki rolümün ne olduğundan gerçekten emin değildim, ama hepsi de benim buraya Washing-ton'dan ve bizzat Ron Burns tarafından gönderildiğimi biliyorlardı.

O gece Katz ve ben telsizden, "İyi Doktorumuz Taylor dışarı çıkıyor. Bu ilginç olabilir," diye bildirildiğini işittik... Aslında park ettiğimiz yerden adamın evini göremiyorduk.

"Size doğru geliyor. İlk önce siz izliyorsunuz," dedi Sorumlu Özel Ajan Powiesnik.

Katz farları yakıp aracı bir köşeye çekti. Sonra Taylor'ın geçmesini bekledik. Bir saniye sonra Toyota dört çekerini göründü.

"I-89'a doğru gidiyor," diye bilgi verdi Katz. "Hız sınırını aşmadan, saatte yetmiş kilometre hızla ilerliyor ki bu da bana göre onu şüpheli biri yapar. Belki Webster'daki çiftliğine gidiyordur. Domates toplamak için geç kalmış gibi."

"Nielsen'in I-89'da onu geçmesini sağlayacağız. Siz arkada kalın. Michelle ve ben hemen arkanızda olacağız," dedi Powiesnik.

Bu bana tanıdık gelmişti, görünüşe bakılırsa Ajan Katz'a da öyle gelmişti, çünkü konuşma biter bitmez "Tabii," diye mırıldandı.

Taylor 89 numaralı yoldan çıkar çıkmaz birkaç dar sokağa saptı. Neredeyse saatte doksan beş kilometre yapıyordu.

"Şimdi biraz daha fazla acelesi var gibi," dedi Peggy.

Derken Taylor'ın Toyota'sı çamurlu görünen bir araç yoluna saptı. Arkada kalmazsak fark edilecektik. Tarım arazilerinin üzerine sis çökmüştü, biz de yolun kenarına güvenli bir şekilde park edene kadar yavaş yavaş ilerledik. Öteki FBI arabaları bulunduğumuz yere henüz varmamıştı; en azından biz hiçbirini görmüyorduk. Sedandan inip koruluklara doğru ilerledik.

Artık Taylor'ın hayal mey al görünen bir çiftlik evinin önüne park etmiş Toyota'sını görebiliyorduk. Nihayet evde bir ışık yandı, sonra da diğeri. Ajan Katz sessizdi, daha önce hiç bu kadar ciddi bir işte yer almış mıydı acaba, diye merak ediyordum. Hiç zannetmiyordum.

"Taylor'ın evin önündeki Toyota'sını görebiliyoruz," diye Powiesnik'e bildirdi.

Sonra bana döndü. "Peki şimdi ne olacak?" diye sordu fısıltı halinde.

"Bu bize bağlı bir şey değil," dedim.

"Peki ya öyle olsaydı?"

"O zaman yaya olarak daha yakına giderdim. Holy Cross'tan o kayıp çocuğun içerde olup olmadığımı görmek istiyorum. Ne kadar büyük bir tehlike içinde olduğunu bilmiyoruz."

Powiesnik bizimle tekrar bağlantıya geçti. "Biz şöyle bir bakacağız. Ajan Cross ve sen olduğunuz yerde kalın. Arkamızı kollayın."

Ajan Katz bana dönüp küçümseyerek güldü. "Powiesnik arkamızda bıraktığımız tozumuzu kollayın demek istiyor, değil mi?"

"Ya da tozumuzu yutun," dedim.

"Ya da avucunuzu yalayın," diyerek hırçınlaştı.

Belki de daha önce hiç çatışma görmemişti, ama görünüşe bakılırsa şimdi biraz görmek istiyordu.

Ve benim de içimde, Ajan Katz'ın bu dileğinin yerine geleceğine dair bir his vardı.

75

"ORADA, ambara doğru gidiyor," diyerek işaret ettim. "Bu Taylor. Ne yapıyor?"

"Powiesnik evin öbür tarafında. Muhtemelen Taylor'ın dışarıda olduğunu göremiyor," dedi Ajan Katz.

"Bakalım neyin peşinde."

Katz tereddüt etti. "Vurulmama izin vermeyeceksin, değil mi?"

"Hayır," dedim tez tarafından. Bu iş birdenbire karmaşık bir hal almıştı. Taylor'ı izlemek istiyordum, ama Katz'ı da kollamam gerektiğini düşündüm.

"Gidelim," dedi Katz sonunda bir karara vararak.

"Taylor evin dışında. Güneybatıya doğru yöneldi," diye uyardı Powiesnik'i. "Onu takip ediyoruz."

İkimiz de yaklaşık doksan metre kadar ileri koşturduk. Arayı kapatacak kadar yol kat etmiştik ve Taylor'ı görüş alanımızın içinde tutmak istiyorduk. Tepemizde yarım ay vardı ve faydası oluyordu, ama bu yüzden Taylor'ın geldiğimizi görmesi de ihtimal dahilindeydi. Şimdi onu kolayca gözden kaçırabilirdik, özellikle de şüphelenmişse.

Çevresinde olup bitenlerden habersiz gibi görünüyordu, en azından şimdiye kadar. Gece geç vakitte, birilerinin kendisini görebileceğinden endişe duymadan hareket etmesi, etrafta sinsice dolaşmaya alışık biri olduğunu düşünmeme yol açmıştı. Öyle ya, burası onun özel arazisiydi, değil mi? Ambara girmesini izledim.

"Takviye istememiz gerek," dedi Katz.

Bu fikre tamamen karşı değildim, ama diğer ajanların süratle gelip gürültü etmesinden endişeleniyordum. Kaçı sokaklarda deneyimliydi ki?

"İstesen iyi edersin," diye onayladım sonunda.

Öteki ajanların koruluğun sınırına gelmeleri birkaç dakika almıştı. Ajan Katz ve ben koruluktaki uzun çalılıkların arkasında çömelmiştik. Ambarın kaplama tahtalarındaki delik ve çatlaklardan dışarı ışık sızıyordu. Gizlendiğimiz yerden fazla bir şey göremiyor ya da duyamıyorduk.

Sonra ambardan bir yerlerden aşırı bir müzik sesi geldi. Queen grubunun koro düzenlemesini tanımıştım. Bisiklete binmeyle ilgili bir şarkı sözüydü. Müzik gecenin bu saatinde gözden uzak bir kırsalın ortasında ortalığı inletiyordu.

"Geçmişinde şiddet uyguladığına dair hiçbir kanıt yok," dedi Powiesnik, yanıma çömelirken.

"Ya da adam kaçırdığına," dedim. "Ama o ambarda birini tutuyor olabilir. Belki de Holy Cross'tan olan o çocuğu. Taylor, Kurt'un İni'ni biliyordu, göz taramasını bile. Masum bir görgü tanığı olduğundan şüpheliyim."

"Taylor'a doğru ilerliyoruz," diye emir verdi kıdemli ajan. "Silahlı olabilir," dedi diğer ajanlara. "Silahlıymış gibi ilerleyin."

Taylor'ın başka bir çıkıştan kaçma ihtimaline karşı Nielsen ve Bugliarello'yu ambarın ilerisinden izlemekle görevlendirdi. Powiesnik, Katz ve ben Taylor'ın içeri girdiği kapıya doğru gidiyorduk.

"Adamın arkasından şu anda içeri girmemizi onaylıyor musun?" diye sordum Powiesnik'e.

"Çoktan karar verildi," dedi gergin bir ses tonuyla.

Bu yüzden ambarın kapısına doğru ilerledik. İçerde, Queen son ses çalmaya devam ediyordu. "Bisikletime binmek istiyorum! Bisiklet! Bisikleti" Bu, tümenden garip bir duyguydu. Büro bilgi almada mükemmel kaynaklara sahipti ve per-

soneli de kesinlikle eğitilmiş ve başarılıydı, ama geçmişte teh-, likeli bir olaya birlikte girdiğim insanlar her zaman tanıdığım ve güvendiğim insanlar olmuştu.

Taylor tahta ambar kapısını mandallamamış ya da kilitlememişti. Bunu birkaç metre ötedeki uzun çalılıklarda çöme-lirken görebiliştik.

Birden müzik sesi kesildi.

Sonra içerden sesler duydum. Birden fazla kişinin seslerini. Ama ne söylendiğini ya da kimin konuştuğunu duyamı-yordum.

"Onu yakalamalıyız. Şimdi," diye fısıldadım Powiesnik'e. "Zaten işe başladık. Gitmek zorundayız."

"Sakin bana emir verme..."

"Sana emrediyorum," dedim.

Komutayı Powiesnik'ten devralmak istiyordum. Gereğinden fazla tereddüt ediyordu. Ambara bu kadar yaklaşmışken duramazdık.

"Önce ben giriyorum. Arkamdan gelin," dedim sonunda.

Powiesnik kararımı reddetmedi, tartışmadı da. Katz tek kelime etmedi.

Ambara doğru süratle koştum, tabancamı çekmiştim. Saniyeler sonra ordaydım. Kapıyı itip açtığımda gıcırtilı bir ses çıktı. Parlak ışık, bir saniyeliğine gözümü alarak dışarı sızdı. "FBI!" diye bağırdım avazım çıktığı kadar. FBI! Tanrım\

Taylor bana baktı, gözlerinde şaşkınlık ve korku vardı. Ona nişan almıştım. İzlendiğinden haberi yoktu. Ne de olsa kendi özel güvenlik bölgesinde iş görüyordu, değil mi? Artık bunu anlayabiliyordum.

Ambarın karanlıklarında başka birini daha görebiliyordum. Samanlıktaki kirişe çakılmış tahta bir kazığa deri bağlarla bağlanmıştı. Üzerinde giysi yoktu. Hiçbir şey. Göğsü ve cinsel organları kanlıydı. Ama Francis Deegan yaşıyordu

"Tutuklusun... Bay Potter."

POTTER ile ilk görüşme, çiftlik evindeki küçük kütüphanesinde yapıldı. Kütüphane çok hoş ve zevkli bir şekilde döşenmişti, bu özel mülkün başka bir yerinde korkunç şeylerin olduğuna dair hiçbir ipucu vermiyordu. Potter, bilekleri önde kelepçelenmiş bir halde koyu renkli tahta bir sıranın üzerine oturmuştu. Karanlık gözleri öfkeden kudurmuşçasına bana yönelmişti.

Onun tam karşısında dik arkalıklı bir sandalyeye oturdum. Uzun bir süre birbirimize baktık, sonra gözlerimi odanın içinde dolaştırmaya başladım. Kitap rafları ve dolapları ısmarlama yapılmıştı ve bütün duvarları kaplıyordu. Büyük, meşe bir masada bir bilgisayar ve yazıcı, tahtadan yapılmış gelen ve giden kutuları ve notlandırılmamış sınav kâğıtları vardı. Masanın arkasındaki yeşil, tahta bir levhada, "Bu Dağınıklığı Bağışlayın," yazıyordu. Hiçbir yerde gerçek Taylor, ya da Potter'dan eser yoktu.

Kitap sırtlarında yazan yazar isimlerini fark ettim: Richard Russo, Jamaica Kincaid, Zadie Smith, Martin Amis, Stanley Kunitz.

FBI'in bir görüşme gerçekleşmeden önce görüşmenin yapılacağı kişi hakkında akıl almaz ölçüde bilgi topladığı söylenirdi. Bu, Taylor için de geçerliydi. Iowa'da geçirdiği ilk gençlik yılları, sonra da Iowa ve New York Üniversitesi-si'ndeki öğrencilik yılları hakkında bilgi sahibi olmuştum. Onun karanlık yönünden hiç kimse şüphelenmemişti. Bu yıl da okulda kalmayı ve terfisini istemişti. Milton'ın "Kayıp Cennet"i üzerine bir kitap ve John Donne üzerine de bir makale yazmakla uğraşıyordu. Edebi projelerinin müsveddeleri masanın üzerinde duruyordu.

Kalkıp sayfalara bir göz attım. Düzenli birisi. Harika bir şekilde bölümlere ayırıyor, diye düşünüyordum içimden. "İlginç şeyler," dedim.

"Onlara dikkat et," diye uyardı.

"Ah, üzgünüm. Dikkat ederim," dedim, sanki Milton ya da Donne hakkında yazdıklarının artık bir önemi varmış gibi. Kitaplarını incelemeye devam ettim: OED, The Riverside Shakespeare, üç ayda bir yayımlanan Shakespeare ve Milton süreli yayınları, Gravity's Rainbow, bir tıp ders kitabı Merck Manual.

"Bu sorgulama yasadışı. Bunu bilmeniz gerek. Avukatımı görmek istiyorum," dedi tekrar yerime otururken. "Bunu talep ediyorum."

"Ah, biz sadece konuşuyoruz," dedim. "Bu sadece bir görüşme. Avukatın gelmesi için bekliyoruz. Sadece sizi tanımaya çalışıyoruz."

"Avukatım, Boston'dan Ralph Guild çağrıldı mı?" diye sordu Taylor. "Söyleyin. Sakın benimle oyun oynamayın."

"Bildiğim kadarıyla," dedim. "Bir bakalım, sizi sabah sekiz sularında tutukladık. Avukat sekiz otuzda çağrıldı."

Taylor saatine baktı. Koyu renk gözleri öfkeden alev alev yanıyordu. "Şu anda saat on iki otuz!"

Omzumu silktim. "Öyleyse, avukatınızın henüz gelmemiş olması şaşılacak bir şey değil. Tutuklanmadınız bile. Demek tngiliz edebiyatı öğretiyorsunuz, öyle mi? Okuldayken edebiyattan hoşlanırdım, çok okurdum, hâlâ okurum, ama fen bilimlerine bayılırdım."

Taylor bana ters ters bakmaya devam etti. "Francis'in hastaneye götürüldüğünü unutuyorsunuz. Saati kayıtlı."

Parmaklarımı şakırdatıp yüzümü buruşturdum. "Doğru. Elbette kayıtlı. Saat dokuzu biraz geçe götürüldü. Formu bizzat kendim imzaladım," dedim. "Doktora yaptım, tıpkı sizin gibi. Psikoloji dalında, Baltimore'daki Johns Hopkins'te."

Homer Taylor oturduğu sırada bir ileri bir geri sallanıyordu. Başını salladı. "Beni korkutamazsın, seni adi pislik. Senin gibi değersiz insanlar beni korkutamaz. İnan bana. Doktoran olduğundan da kuşkuluyum, olsa olsa Alcorn State'den ya da Jackson State'den olabilir."

Yemini yutmadım. "Benjamin Coffey'i öldürdünüz mü? Bence öldürdünüz. Bu sabah cesedi aramaya başlayacağız. Neden bizi zahmetten kurtarmıyorsunuz?"

Taylor sonunda gülümsedi. "Zahmetten kurtarmak mı? Neden yapacaktım bunu?"

"Sorduğunuz soruya gerçekten iyi bir cevabım var. Çünkü daha sonra yardımına ihtiyacınız olacak."

"Eh, o zaman, sizi daha sonra, siz bana yardım ettikten sonra kurtarırım zahmetten." Taylor kendinden memnun bir şekilde sırttı. "Nesin sen?" diye sordu sonunda. "Yoksa şu pozitif ayrımcılık yasaınca FBI'ın işe almak zorunda kaldığı biri misin?" Gülümsedim. "Hayır. Aslına bakarsanız, ben sizin son şansınızım. Kabullenseniz iyi edersiniz."

77

ÇİFTLİK EVİNDEKİ kütüphanede Potter ve benden başka kimse yoktu. Elleri kelepçelenmişti, tamamen soğukkanlıydı ve korkmuyordu, tehditkâr bir şekilde dik dik bakıyordu. •

"Avukatımı istiyorum," dedi yeniden.

"İstediğinize bahse girerim. Yerinizde olsam ben de isterdim. Burada gerçek bir sahne sergiliyor olurdum."

Taylor sonunda güldü. Dişleri leke içindeydi. "Sigaraya ne dersin? Ver bir tane."

Ona bir sigara verdim. Hatta sigarasını yaktım. "Benjamin Coffey'i nereye gömdünüz?" diye sordum yine.

"Demek burada sorumlu gerçekten sensin öyle mi?" diye sordu. "İlginç. Dünya değişiyor, öyle değil mi? Solucanlar da öyle."

Sorusuna aldırış etmedim. "Benjamin Coffey nerede?" diye tekrarladım. "Burada mı gömölü? Burada olduğundan eminim."

"Cevabı zaten biliyorsan neden soruyorsun?"

"ünkü buradaki araziyi kazarak ya da şuradaki gölün dibini tarayarak vakit kaybetmek istemiyorum."

"Size gerçekten yardımcı olamam. Benjamin Coffey diye birini tanımıyorum. Tabii ki, Francis kendi rızasıyla bura- • daydı. Holy Cross'ta bundan nefret ediyordu. Cizvitler bizden hoşlanmazlar. Yani, bazı papazlar hoşlanmaz."

"Cizvitler kimden hoşlanmaz? Bu işte sizinle birlikte başka kim var?"

"Bir polis bozuntusu olarak gerçekten komiksin. Ara sıra birazcık yavan espriden hoşlanırım."

Bacağımla göğsüne bir darbe indirip oturduğu sırayı yere devirdim. Yere çok sert düştü. Başını çarptı. Bunun onu sarstığını, şaşırttığını görebiliyordum. En azından biraz canı yanmış olmalıydı.

"Bununla beni korkutacağını mı sanıyorsun?" diye sordu nefes alır almaz. Şimdi kızmıştı işte, yüzü kızarmış, boyun damarları atıyordu. Bu bir başlangıçtı. "Avukatımı istiyorum! Açıkça sizden bir avukat istiyorumV Tekrar tekrar bağırmaya başladı: "Avukat! Avukat! Avukat! Avukat! Beni duyabilen var mı?"

Taylor bir saatten fazla bana bağırıp durdu, tıpkı istediğini yaptıramayan sosyopat bir çocuk gibi. Sesi kısılma kadar bağırıp küfretmesine izin verdim. Hatta dışarı çıkıp bacaklarımı uzatıp kahve içtim, oldukça iyi biri olan Charlie PowiesnikTe sohbet ettim.

İçeri geri döndüğümde Potter değişmiş görünüyordu. Çiftlikte olup bitenler hakkında düşünmeye vakti olmuştu. Francis Deegan'la konuşacağımızı ve Benjamin Coffey'yi de bulacağımızı biliyordu: Belki diğerlerini de.

Yüksek sesle iç geçirdi. "Sanırım istediğim nitelikte karşılıklı çıkar sağlayacak türden bir çeşit anlaşma yapabiliriz."

Başımınla onayladım. "Bir anlaşma yapabileceğimizden eminim. Ama karşılığında somut bir şeye ihtiyacım var. O gençleri nereden buldunuz? Bu iş nasıl yürüyordu? Sizden öğrenmem gereken şey bu."

Cevap vermesini bekledim. Birkaç dakika geçti.

"Benjamin'in nerede olduğunu söyleyeceğim," dedi sonunda.

"Onu da söyleyeceksiniz."

Biraz daha bekledim. Dışarıda Charlie'yle bir tur daha attım. İşin başına geri döndüm.

"O oğlanları Kurt'tan satm aldım," dedi Potter sonunda. "Ama sorduğunuza pişman olacaksınız. Ben de muhtemelen. İkimize de bunu ödetecektir. Naçizane fikrimce, bu sadece bir üniversite profesörünün konuşmasıdır, Kurt yaşayan en tehlikeli adamdır. O bir Rus. Kızıl Mafya."

"Kurt'u nerede buluruz?" diye sordum. "Onunla nasıl bağlantı kuruyorsunuz?"

"Nerede olduğunu bilmiyorum. Hiç kimse bilmez. O gizemli bir adamdır. Bu da ona özgü bir şey, onun markasıdır. Sanırım bu onu heyecanlandırıyor."

Konuşma, pazarlık ve görüşme birkaç saat aldı. Ama sonunda Potter bana kendisini çok etkileyen bu gizemli Rus Kurt hakkında bilmek istediğim bazı şeyleri söylemişti. Günün ilerleyen saatlerinde notlarıma şöyle yazdım: Bunun henüz hiç mantıklı yanı yok. Hiçbirisinin, gerçekten. Kurt 'un planı delice gibi görünüyor. Değil mi?

Sonra da son düşüncemi yazdım, en azından o an için:

Planın dehası belki de hiç mantıklı olmamasıdır.

Bizim için.

Benim için.

Tarama: Darkangel_96

Düzenleme: Oz Büyücüsü

www.bizimkosemiz.com

BOLUM IV

KURT'UN İNİ'NDE

78

STACY POLLACK, Hoover Binası'nın beşinci katında bir araya gelen bir oda dolusu ajanın önünde resmi ve otoriter duruyordu. Yapacağı toplantı için odada sadece ayakta durulacak yer kalmıştı. Arka tarafta ayakta duranlardan biri de bendim, ama New Hampshire'da kazandığımız Potter'ı yakalama başarısından sonra neredeyse herkes kim olduğumu öğrenmişti. Öbür tutsağı da kurtarmıştık, Francis Deegan iyileşecekti. Ayrıca, Benjamin Coffey ve kimliği şu ana kadar belirlenemeyen iki erkeğin cesetlerini de bulmuştuk.

"İşlerin istediğimiz gibi gitmesine alışık olmadığımın," diyerek başladı konuşmaya Pollack ve güldü, "bu son gelişmeyi sağlayan güçlere yürekten şükranlarımı sunarım. Bu bizim için çok iyi bir fırsat. Birçoğunuzun da bildiği gibi, Kurt, Kızıl Mafya listemizde bir kilit hedef, muhtemelen de asıl kilit hedefimiz. Her işi yaptığı söyleniyor: Silah satışı, haraç alma, şike yapma, fuhuş, beyaz kadın ticareti piyasası. Adı galiba Pasha Sorokin ve görünüşe göre ticareti Moskova'nın varoşlarında öğrenmiş. Görünüşe göre diyorum çünkü bu adam söz konusu olduğunda hiçbir şey kesin olamıyor. Bir yolunu bulup birtakım dalaveralarla üç yıl çalıştığı KGB'ye girmiş. Ondan sonra da Rus yeraltı dünyasında bir pakhan, yani bir patron olmuş, ama Amerika'ya göçmen olarak gelmeye karar vermiş ve tamamen ortadan kaybolmuş.

"Aslında bir süredir ölmüş olduğunu düşünüyorduk. Ama görünüşe göre ölmemiş, en azından Bay Potter'ın sözüne gü-

venebilirsek. Ona güvenebilir miyiz?" Pollack benim bulunduğum tarafa doğru işaret etti. "Bu bay, Ajan Alex Cross, bu arada. New Hampshire'daki tutuklama olayında yardımcı oldu."

"Bence Potter'a inanabiliriz," dedim. "Ona ihtiyacımız olduğunu biliyor; bize ne sunmak zorunda olduğunun kesinlikle farkında: bizi Sorokin'e götürebilecek bir ipucu. Üstelik Kurt'un peşimize düşeceğine dair de beni uyardı. Dünyanın en iyi gangsteri olmayı kendine görev edinmiş. Potter'a göreyse, Kurt zaten öyle."

"Öyleyse neden beyaz kadın piyasası?" diye sordu Soruşturmadan Sorumlu Özel Ajan Yardımcılarından biri. "İşin içinde o kadar fazla para yok. Riskli bir iş. Bunun anlamı ne? Bu saçmalık gibi geliyor bana. Belki de tuzağa düşürülüyoruz."

"Neden böyle davrandığını bilmiyoruz. Can sıkıcı, katılıyorum. Belki de onun köklerinden, hayat tarzından kaynaklanıyordur," dedi New York Ofisi Rusya grubundan bir ajan. "Her zaman her işte parmağı oluyor. Bu onun Moskova sokaklarındaki günlerinden kalma bir şey. Ayrıca Kurt kadınlardan hoşlanıyor. Seksle ilgili sapkın eğilimleri olan biri."

"Onlardan hoşlandığını sanmıyorum," dedi D.C.'den bir bayan ajan. "Gerçekten, Jeff."

New York'tan olan ajan devam etti. "Birkaç hafta önce Brighton Sahili'ndeki bir kulübe elini kolunu sallayarak girip eski karılarından birini harcadığı söyleniyor. Bu onun tarzı. Bir keresinde anavatanından iki bayan kuzenini beyaz kadın piyasasında satmıştı. Pasha Sorokin hakkında unutulmaması gereken şey, hiçbir şeyden korkmadığıdır. Rusya'da genç yaşta öleceğini düşünüyordu. Hâlâ hayatta olmasına şaşırıyor. Bıçak sırtında yaşamaktan hoşlanıyor."

Sözü tekrar Stacy Pollack aldı. "Kiminle uğraştığımızı anlamanız için size birkaç hikâye daha anlatayım. Pasha başlangıçta kendisini Rusya'dan çıkarması için CIA'yi kullan-

mış gibi görünüyor. Bu doğru, onu buraya CIA transfer etti. Onlara her türden bilgi vereceği düşünülüyordu, ama asla vermedi. New York'a ilk gittiğinde Brooklyn'deki bir dairede bebek sattı. Söylentilere göre, sadece tek bir günde tanesi on bin dolara banliyöde oturan çiftlere altı bebek satmış. Daha yakın bir zamanda bir Miami bankasını iki milyon dolar kadar dolandırdı. Yaptığı işi seviyor ve bu işte iyi olduğu da açık. Şimdi de ziyaret ettiği bir internet sitesini biliyoruz. Hatta bu siteye girebiliriz de. Bunun üzerinde çalışıyoruz. Kurt'a bugüne kadar hiç olmadığımız kadar yaklaştık, ya da biz öyle düşünmek istiyoruz."

KURT o gece, kendi ulusunun olmasa da, bir ulusun doğum yeri olan Philadelphia'daydı. Hiç belli etmiyordu, ama tedirgindi ve bu durumun kendisinde yarattığı duygusal yük hoşuna gidiyordu.

Bu, yaşadığını daha fazla hissettiriyordu ona. Ayrıca görünmez olması, kim olduğunu kimsenin bilmemesi, her yere gidebilmesi, her istediğini yapabilmesi de hoşuna gidiyordu. Bu gece Flyers ve Montreal takımlarının Philadelphia'da First Union Center'daki maçını izliyordu. Maç, şikeyi kendisinin ayarladığı hokey maçıydı, ama şimdiye kadar hiçbir şey olmadığı için endişeli ve de çok kızgındı.

İkinci yarı başladığında skor 2-1'di. Flyers öndeydi! Orta sahada ceza sahasının dört sıra arkasında, maçı iyi izleyebileceği bir yerde oturuyordu. Dikkatini dağıtmak için kalabalığı izliyordu, kravatları gevşetmiş takım elbiseli yuppieler ve üstlerinden dökülen bol Flyers süveterleri içindeki işçi kılıklılar. Öyle görünüyordu ki, herkesin elinde plastik kaplarda nachos ve yarım litrelik plastik bardaklarda bira vardı.

Gözlerini tekrar oyuna çevirdi. Oyuncular patenlerinin metal kısmı buzı sıyırdıkça keskin sesler çıkararak sahada göz kamaştırıcı bir hızla kayıyorlardı. Hadi, hadi. Bir şeyler yapın! diyerek teşvik ediyordu onları.

Sonra birdenbire Ilia Teptev'in yerinden çıkmış olduğunu gördü. Top sopadan ayrılırken çifte bir çarpışma oldu. Gol,

Kanadalılardan! Kalabalıktan hakaret tufanı koptu: "İğrençsin Ilia! Oyunu çöpe mi atıyorsun?"

Sonra sunucu topluluğa maçın skorunu duyurdu. "Kanada takımının golü, on sekiz numaralı Stevie Bowen'dan. On dokuzuncu dakika otuz ikinci saniyede."

Devre 2-2 sonuçlandı. Devre arasında buz üzerinde yine pat pat ederek ilerleyen Zamboni görüldü. Daha çok bira içildi, nachos yendi. Ve buz bir kez daha pürüzsüz kaygan bir cam gibi görünüyordu.

Sonraki on altı dakika boyunca maç 2-2 skora kilitlenmişti. Kurt, Teptev ve Dobushkin'i boğarak öldürmek istiyordu. Sonra Kanada takımının orta saha oyuncusu Bowen isteksizce savunmayı yarıp Flyers alanına girdi. Sağ direklere doğru pas verdi. Şut! Geniş bir alan! Alexei Dobushkin tarafından karşılandı, kendi ağlarının ardında topla konuşlanmıştı.

Patenleri üzerinde sağ tarafa doğru kayıp karşıya bir pas verdi, kale ağzının karşısına ve Bowen tarafından karşılandı. Bowen topu kalenin köşesine doğru tokatladı..

Gol, Kanada takımından!

Kurt o gece ilk kez gülümsedi. Sonra yanındakine döndü, varlığıyla Kurt'u tanıyan herkesi şaşırtan yedi yaşındaki oğlu Dimitri'ye.

"Hadi gidelim Dimmie, maç bitti. Kanadalılar kazanacak. Sana onların kazanacağını söylemiştim, değil mi?"

Dimitri sonuca ikna olmamıştı, ama babasıyla tartışmaması gerektiğini biliyordu. "Haklıydın baba," dedi çocuk. "Her zaman haklısındır."

80

O GECE saat on bir otuzda Kurt'un İni'ne ilk kez girmeyi planlıyordum. Yine de Bay Potter'ın yardımına ihtiyacım vardı. Homer Taylor bu amaçla Washington'a getirilmişti. Onun gözlerine ihtiyacım vardı.

Hoover Binası'nın beşinci katındaki bir operasyon odasında elleri kelepçelenmiş Taylor ve ben yan yana oturmuştuk. Profesör gergindi ve Kurt'la ilgili anlaşmamız için kafasında başka fikirleri olduğunu tahmin ediyordum. "Sana ulaşamayacağını düşünme bile. Acımasızdır. Delidir" diye beni tekrar uyardı.

"Deli adamlardan daha önce de kurtulmuştum," dedim. "Anlaşmamız hâlâ geçerli mi?"

"Evet. Başka seçeneğim var mı? Ama buna pişman olacaksın. Korkarım ki ben de."

"Sizi koruyacağız."

Gözlerini kıstı. "Öyle mi dersin?"

O gece şimdiden yoğun bir gece olmuştu bile. Büro'nun en iyi bilgisayar uzmanları Kurt'un İni'ne girmek için şifre kırma yazılımını denemişlerdi. Şimdiye kadar denedikleri her yöntem, şifrelenmiş verileri harf ve rakam kombinasyonla-rıyla besleyerek çoğunlukla kırabilen "kaba kuvvet" saldırısı da dahil, başarısız olmuştu. Hiçbir şey işe yaramamıştı. Bay Potter'ın girmesi gerekiyordu. Onun gözlerine

ihtiyacımız vardı. Gözün iris tabakası üzerindeki beneklerin ve retinadaki kan damarlarının biçimi eşsiz kimlik belirleme yöntemleri sağlıyordu. Göz taraması, düşük yoğunluklu ışık ve optik bağlayıcı gerektiriyordu.

Potter bir gözünü alete dayadı sonra kırmızı noktaya odaklandı. Bir görüntü alınıp gönderildi. Saniyeler sonra giriş sağlanmıştı.

"Ben Potter," diye yazdım Taylor operasyon odasından çıkarılırken. O gece Lorton Federal Hapishanesi'ne transfer edilecek ve sonra da New England'a geri götürülecekti. Onu kafamdan atmıştım, ama Kurt'la ilgili olarak yaptığı uyarıyı unutamıyordum.

"Biz de senden konuşuyorduk," dedi Master Trekr kullanıcı adlı biri.

"Kulaklarımın neden çınladığını merak ediyordum," diye yazdım ve bunun Kurt'la ilk konuşmam olup olmadığını merak ettim. Online mıydı acaba? Öyle ise neredeydi? Hangi şehirde!

Stratejik Bilgi ve Operasyon Merkezi'nce kullanılan operasyon odasının ortasıdaydım. Bir düzineden fazla ajan ve teknisyen etrafımda toplanmıştı. Çoğu da bilgisayar başındaydı. Manzara çok yüksek teknoloji bir sınıfa benziyordu.

Master Trekr: Gerçekten senin hakkında konuşmuyorduk, Potter. Sen bir paranoyaksın. Her zamanki gibi.

Diğer kullanıcıların adına baktım:

Sfenks 3000

Tosca Bella

Louis XV

Sterling 66

Kurt yoktu. Bu, onun İn'de online olmadığı anlamına mı geliyordu? Yoksa Master Trekr o muydu? Şu anda beni mi gözlüyordu? Sınavından geçiyor muydum?

"Worcester'ın yerine yenisini almam gerek," diye yazdım. Potter bana Francis Deegan'ın kod adının Worcester olduğunu söylemişti.

Sfenks 3000: Sıraya geç. Benim paketim hakkında konuşuyorduk. Sıra bende. Bunu biliyorsun, seni meyveli kek.

Başlangıçta cevap vermedim. Bu benim ilk smavımdı. Potter olsa Sfenks 3000'den özür diler miydi? Sanmıyordum. Daha çok, iğneleyici bir karşılık verirdi. Yoksa vermez miydi? Şimdilik bir şey söylememeyi tercih ettim.

Sfenks 3000: Sen de siktir git. Ne düşündüğünü biliyorum. Seni seks manyağı piç kurusu.

Sfenks 3000: Sözüm kesilmeden önce söylediğim gibi. Güneyli bir dilber istiyorum, kendini daha fazla beğenen, ne kadar kendini beğenmiş olursa o kadar iyi. Tuzla buz edeceğim bir buz kraliçesi istiyorum. Tamamen kendisine hayran birisini. Alışveriş merkezinde bile Chanel ve Miu Miu giyip Bulgari mücevher takan birini. Yüksek ökçeli ayakkabılar, tabii ki. Uzun ya da kısa boylu olması önemli değil. Çok güzel bir yüz. Diri göğüsler.

ToscaBella: Ne kadar orijinal.

Sfenks3000: Soktuğumun orijinali ve tekrarladığım için pardon ama, siktir git. Bana o eski rock-and-roll müziği ver. Ne istediğimi biliyorum ve bunu hak ettim.

Sterling 66: Başka bir şey? Şu güneyli dilberin? Yirmilerinde mi? Otuzlarında mı?

Sfenks 3000: Bu iyi olurdu. Hepsi ya da herhangi biri.

Louis XV: Yirmi yaş altı?

Sterling 66: Onu ne kadar tutmayı planlıyorsun?

Sfenks 3000: Bir muhteşem coşku gecesi ve çılgın bir terk ediş... Sadece bir gece.

Sterling 66: Ya sonra?

Sfenks 3000: Ondan kurtulacağım. Şimdi, tanrıçamı alıyor muyum?

Bir duraklama oldu.

Hiç kimseden bir cevap gelmedi.

Neler oluyordu? Merak ediyordum.

"Tabii ki alıyorsun," diye cevapladı Kurt. "Sadece dikkatli ol Sfenks. Çok dikkatli ol. İzleniyoruz."

81

KURT'A YA DA yazdığı mesaja nasıl bir tepki vermem gerektiğinden emin değildim. Şimdi konuşmalı mıydım? Onu izlediğimizi biliyor muydu? Nasıl bilebilirdi?

Sterling 66: Şimdi sorunun ne, Bay Potter?

Bu benim son şansımdı. Yapabilirsem Kurt'u konuşturmak istiyordum. Ama bunu başarabilir miydim? Operasyon odasındaki herkesin beni izlediğini biliyordum.

"Sorunum yok," diye yazdım. "Sadece başka bir oğlan için hazırım. Buna uygun olduğumu biliyorsunuz. Hep öyle olmadım mı?"

Sterling 66: Yeni bir oğlan için hazır mısın? Worcester'ı daha yeni aldın. Bir hafta önce miydi?

Cevapladım: Evet, ama bizi terk etti.

Sfenks 3000: Bu çok komik. Çok tatlısın, Potter. Çok tatlı bir psikopat katilsin.

Sfenks Potter'dan hoşlanmıyordu, öyle değil mi? Bunun karşılıklı olduğunu varsaymak zorunda kaldım. Şöyle yazdım: "Ben de seni seviyorum. Bir araya gelmeli ve bizzat kaynaşmalıyız."

Sterling 66: "Bizi terk etti," dediğinde sanırım öldüğünü söylemek istedin?

Bay Potter: Evet, sevgili çocuk ebediyete intikal etti. Yine de, yas dönemimi atlattım. Devam etmeye hazırım.

Sfenks 3000: Eğlenceli.

Bu atışma sinirlerimi germeye başlamıştı. Kimdi bu lanet olası şehvet düşkününü herifler? Siber uzayın dışında neredelerdi?

"Aklımda biri var. Bir süredir onu izliyorum," diye yazdım.

Sfenks 3000: Muhteşem olduğuna bahse girerim.

Ben: Of, öyle. Bambaşka biri. Hayatımın aşkı.

Sterling 66: Bunu Worcester için de söylemiştin. Hangi şehirde?

Ben: Boston. Cambridge, aslında. Harvard öğrencisi. Doktorası için çalışıyor. Aijantinli, sanırım. Yazları polo midillilerine biniyor.

Sterling 66: Bu seferkine nerede rastladın, Potter?

Homer Taylor'ın bizzat kendisinden aldığım bir sonraki eğlencelik.

"Aslında, ona tosladım. Çok sıkı biri."

Sfenks 3000: Onunla nerede tanıştın? Anlat, anlat.

Ben: Bir sempozyum için Harvard'a gitmiştim.

Sterling 66: Ne üzerine?

Ben: Milton tabii ki.

Sterling 66: O da mı katılıyordu?

Ben: Hayır, onunla gerçekten çarpıştım. Tuvalette. Günün geri kalanında onu izledim. Nerede yaşadığını öğrendim. Onu üç aydır inceliyordum.

Sterling 66: Öyleyse neden Worcester'i satın aldın?

Bu sorunun geleceğini biliyordum. "Güdü," diye yazdım. "Ama bu Cambridge'deki çocuk, bu gerçek aşk. Sıradan bir. şey değil."

Sterling 66: Demek bir isim var ha? Ya adres?

Ben: Var. Ve çek defterim de var.

Sterling 66: Worcester bulunamayacak mı? Bundan emin misin?

Cevap yazarken kafamın içinde Potter'ın sesi yankılanıyordu.

"Aman tanrım, hayır. Birileri benim lağım çukurumda yüzmediği sürece."

Sfenks 3000: İğrençsin, Potter. Bunu sevdim.

Sterling 66: Eh, mademki elinde bir çek defteri var.

Kurt: Hayır. Bunu bekleteceğiz. Çok yakında, Potter, sana • döneceğiz. Her zaman olduğu gibi, sohbetimizden keyif aldım, ama ilgilenmem gereken başka konular var.

Kurt konuşmayı bitirdi. Gitmişti. Kahretsin. Öylece gelip gitmişti. Gizemli adam, her zamanki gibi. Kimdi bu pislik herif?

Birkaç dakika kadar diğerleriyle sohbet ederek online kaldım, bir alım için ne kadar hevesli olduğumu, karar karşısındaki hayal kırıklığımı ifade ettim. Sonra ben de siteden çıktım.

Operasyon odasındaki meslektaşlarıma baktım. Birkaçı alkışlamaya başladı, kimi alay ederek, ama çoğu da gerçekten tebrik eder türdendi. Polislerin anlayabileceği türden bir davranıştı. Nerdeyse eski günlerdeki gibiydi. Odadakiler tarafından bir parça kabul gördüğümü aslında ilk kez hissettim.

82

KURT'UN İNÎ'nden haber almayı bekliyorduk. Kalabalık odadaki herkes Kurt'a en kötü biçimde haddini bildirmek istiyordu. Anlaşılması güç ve sapkın bir suçluydu, ama buna ek olarak, FBI'ın da bir zafere ihtiyacı vardı; pek çok insan bu iş için gerektiğinden fazla çalışıyordu. Kurt'u tuzağa düşürmek muazzam bir zafer olurdu. Eğer onu bulabilirsek tabii. Veya diğer hasta itleri de yakalarsak? Sfenks. Tosca Bella. Louis XV. Sterling.

Yine de, bir şey beni çok rahatsız ediyordu. Eğer Kurt görüldüğü kadar güçlü ve başarılı idiyse, bütün bunlarda neden yer alıyordu? Her tür suçun içinde her zaman yer aldığı için mi? Yoksa bizzat kendisi de bir seks manyağı olduğu için mi? Sebebi bu muydu, Kurt bir kaçık mıydı? Bu düşünce çizgisinde nereye kadar gidebilirdim?

O bir kaçık ve bu yüzden... ?

Sonraki bir buçuk gün boyunca, bir iki saatliğine çocukları görmek için eve gitmem dışında, Hoover Bina-sı'ndaydım. Dava üzerinde çalışan pek çok ajan da, bu davada duygusal olarak herkes kadar emek harcayan Monnie Donnelley de aynı şekilde binada

kalmışlardı. Bilgi toplamaya devam ediyorduk, özellikle de Birleşik Devletler'deki Rus gansterler hakkında, ama çoğunlukla Kurt'un İni'nden Bay Potter için gelecek bir mesajı bekliyorduk. Bir evet ya da bir hayır, bir tamamıya da değil. Bu it neyi bekliyordu?

Birkaç kez Jamilla'yla konuştum -güzel sohbetlerdi-ayrıca Sampson, çocuklar ve Naná Anne ile de. Christine'le bile konuştum. Küçük Alex ile ilgili olarak aklından neler geçirdiğini anlamam gerekiyordu. Konuşmamızdan sonra, Alex'in velayetini almak için hazır olduğunu söylemesine rağmen, onu büyütmekten bahsederken sesinden hislerinin karışık olduğunu anlamıştım. Onun bunun farkında olup olmadığından emin değildim, en can sıkıcı olan tarafı da buydu. Başından geçen onca şeyi düşününce, ona karşı öfkeli olmak benim için zordu.

Yine de, küçük oğlumdan vazgeçmektense, sağ kolumu kaybetmeyi yeğlerdim. Bunu düşünmek bile kafamı sürekli zonklatan bir baş ağrısına neden oluyor ve çözüm için uzun bekleyişi daha da kötüleştiriyordu.

İkinci akşam saat on gibi masamdaki telefon çaldı, hemen açtım. "Telefonumu mu bekliyordun? Nasıl gidiyor?" Arayan Jamilla'ydı, sesinin yakınlığına rağmen, kendisi ülkenin öbür ucunda, California'daydı.

"Berbat," dedim. "Küçük penceresiz bir odada FBI'ın pis kokan sekiz adet bilgisayar korsanı ile birlikteyim."

"O kadar iyi, ha? Bunu Kurtadamdan henüz bir cevap almadığınız şeklinde yorumluyorum."

"Hayır. Sadece bu değil." Jamilla'ya Christine ile yaptığım telefon görüşmesini anlattım.

Christine'e benim kadar sempati duymuyordu. "Kim olduğunu sanıyor o? Küçük oğluna sırt çevirdi."

"Bu iş bundan daha karmaşık," dedim.

"Hayır, değil, Alex. Her zaman insanların kötü bir şey yapmadığını farz etmek istiyorsun. İnsanların temelde iyi olduklarına inanıyorsun."

"Sanırım, öyle. İşimi yapabilme nedenim bu. Çünkü çoğu insan temelde iyidir ve üzerlerinde öbeklenen boku hak etmezler."

Jamilla güldü. "Eh, bunu sen de hak etmiyorsun. Bunu bir düşün. Küçük Alex de, Damon da, Jannie de, Nana Anne de hak etmiyor. Fikrimi sorduğundan değil. Şimdi çenemi kapatacağım. Peki dava nasıl gidiyor? Daha zevkli bir konudan bahsedelim."

"Şu Rus gangsteri ve sürüngen arkadaşlarını bekliyoruz. Hâlâ neden bir adam kaçırma şebekesinde yer aldığını anlamıyorum."

"FBI merkez bürosundasın, Hoover küpünün içinde, değil mi? Oradan mı arıyorsun?"

"Evet, ama burası tam bir küp değil. D.C. bina kanunları yüzünden Pennsylvania Bulvarı üzerinde bulunan sadece yedi katlı bir yer. Arka taraftan da on bir katlı."

"Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim. Tıpkı bir Federal gibi konuşuyorsun. Bahse girerim orada olmak tuhaf geliyordur."

"Hayır, sadece beşinci katta olduğumu düşünüyorum. Binanın herhangi bir bölümünde de olabilirim."

"Ha, ha. Hayır, diğer tarafta, karanlık tarafta çalışmaktan söz ediyorum. J. Edgar Hoover Binası'nda olmaktan. Bir Federal olmaktan. Sadece bunu düşünmek bile beni ürpertiyor."

"Beklemek de aynısı, Jam. Beklemek her zaman aynısıdır."

"En azından bazen konuşabileceğin iyi dostların var. En azından birkaç telefon dostun var."

"Var, değil mi? Ve haklısın, burada seninle birlikte beklemek daha kolay."

"Böyle hissetmene sevindim. Birbirimizi görmemiz gerek, Alex. Birbirimize dokunmamız gerek. Konuşmamız gereken şeyler var." ^

"Biliyorum. Bu dava biter bitmez. Söz veriyorum, ilk uçakla orda olacağım."

Jamilla yine güldü. "Eh, bitir bakalım delikanlı. Büyük Kötü Kurt'u, o psikopat iti yakala. Aksi takdirde doğuya giden uçağa ben binerim." "Söz mü?"-"Söz."

KURT'UN İNİ ile bağlantı yeniden kurulduğu sırada, bir düzineden fazla ajanı oturmuş kalın rozbif sandviçlerini ve Alman usulü patates salatalarını yiyerek buzlu çaylarını içiyorlardı. "Rozbif FBI'da özel bir anlama geliyordu, ama bu başka bir hikâyeydi. Kurt çağırıyordu.

"Potter. Talebin hakkında bir karar vardık," diyordu e-posta. "Bize ulaş. "

Grup yemeğe devam etti. Kurt'a hemen ulaşmanın bir yararı olmadığına hemfikir olduk. Potter' in orada çağırıyor bekliyor olması onun şüphelerini artıracaktı. Bir ajan Hanover'de Dr. Homer Taylor rolünü oynuyordu. Profesörün grip olduğu ve bir süre için derslerine giremeyeceği yalanını yaymıştık. Ara sıra, profesörün evinde "görülme" sahneleri ayarlanmıştı, bazen pencereden bakıyor ya da ön sundurmada oturuyordu. Bildiğimiz kadarıyla, Darmouth'ta ya da Webster'daki evinde Taylor'ı hiç kimse sormamıştı. Her iki bölge de ajanlarca yakından izleniyordu.

Bölgedeki ajanların ne yaptıklarını bildiklerini umuyordum. Bu noktada Kurt'un ne kadar dikkatli davrandığı ya da şüphelenmeye başlayıp başlamadığı konusunda hiçbir fikrimiz yoktu. Rus hakkında yeterince bilgimiz bulunmuyordu. Büro'dan ona bilgi veren birinin olup olmadığını bile bilmiyorduk.

Bağlantı kurduğunda ben online olmadığım için ve Kurt da bunu bildiği için bir buçuk saat beklemem konusunda hemfikir olduk. Geçen gün içinde Kurt'un İni'ni bir kullanıcıya ya da diğer kullanıcılardan birine bağlama denemelerimizde başarısız olmuştuk. Bu, siteyi muhtemelen yüksek düzey bir bilgisayar korsanın iyi koruduğu anlamına geliyordu. Büro'nun uzmanları şifreyi kıracaklarından emindi, ama henüz bir şey olmamıştı.

Homer Taylor D.C.'ye tekrar getirildi ve retina taraması için onun gözlerini kullandık. Sonra da bilgisayarın başına oturup yazmaya başladım. Anlaşmamızın bir parçası olarak Taylor tarafından sağlanan Kurt'un İni'nin iletişim biçimini takip ediyordum.

"Ben Bay Potter," diye başladım. "Sevgilimi alabiliyor muyum?"

KURT'UN Potter'ın akıl hastalarına mahsus sorusunu yanıtlamasını bekledim. Hepimiz bekledik.

Cevap gelmedi. Kahretsin. Neyi yanlış yapmışım? Fazla ileri gitmişim, değil mi? Zeki biriydi. Her nasılsa neyin peşinde olduğumuzu biliyordu. Ama nasıl?

"Bir süre kalacağım," dedim, odada etrafıma bakınır-ken. "Önermesi gerektiği şeyi istiyorum. Bunu biliyor. Abazan olduğum sanılıyor."

"Ben Potter," diye yazdım birkaç dakika sonra. Birdenbire ekranımda yazılar belirmeye başladı. Kurt: Bu gereksiz, Potter. Kim olduğunu biliyorum. Taylor'ın tiz "sesi" ile birkaç kelime daha yazdım. "Beni bu şekilde beklettiğin için kabalık ediyorsun. Neler hissettiğimi biliyorsun, neler yaşadığımı."

Kurt: Nerden bilebilirim? Ürkütücü kaçık olan sensin Potter, ben değilim.

Ben: Hiç de değil. Asıl kaçık sensin. Hepimizin en acımasız.

Kurt: Niçin böyle söylüyorsun? Senin gibi rehineler aldığımı mı sanıyorsun?

Kalbim küt küt atıyordu. Bununla ne demek istemişti? Kurt'un bir rehinesi mi vardı? Belki de birden fazla? Elizabeth Connolly bunca zaman sonra hâlâ yaşıyor olabilir miydi? Ya da başka rehineler? Belki de bizim hiç bilmediğimiz bir rehine?

Kurt: Anlat bakalım, ibne. Kendini bana kanıtla.

Kendimi mi kanıtlayayım? Nasıl? Daha fazla talimat gelmesini bekledim. Ama gelmedi.

Ben: Ne bilmek istiyorsun? Azgınlım. Hayır, değilim. Â-â-Âşığım.

Kurt: Worcester'a ne oldu? Ona da âşıktın.

Sohbet bilinmeyen sulara doğru yol almıştı. Tahminde bulunuyor, Homer Taylor'un daha önce paylaşmış olabileceği şeylerin devamını sağlayabilmeyi umuyordum. Diğer soru sinirlerimi gerdi: Bu konuştuğum kişi gerçekten de Kurt muydu?

Ben: Francis aşkı bilmiyordu. Beni çok kızdırıyordu. Artık gitti, bir daha asla haber alınmayacak.

Kurt: Ve yankısı da olmayacak değil mi?

Bay Potter: Dikkatliyim. Senin gibi. Hayatımı seviyorum; yakalanmak istemiyorum. Ve yakalanmayacağım da!!!

Kurt: Bu, Worcester' in parçalar halinde huzura kavuştuğu anlamına mı geliyor?

Nasıl cevap vermem gerektiğinden emin değildim. Kendi zalim şakalarımın biriyle mi? "Bunun gibi bir şey," diye yazdım. "Komiksin."

Kurt: Daha açık ol. Bana kahrolası ayrıntıları ver, Potter. Ver dedim!

Bay Potter: Bu bir test mi? Bu boka ihtiyacım yok.

Kurt: Öyle olduğunu biliyorsun.

Cevap yazdım. "Foseptik çukuru. Bunu sana söylemiştim."

Kurt'tan cevap gelmedi. Sinirlerimi geriordu.

"Peki yeni çocuğumu ne zaman alacağım," diye yazdım.

Birkaç saniyelik bir duraklama oldu.

Kurt: Paran var mı?

Bay Potter: Elbette var.

Kurt: Ne kadar paran var?

Doğru cevabı bildiğimi sanıyordum, ama bundan emin olamazdım. Taylor iki hafta önce New York Lehman'da . muhasebecisiyle birlikte hesabından yüz yirmi beş bin dolar para çekmişti.

Bay Potter: Yüz yirmi beş bin. Para sorun değil. Cebimi yakan bir şey.

Kurt'tan cevap gelmedi.

Cevap yazdım: Gereksiz davranmamamı söylemiştin. |

Kurt: Tamam o zaman, belki sana çocuğu getirebiliriz. Dikkatli ol! Bir tane daha olmayabilir!

Ben: Öyleyse başka bir yüz yirmi beş bin de olmaya- | cakü!

Kurt: Endişelenmiyorum. Senin gibi öyle çok kaçık var ki hayretler içinde kalırsın.

Bay Potter: Ee... Senin rehinen nasıl?

Kurt: İşe geri dönmem gerek... Bir sorum daha var Potter. Sadece güvenlik için. İsmi nereden aldın?

Odada etrafıma bakındım. Aman Tanrım. Taylor'a sormayı akıl etmediğim bir şeydi bu.

Birinin sesi kulağıma fısıldadı. Monnie'ydi bu. "Çocuk kitapları? Harry'ye Hogwarts okulunda Bay Potter diyorlar. Olabilir mi? Bilmiyorum."

Bu muydu? Bir şey yazmam gerekiyordu; doğru cevap olmak zorundaydı. İsim Harry Potter kitaplarından mı geliyordu? Oğlan çocuklarından hoşlandığı için mi? Sonra Taylor'ın çiftlik evindeki ofisinden bir şey kafamda çakı-verdi.

Ellerim tuşlara gitti. Bir saniyeliğine durakladım. Sonra cevabımı yazdım: "Bu çok saçma. İsmim Jamaica

Kincaid'in romanından geliyor: Bay Potter. Canın cehenneme!"

Bir cevap bekledim. Odadaki herkes de öyle. Sonunda cevap geldi.

Kurt: Sana çocuğu getireceğim, Bay Potter.

85

YENİDEN iş başındaydık ve ben de tekrar eskiden olduğu gibi sevdiğim sokaklara geri dönmüştüm.

Boston'a daha önce birkaç kez gitmiş, bu şehri, buraya-ta-şınıp rahat etmeyi düşünecek kadar sevmiştim. Önümüzdeki iki gün içinde Paul Xavier adlı bir öğrenciyi Beacon Hill'de-ki dairesinden Harvard'daki derslerine, garsonluk yaptığı Ritz-Carlton'a, No Borders ve Rebuke gibi popüler kulüplere kadar bir gölge gibi takip ettik.

Xavier, Kurt ve adam kaçıırma ekibi için saptadığımız bir "yem" di.

Aslında, Springfield, Massachusetts ofisimizden yirmi üç yaşındaki bir ajanımız Xavier'in yerine geçmişti. Ajanın adı Paul Gautier'ydi. Çocuksu yakışıklılığı, uzun ve ince oluşu, açık kahverengi kabarık saçlarıyla yirmili yaşlarının başında gözüküyordu. Silahlıydı, ama yine de bütün gün ve gece boyunca en az altı ajan tarafından yakından izleniyordu. Kurt'un ekibinin onu nasıl ve ne zaman yakalayacağı hakkında hiçbir fikrimiz yoktu, sadece yakalayacaklarını biliyorduk.

Gautier'yi her gün on iki saat izleyip koruyan ajanlardan biri de bendim. Adam kaçıranları yakalamak için "yem" kullanmanın tehlikelerini anlatmıştım, ama buna hiç kimse kulak asmamıştı.

İzlemenin ikinci gecesi, plan doğrultusunda, Paul Gautier, Park Drive ve Boylston Caddesi yakınlarında Muddy Nehri boyunca uzanan "The Fens"e gitmişti. Aslında bu bölgeye Back Bay Fens deniliyordu, bu bölge New York'taki Central Park ve Boston Common'ı da tasarlayan Frederick Law Olmsted tarafından tasarlanmıştı. Akşam saatlerinde kulüpler kapandıktan sonra gerçek Paul Xavier çoğunlukla cinsel ilişki kurmak için uygun fırsatlar aradığı Fens bölgesini dolaşırdı, biz de ajanımızı bu yüzden buraya göndermiştik.

Bu iş hepimiz için çok tehlikeliydi, ama özellikle de Ajan Gautier açısından. Bölge karanlıktı ve sokak lambaları da yoktu. Nehir boyunca uzanan uzun sazlar çok sıkı ve bir gecelik kaçamaklar, cinsel birliktelikler ve kaçırılmalar için sığınak sağlıyordu.

Ajan Peggy Katz ve ben, fillerin yediği otlara benzeyen sazların kenarındaydık. Geçen yarım saat içinde, aslında sporla ilgilenmediğini, ama erkek ortaklarıyla konuşabileceği bir şeyler olmasını istediği için basketbol ve futbolu öğrendiğini itiraf etmişti.

"Erkekler başka şeyler de konuşur," dedim gece dürbünüyle Fens bölgesini gözetlerken.

"Biliyorum. Para ve arabalar hakkında da konuşabilirim. Ama siz azgın heriflerle seks hakkında konuşmayı reddediyorum."

Bir kahkaha patlattım. Katz sözlerini esirgemiyordu. Çoğunlukla gözlerini kırptırır, yüzünü ekşitirdi ve şakaların-daki alay konusu siz olsanız bile sizinle birlikte güler gibi

görünürdü. Ama ben aynı zamanda onun zor biri olduğunu, gerçek bir inatçı olduğunu da biliyordum.

"Büro'ya neden katıldın?" diye sordu Ajan Gautier'nin ortaya çıkmasını beklerken. "Washington Polis Departmanı ile gayet iyi geçiniyordun, öyle değil mi?"

"İdare ediyordum."

Sesimi alçalttım ve ilerdeki açıklığı işaret ettim. "İşte şimdi Gautier geliyor."

Ajan Gautier Boylston Caddesi'nden henüz ayrılmıştı. Fens bölgesinden Muddy Nehri'ne doğru yavaş yavaş yürüyordu. Bu bölgeyi daha önceki keşif gezimden çok iyi biliyordum. Parkın bu bölgesine gündüzleri zafer bahçeleri deniliyordu. Bölge sakinleri çiçek ve sebze yetiştiriyorlardı ve etrafta, geceleyin gezenlerin bunları çiğnememesini rica eden tabelalar vardı.

Ekip lideri Roger Nielsen kulaklığıma, "Yün başlıklı erkek, Alex. Toplu adam. Onu görüyor musun?" diye fısıldadı.

"Gördüm." Yün şapkalı adam spor gömleğinin yakasındaki mikrofonu konuşuyordu. Bu bizden biri değildi, öyleyse onlardan, Kurt'un ekibinden biri olmalıydı.

Bölgeyi bir ya da iki ortağını görebilmek için taramaya başladım. Kaçırma ekibi miydi? Muhtemelen. Başka kim olabilirlerdi ki?

Nielsen, "Sanırım üzerinde bir mikrofon var. Görüyor musun?" dedi.

"Kesinlikle mikrofon taşıyor. Bir tane daha şüpheli bir erkek görüyorum. Bizim solumuzda, bahçelerin yakınında," dedim. "O da yakasına doğru konuşuyor. Gautier'ye doğru gidiyorlar."

ÜÇ KİŞİLERDİ, üç cüsseli erkek ve Gautier'ye doğru yaklaşmaya başlamışlardı. Aynı anda biz de onlara doğru hareket ettik. Glock tabancamı çekmişim, ama bu küçük karanlık parkta olabileceklere gerçekten hazır mıydım?

Kaçırma ekibi Park Drive'a doğru yaklaşmaya devam ediyordu, caddede bir minibüs ya da kamyonları olduğunu anlamıştım. Kendilerinden emin ve korkusuz görünüyorlardı. Bunu daha önce de yapmışlardı: satın alınan kadın ve erkekleri kaçırmışlardı. Bunlar profesyonel adam kaçırma ekibiydi.

"Onları şimdi yakalayın," dedim Kıdemli Ajan Nielsen'a. "Gautier tehlikede."

"Onlar onu yakalayana kadar bekleyin," diye cevap geldi. "Bu işi doğru şekilde yapmak istiyoruz. Bekleyin."

Nielsen'la aynı fikirde değildim ve olanlardan hiç hoşlanmamıştım. Neden bekleyelim? Gautier orada çok fazla zaman geçirmişti ve park da karanlıktı.

"Gautier tehlikede," diye tekrar ettim.

Adamlardan sarışın ve üzerinde Boston Bruins rüzgârlık olanı ona el salladı.

Gautier adamın yaklaşmasını bekledi, başını salladı, gülümsedi. Sarışın adamın elinde bir tür küçük fener vardı. Feneri Paul Gautier'nin yüzüne tutup yaktı.

Konuşmalarını duyabiliyordum. "Gezinti için güzel bir gece," dedi Gautier, sonra güldü. Sinirli gibiydi.

"Aşk nelere kadir," dedi sarışın olanı. Rus aksanıyla konuşuyordu.

İkisi birbirlerinden yalnızca santimetrelerce uzaktaydı. Diğerleri geride duruyordu, ama çok uzakta değil.

Sonra sarışın birdenbire ceket cebinden bir silah çıkarıverdi. Gautier'nin yüzüne doğrulttu. "Benimle geliyorsun. Kimse seni incitmeyecek. Sadece benimle birlikte yürü. İş kendin için kolaylaştı."

Diğer ikisi de onlara katıldı.

"Bir hata yapıyorsunuz," dedi Gautier.

"Ah, nedenmiş o?" diye sordu sarışın. "Silahı olan benifn, sen değilsin."

"Yakalayın onları. Şimdi," diye emir geldi Kıdemli Ajan Nielsen'dan.

"FBI! Eller yukarı. Uzaklaşın ondan!" diye bağırdı Nielsen, biz ileri doğru koşarken.

"FBI!" diye bağırdı ikinci bir ses. "Hepiniz ellerinizi havaya kaldırın!"

Sonra ortalık karıştı. Diğer iki adam da silahlarını çektiler. Sarışın olanı silahını hâlâ Ajan Gautier'nin kafasına doğru tutuyordu.

"Geri çekilin!" diye bağırdı. "Onu vururum! Silahlarınızı indirin. Onu vururum, yemin ederim! Blöf yapmıyorum."

Ajanlarımız ilerlemeye devam etti, yavaşça.

Sonra olabilecek en kötü şey oldu, tıknaz sarışın, ajan Paul Gautier'yi yüzünden vurdu.

87

SİLAH SESİNİN şoku atlatılmadan önce, üç adam çok hızlı koşarak uzaklaştılar. İkisi dörtnala Park Drive yönüne doğru koştular, ama Paul Gautier'yi vuran sarışın Boylston Cadde-si'ne doğru depara kalktı.

İri bir adamdı, ama motor takmış gibiydi. Monnie Don-nelley'den Rus atletlerin, eski Olimpiyat şampiyonlarının bile, bazen Mafya'ya katıldıklarını öğrendiğimi hatırladım. Sarışın olan eski bir sporcu muydu? Tıpkı öyleymiş gibi koşuyordu. Karşılıklı meydan okuma, vurulma ve olan biten her şey Rus gangsterler hakkında ne kadar az şey bildiğimizi düşündürmüştü bana. Nasıl çalışıyorlardı? Nasıl düşünüyorlardı?

Onun peşinden gittim, vücuduma aşırı adrenalin yükleniyordu. Olanlara hâlâ inanamıyordum. Bunun olması önlenebilirdi. Şimdi Gautier belki de ölmüştü, muhtemelen ölmüştü.

Hem bağıırıyor hem de koşuyordum, "Onları canlı yakalayın." Böyle olması gerekirdi, ama diğer ajanlar Paul Gautier'nin vurulduğunu görmüşlerdi. Daha önce ne kadar sokak hadisesi ya da mücadelesi gördüklerini bilmiyordum. Ve bizim de bu kişileri yakalar yakalamaz sorgulamaya son derecede ihtiyacımız vardı.

Nefesim kesilmeye başlamıştı. Belki de Quantico'daki beden eğitimi dersleri için daha fazla zaman ayırmam gere-

kiyordu, ya da belki de geçen şu birkaç hafta boyunca Hoover Binası'nda oturarak çok fazla zaman geçirmiştim.

Sarışın katili aalıklı bir yerleşim alanına kadar kovaladım. Bir an sonra, ağaçlar geçildi ve ileride parıldayan Prudential Center ve Hancock kuleleri göründü. Geriye bir göz attım. Silahını çekmiş olan Peggy Katz da dahil, üç ajan beni takip ediyorlardı.

Önümde koşmakta olan adam peşi sıra dörtnala koşturan dört FBI ajanıyla birlikte Hynes Convention Merkezi'ne doğru yaklaşıyordu. Ona yaklaşıyordum, ama yeterli değildi. Acaba bir şans yakalamış olabilir miydik diye düşünüyordum: Bu önümde koşan adam Kurt olabilir miydi? Deneyimli biriydi, değil mi? Eğer bu oysa, o zaman onu cinayetten tutuklardık. Her kimse, hâlâ çok iyi koşuyordu. Uzun mesafe koşucusu gibiydi.

"Dur! Yoksa vururuz!" diye bağırdı arkamdaki ajanlardan biri. Sarışın Rus durmadı. Bir ara sokağa patinaj yaparak keskin bir dönüş yaptı. Sokak Boylston'dan daha dar ve karanlıktı ve tek yönlüydü. Daha önce kaçış rotasını düşünüp düşünmediğini merak ediyordum. Muhtemelen düşünmemişti.

Sıradışı olan şey ise, Ajan Gautier'yi vurmakta tereddüt etmemiş olmasıydı. Blöf yapmıyorum, demişti. Kim bir sürü FBI ajanının gözü önünde, bu kadar rahat bir şekilde adam öldürebilirdi?

Kurt mu? Onun korkusuz ve acımasız, belki de deli olduğu sanılıyordu. Yardımcılarından biri miydi?... Ruslar nasıl düşünürdü?

Kaldırımı tokatlayan ayakkabılarının sesini duyabiliyordum. Rus ile aramdaki mesafeyi birazcık kapatıyordum, ikinci kez nefesim kesilmeye başlamıştı.

Birden döndü ve bana ateş ettil

Kendimi hızla yere attım. Ama sonra çabucak ayağa kalkıp yine kovalamaya başladım. Yüzünü net olarak görmüştüm; geniş yüzlü, düz hatlı, koyu renk gözlü, kırkma merdiven dayamış biriydi.

Yine döndü, mevzilenip ateş etti.

Park etmiş'bir arabanın arkasına siper aldım. Sonra bir ılık duydum. Arkama dönüp baktığımda bir ajanın yere düştüğünü gördüm. Erkeklerden biriydi, Doyle Rogers. Sarışın, dönüp yine koşmaya başladı. Ama toparlanıp yeniden gayrete gelmiştim ve onu yakalayabileceğimi düşünüyordum. Sonra ne olacaktı? Ölmeye hazırdı.

Arkamdan atış yapıldı! Gördüğüm şeye inanmıyordum. Sarışın yüzükoyun yere düştü.

Yere düşer düşmez hiç kıpırdamadı. Arkamdaki ajanlardan biri onu vurmuştu. Dönüp arkama baktım ve Peggy Katz'ı gördüm. Hâlâ atış pozisyonunda duruyordu.

Ajan Rogers'ı kontrol ettim ve sadece omzundan vurulmuş olduğunu gördüm. İyileşecekti. Sonra Fens bölgesine doğru yürüdüm. Oraya vardığımda Paul Gautier'nin hâlâ hayatta olduğunu gördüm. Ama diğer iki adam kaçmışlardı. Park Drive'da bir arabaya el koymuşlardı, ama ajanlarımız izlerini kaybetmişti. Kötü haber, en kötüsünden.

Tüm operasyonu yüzümüze gözümüze bulaştırmıştık.

88

WASHINGTON Polis Departmam'nda geçirdiğim onca yıl, belki de bütün meslek hayatım boyunca, bir operasyonla ilgili olarak bu kadar kötü hissettiğimi sanmıyorum. Daha önce bundan emin değildiysem bile, şimdi emindim. FBI'a katılmakla hata yapmıştım. İşleri alışık olduğum her şeyden daha farklı bir şekilde yapıyorlardı. Talimatlara, rakamlara göre hareket ediyorlar ve sonra bir bakıyorsunuz, birdenbire tersini yapıyorlardı. Muazzam kaynaklara ve şaşırtıcı miktarda bilgiye sahiplerdi, ama sokaklarda çoğunlukla amatrdler. Birkaç yetenekli personel vardı, ama kimileri de inanılmaz ölçüde başarısızdı.

Boston'daki silahlı çatışmadan sonra FBI ofislerine geri döndüm. Orada toplanan ajanların hepsi de savaş sonrası ruhsal çöküntü yaşayan insanlara benziyorlardı. Onları suçlayamazdım. Ne berbat bir durumdu. Grdklerimin içinde en ktsyd. Bu durumun sorumlusu olarak kıdemli ajan Nielsen'ı düşünmekten kendimi alamıyordum, ama neyi değiştirirdi ki bu, suçlama yöneltmenin ne yararı vardı? İki iyi niyetli ajan yaralanmıştı; birisi nerdeyse ölüyordu. Belki his-setmemeliydim, ama ben

de kendimi kısmen sorumlu hissediyordum. Kıdemli ajana Paul Gautier'ye müdahale etmesini söylemiştim, ama beni dinlememişti.

Boylston Caddesi boyunca kovaladığım sarışın adam ne yazık ki ölmüştü. Katz'in ateşlediği mermi boynunun arkasından girip boğazının büyük kısmını parçalamıştı. Muhtemelen anında ölmüştü. Üzerinde kimlik taşımıyordu. Cüzdanında altı yüz dolardan biraz daha fazla bir para vardı, ama başka bir şey yoktu. Sırtında ve omuzlarında yılan, ejder, bir siyah ayı dövmesi ve henüz kimsenin anlamını çözemediği Slav alfabesiyle yazılmış bir şeyler vardı. Hapishane dövmeleriydi. Rus olduğunu sanıyorduk. Ama elimizde ne isim, ne kimlik ve ne de gerçek bir delil vardı.

Cesedin fotoğrafları çekildi, parmak izi alındı ve Washington'a gönderildi. Kontrol edeceklerdi, bu yüzden onlardan haber alana kadar Boston'da yapacak çok az işimiz vardı, Birkaç saat sonra, diğer iki adamın el koyduğu Ford Explorer, Arlington, Massachusetts'teki bir süpermarketin park yerinde bulundu. Park yerinden başka bir araç çalmışlardı. Şu ana kadar o aracı da muhtemelen başka bir çalıntı arabayla değiştirmişlerdi.

Her yönden tam bir rezalet. Daha kötüsü olmazdı.

Boston ajanlarından biri içeri girdiğinde yüzüm avuçlarımla arasında, bir konferans salonunda oturuyordum. Parmağıyla suçlayıcı bir şekilde bana işaret etti. "Müdür Burns'ün ofisi hatta."

Burns, Washington'a geri dönmemi istiyordu, bu kadar basit ve açıktı. Boston'da olanlarla ilgili açıklama ya da karşılıklı suçlama bile yoktu. Sanırım bana kendisinin gerçekten ne düşündüğü, Büro'nun ne düşündüğü hakkında bir süre bilgi verilmeyecekti ve ben de bu tür bir muameleyi hoş karşılayamazdım.

Sabah altıda Hoover Binası'ndaki Stratejik Bilgi ve Operasyon Merkezi ofislerine gittim. Hiç uyumamıştım. Ofiste herkes arı gibi çalışıyordu ve hiç kimsenin Boston'da iki ajanın vurulması olayını konuşacak vakit bulamamasına sevinmiştim.

Oraya vardıkdan birkaç dakika sonra Stacy Pollack yanıma geldi. Benim kadar yorgun görünüyordu, ama elini omzuma koydu. "Buradaki herkes senin Gautier'nin tehlikede

olduğunu sezdiğini ve tetikçiye daha erken müdahale etmeye çalıştığını biliyor. Nielsen'la konuştum. Bunun kendi kararı olduğunu söyledi."

Başım la onayladım, ama sonra, "Belki de önce benimle konuşmalıydın," dedim.

Pollack'in gözleri kısıldı. Ama Boston hakkında başka bir şey daha söylemedi. Sonra yeniden konuştu: "Başka bir şey var. Bir şansımız var.

Çoğumuz bütün gece boyunca buradaydık. Kurt'un İni'ne transfer ettiğimiz para için. Finans dünyasındaki bağlantılarımızdan birini, Morgan Chase's International Correspondent Unit'ten bir bankeri kullandık. Kayman adalarından çıkan paranın izini sürebildik. Sonra Birleşik Devletler bankalarına yapılan neredeyse her işlemi muhabir ilişkileriyle izledik. Kayıtlı bütün ödeme emirlerini taradık. Danışmanımız Robert Hatfield'in, işin beceri istediğini söylediği nokta buydu. İşlem bankadan bankaya-New York, sonra Boston, Detroit, Toronto, Chicago, birkaç banka daha- çabucak geçiverdi. Ama paranın sonunda nereye gittiğini biliyoruz."

"Nereye?" diye sordum.

"Dallas'a. Para Dallas'a gitti. Ve elimizde bir isim de var, fonları alan kişi. Umarız bu kişi Kurt'tur. Her neyse, nerede yaşadığını biliyoruz Alex. Dallas'a gidiyorsun."

89

İZİNİ SÜRDÜĞÜMÜZ ilk kaçırma olayları Texas'ta meydana gelmişti ve düzinelerce ajan ve uzman bunları derinlemesine soruşturmak üzere işe koyulmuşlardı. Davayla ilgili her şey artık daha geniş çapta ele almıyordu. Şüphelinin evi ve işyeri hakkındaki izleme ayrıntıları şimdiye kadar gördüklerim arasında en etkileyici olanıydı. New York ve Los Angeles polis gücünün olası istisnalarına rağmen, ülkedeki herhangi bir polis gücünün bu tür bir çalışmanın altından kalkabileceğinden şüpheliydim.

Büro, Kayman adalarındaki banka aracılığıyla bizden para alan adam hakkında muhtemel her şeyi araştırıp bulmada her zamanki gibi esaslı bir iş çıkarmıştı. Lawrence Lipton, asıl Dallas'ın kuzeyindeki- zengin bir semt olan Old Highland Park'ta yaşıyordu. Caddeler, manolya, meşe ve ceviz ağaçlarının gölgesinde dere kenarından kıvrıla kıvrıla a gidiyordu. Neredeyse her evin bahçe düzenlemesi pahalı bir şekilde

yapılmıştı ve gün boyunca süren gidiş gelişlerin çoğu tüccarlardan, dadılardan, temizlik servislerinden ve bahçıvanlardan ibaretti.

Yine de, Lipton hakkında şimdiye kadar topladığımız kanıtlar tutarsızdı. Lipton prestijli bir Dallas hazırlık okulu olan St. Mark'a, sonra da Austin'deki Texas Üniversitesi'ne gitmişti. Kendisinin ve karısının ailesinin serveti eski Dallas petrolünden geliyordu, ama Lawrence parayı değerlendirmiş ve artık bir sermaye girişim grubunun, bir Texas şarap ima-

lathanesinin ve başarılı bir bilgisayar yazılım şirketinin sahibi olmuştu. Bilgisayar bağlantısı Money Donneley ve benim dikkatimi çekmişti.

Ancak Lipton çok dürüst ve namuslu biri gibi görünüyordu. Dallas Sanat Müzesi ve Kütüphane Dostları'nın yönetim kurulu üyesiydi. Baylor Hastanesi'nin mütevelli heyetindeydi ve First United Methodist kilisesinin gönüllü papaz yardımcısıydı.

Kurt o olabilir miydi Bu bana mümkünmüş gibi gelmiyordu.

Dallas'taki ikinci sabahımda, oradaki ofiste bir toplantı yapıldı. Kıdemli ajan Nielsen yine sorumlu ajan olarak kalmıştı, ama davada, Washington'daki Ron Burns'ün sözünün geçtiğini herkes biliyordu. Brifing için Burns'ün bizzat kendisi çıkagelseydi hiçbirimizin buna çok şaşıracağını sanmıyordum.

Roger Nielsen sabah sekizde bir oda dolusu ajanın önüne çıkıp, "Washington'dakiler gece boyunca çok yoğunlardı," dedi, bu çabadan ne etkilenmiş ne de buna şaşırmış görünüyordu. Görünüşe bakılırsa bu, medyada önemli sayılan davalarda Standart Operasyon Prosedürü haline gelmişti.

"Sizlere Lawrence Lipton hakkındaki en son bilgileri vermek istiyorum. En önemli gelişme şu; Lipton' ın, KGB ya da Rus gansterleriyle bilinen bir ilişkisi yok gibi görünüyor. Kendisi Rus değil. Belki daha sonradan bir şeyler ortaya çıkabilir; belki de geçmişini gizlemekte o kadar iyidir. Babası ellili yıllarda 'ova'daki şansını aramak üzere Kentucky'den Texas'a göç etmiş. Görünüşe bakılırsa da, ovanın altında, Batı Texas petrol sahalarında, aradığını bulmuş."

Nielsen durup toplantı odasındaki herkesin yüzüne göz gezdirerek baktı. "İlginç bir gelişme var," diye devam etti. "Lipton'un Micro-Management hisselerinin arasında, Dallas'ta, Safe Environs adlı bir şirketi var. Safe Environs özel bir güvenlik şirketi. Yakın zamanda Lipton kendisine silahlı koruma tuttu. Neden acaba?"

"Bizim için mi endişeleniyor, yoksa başka birinden mi korkuyor? Büyük Kötü Kurt'tan olabilir mi? "

90

BU KADAR akıl almaz ölçüde korkunç olmasa şaşırtıcı olurdu. Lizzie Connolly hâlâ hayattaydı. Başka bir yerde, bu korkunç elbise odasından başka herhangi bir yerde olduğunu hayal ederek dengesini kaybetmemeye çalışıyordu. Günde iki, üç, bazen beş kere pat diye içeri giren tamamen aklını kaçırmış bu adama rağmen.

Çoğu zaman anılarında kayboluyordu. Bir zamanlar ve bu çok uzun zaman önceymiş gibiydi, kızlarına Merry Berry, Bobbie Doll gibi isimler takardı. Sürekli "High Hopes" (Yüce Umutlar) şarkısını ve Mary Poppins müzikalinden şarkıları söylerlerdi.

Sonsuz bir pozitif enerji düşünceleri vardı, Lizzie bunlara "mutlu düşünceler" derdi ve her zaman bunları birbirleriyle ve Brendan'la paylaşırlardı.

Başka neler hatırlayabiliyordu? Neler? Hiçbir şey?

Yıllar boyunca, sonunda her birine bir numara verdikleri bir sürü hayvan beslemişlerdi.

Bir Çin köpeği gibi kuyruğu kıvrıcık tüylü siyah bir Labrador olan Chester, 16 numaraydı. Köpek sürekli havlardı, bütün gün ve gece boyunca, ta ki Lizzie ona yalnızca bir şişe Tabasco sosu -bu onun kriptonitiydi- gösterene kadar. Ondan sonra nihayet susardı.

15 numara olan Dukie, kısa tüylü turuncu renkli bir kediye; Lizzie, kedinin önceki hayatında muhtemelen, "Oh hayır, hayır, hayır, hayır" diye sürekli şikâyet eden yaşlı bir Yahudi kadın olduğuna inanırdı.

Maximus Kiltimus 11 numaraydı; Stubbles 31 numara; Kitten Little da 35 numara.

Lizzie Connolly'nin sahip olduğu tek şey anılarıydı, çünkü onun için şimdiki zaman söz konusu olamazdı. Asla.

Lizzie 'nin bu korku evinde bulunması imkânsızdı.

Başka bir yerde, buradan başka herhangi bir yerde olmak zorundaydı.

Olmak zorundaydı!

Olmak zorundaydı !

Olmak zorundaydı !

Çünkü adam şu an onun içindeydi.

Kurt onun içindeydi, gerçek dünyada, tıpkı bir hayvan gibi dürterek ve domuz gibi homurdanarak onun ırzına geçiyor, dakikalarca ona tecavüz ediyordu; ama sanki saatlerce sürüyormuş gibi geliyordu Lizzie'ye.

Ama son gülen Lizzie'ydi, değil mi?

Orada değildi.

Anılarında bir yerlerdeydi o.

91

SONRA NİHAYET gitti, korkunç, zalim Kurt. Canavar! Hayvan! Ona banyo molası ve yiyecek vermişti, ama artık gitmişti. Tanrım, onu burada kendi evinde tutma kibiri! Beni ne zaman öldürecek? Deli olacağım. Oluyorum, oluyorum, oldum\

Yaşlı gözleriyle zifiri karanlığa dikkatle baktı. Yine bağlanmış ve ağzı tıkanmıştı. Ne garipti ki, bu iyi haber demekti. Bu, adamın onu hâlâ istediğini gösteriyordu, değil mi?

Aman tanrım, korkunç bir hayvana çekici geldiğim için hayattayım! Lütfen bana yardım et, sevgili Tanrım. Lütfen, lütfen, bana yardım et.

Uslu kızlarını düşünüp zihnini kaçışa yönlendirdi. Bu bir fanteziydi, bunu biliyordu ve bu yüzden de kendi içinde bir kaçıştı.

Ŗu ana kadar bu elbise odasını ezbere biliyordu, zifiri karanlıkta bile. Sanki her Ŗeyi g rebiliyormuŖ, sanki gece g r Ŗ ne sahipmiŖ gibiydi. Daha da iyisi, tutsak edilmiŖ bedeninin ve hatta bedeni kadar tutsak aklının da hâlâ yerinde olmasıydı.

Lizzie, ellerini mümkün olduğunca etrafta dolaŖtırdı. Elbise odasında bir erkeğin giysileri, onun giysileri, vardı. En yakınında yuvarlak, pürüzsüz düğmeli bir tür spor ceket vardı. Bir blazer ceket olabilir miydi? Hafifti, bu da Lizzie'nin burasının sıcak bir Ŗehir olduğu tezini güçlendiriyordu.

Eline gelen bir sonraki Ŗey bir yelekti. Cebinde k   k  bir top vardı, sertti, belki de bir golf topuydu.

Bir golf topuyla ne yapabilirdi? Bu bir silah olabilir miydi!

Cebin üzerinde bir fermuar vardı. Bir fermuarla ne yapabilirdi? Onun dövmeli aletini fermuara kısıtırmayı ne kadar da isterdi]

Sonra bir rüzgârlık geldi eline. Uyduruk. Keskin, mide bulandırıcı tütün kokusu sinmiŖti  zerine. Ve sonra da dokunmayı en çok sevdiği Ŗey, yumuŖak bir palto, muhtemelen kaŖmir.

Paltonun ceplerinde daha fazla "hazine" vardı.

KopmuŖ bir düğme. K Ğıt parçalan. Bir not defterinden mi?

Bir tükenmez kalem, muhtemelen Bic marka. Bozuk paralar; dört çeyreklik, iki on sentlik ve bir beŖ sentlik. Bozukluklar yabancı para olmasın? Sonsuz bir merak duydu.

Yüzeyi parlak kaplı ve üzerinde kabartma harfler bulunan bir kibrit kutusu da vardı.

Kabartma harfler ne anlatıyordu? Alıkonulduğu Ŗehri mi söylüyorlardı?

Bir de  akmak vardı.

Ellerine sinen kokuyu kokladığı için tar mlı olduğunu anladığı yarım paket nane Ŗekeri de vardı.

Ve cebin dibinde pamuk vardı, çok anlamsızdı, ama Ŗimdi onun için önemli bir Ŗeydi.

Paltonun arkasında hâlâ plastik kuru temizleyici torbasına sarılı duran iki giysi torbası vardı. Birinci paketin üzerinde bir tür makbuz vardı. Zımbayla tutturulmuştu.

Kuru temizleyicinin adını hayal etti, bir kuru temizleme mağazası tezgâhtarı tarafından yazılan kırmızı bir kimlik numarası.

Bunların hepsi Lizzie'ye garip bir şekilde değerli gibi geliyordu, çünkü sahip olduğu başka bir şey yoktu.

Güçlü bir yaşama isteği dışında.

Ve Kurt'tan intikamım almak.

92

HIGHLAND PARK'taki evin yakınında bulunan izleme ekibinin bir parçasıydım ve çok yakında, belki birkaç saat içinde, Lawrence Lipton'ı yakalayacağımızı düşünüyordum: Bize Washington'm, Dallas polisiyle birlikte çalıştığı söylenmişti.

Yaklaşık on dönümlük pahalı bir arazi üzerine Tudor sti-liyle inşa edilmiş iki katlı büyük eve dalgın dalgın bakıyordum. Yıpranmamış gibi görünüyordu. Kırmızı tuğladan yapılmış yaya kaldırımı, caddeyi on altı odalı evle buluşturan kemerli kapı boşluğuna kadar uzanıyordu. O gün Dallas'taki büyük haber, Kessler Park'ta yaklaşık otuz küsur dönümlük bir malikâneyi yakıp kül eden bir yangın haberi idi. Lipton çiftliği bu büyüklüğün üçte birinden daha azdı, ama yine de etkileyici, ya da iç karartıcı, ya da her ikisiydi.

Akşam saat dokuz sularıydı. Dallas ofisinden şef ajan Joseph Denyeau kulaklığıma seslendi. "Müdürün ofisinden emir aldık. Derhal çekilmemiz gerek. Ben de anlamıyorum. Yine de, emir bundan daha net olamazdı. Geri çekilin! Herkes ofise gitsin. Keşif yapıp bunu konuşmamız gerek."

Arabada o geceki ortağım olan Bob Shaw adlı ajana baktım. Ne haltlar döndüğünü onun da anlamadığı oldukça açıktı.

"Bu da neydi?" diye sordum ona.

Shaw başını sallayıp gözlerini devirdi. "Ben nereden bileyim? Ofise geri dönüyor, kötü birer kahve içiyoruz, belki daha üst rütbeli biri bunu bize açıklar, ama buna da fazla güvenme."

Gecenin o saatinde ofise dönmek on beş dakikamızı almıştı. Ofisteki bir konferans salonuna tek sıra halinde yürüdük, orada yorgun, kafası karışmış ve kızgın ajanları gördüm. Henüz hiç kimse fazla söylenmiyordu. Bu davada olası bir fırsat yakalamıştık ve şimdi de geri çekilmemiz emredilmişti. Nedenini kimse anlamamış gibiydi.

Soruşturmadan Sorumlu Özel Ajan Yardımcısı nihayet ofisinden çıkıp bize katıldı. Joseph Denyeau, tozlu kovboy botlarını konferans masasının üzerine koyarken adamakıllı bezmiş bir hali vardı. "Hiçbir fikrim yok," diye duyurdu. "Hiçbir ipucu yok, millet. Sorguya çekildiğinizi düşünün."

Böylece yaklaşık kırk ajan gece harekâtı için bir açıklama bekledi, ama hiç kimse gelmedi, ya da onların söylemesiyle "gelmeyecekti". Nihayet sorumlu ajan Roger Nielsen D.C.'yi aradığında, ona bize geri dönecekleri söylendi. Bu arada, biz de çekilecektik. Sabah evlerimize bile gönderilebilirdik.

Saat on bir gibi, Denyeau bir güncelleme daha aldı ve bize ilette. "Üzerinde çalışıyorlar," dedi ve alaylı alaylı gülümsedi.

"Ne üzerinde çalışıyorlar?" diye sordu arkalardan birisi.

"Of, kahretsin, bilmiyorum, Donnie. Pedikürleri üzerinde çalışıyorlardır. Hepimizin Büro'dan ayrılmanız için çalışıyorlar. Böylece hiç ajan kalmayacak ve sanırım, medyanın da bildireceği hiçbir utanç verici, içine edilmiş görev haberi olmayacak. Ben biraz uyuyacağım. Hepinize de aynısını öneririm."

Biz de öyle yaptık.

ERTESİ SABAH sekizde ofise geri döndük. Ajanlardan birkaçı boş geçen geceden sonra biraz dağıtmış görünüyordu. İlk olarak, Washington'dan Müdür Burns telefon hâtûndaydı. Müdürün ekiplerle bu şekilde nadiren konuştuğundan, tabii konuşursa, oldukça emindim. Öyleyse şimdi neden yapıyordu? Neler oluyordu?

Odadaki ajanlar birbirlerine baktılar. Brows yüzünü buruşturup kaşlarını kaldırdı. Burns'ün bu işle neden bu kadar ilgilendiğini hiç kimse anlayamıyordu. Belki ben anlayabilirdim. Ondaki rahatsızlığı, birdenbire hepsini etkin bir şekilde değiştiremese de geçmişteki yöntemlerden memnun olmadığını anlamıştım. Burns, Philadelphia'da sokak polisi olarak göreve başlamıştı ve şube müdürlüğüne kadar yükselmişti. Belki Büro'da da bir şeyleri değiştirebilirdi.

"Dün neler olduğunu açıklamak istiyorum," dedi telefon hoparlöründen. Odadaki bütün ajanlar, ben de dahil dikkatle dinliyorduk. "Ve ayrıca hepinizden özür dilemek istiyorum. Her şey bölgesel bir hal aldı. Dallas polisi, belediye başkanı, hatta Texas Valisi bile bununla ilgileniyor. Dallas polisi bize tam olarak güvenmedikleri için geri çekilmemizi istedi. Buna razı oldum, çünkü orada bulunmamızda ısrar etmek yerine onlarla konuşarak halletmek istedim bunu.

Hata istemiyorlar ve doğru adamı ele geçirdiğimizden de emin değiller. Lipton ailesi şehirde iyi bir üne sahip. Çok iyi bağlantıları var. Her neyse, Dallas kendilerinin endişelerine kulak vermemize şaşırdı ve şimdi tekrar geri çekildi. Topladığımız ekibi kabullendiler.

Lawrence Lipton'a karşı harekâtımıza devam edeceğiz ve inanın bana, o şehvet düşkünü herifi yakalayacağız. Sonra da Pasha Sorokin'i, Kurt'u yakalayacağız. Geçmişte yapılan hatalar için endişelenmenizi istemiyorum. Hataları hiç dert etmeyin. Sadece Dallas'taki işinizi yapın. Sizlere güvenim sonsuz."

Burns telefonu kapattığında neredeyse odadaki herkesin yüzü gülüyordu. Bu gerçekten fevkalade güzel bir şeydi. Müdür bazılarının yıllardır duymayı beklediği şeyleri söylemişti; özellikle de sıcak karşılaşması, ajanların yeteneğine güvendiğini ve hatalar konusunda da endişelenmediğini gösteriyordu. Yeniden oyundaydık; Lawrence Lipton'ı indirmeyi umuyorduk.

Telefon kapandıktan dakikalar sonra cep telefonum çaldı. Telefona cevap verdim, arayan yine Burns'tü. "Nasıldım?" diye sordu. Sesindeki gülümsemeyi hissedebiliyordum. Ayrıca da gülümsediği zaman dudağının kendini beğenmiş bir şekilde yukarı kıvrıldığını da görür gibiydim. Nasıl olduğunu biliyordu.

Ekipten uzaklaşarak odanın en uzak köşesine doğru yürüdüm ve ona duymak istediği şeyi söyledim. "Çok iyiydin. İşlerini yapmak için gaza geldiler."

Burns soluk alıp verdi. "Alex, bu serserinin üzerine gitmeni istiyorum. Dallas'a senin ekibin en önemli üyesi ve çetin biri olduğunu söyledim. Sana ve ününe inandılar. Senin ne kadar iyi olduğunu düşündüğümüzü biliyorlar. Senden, Lawrence Lipton'ın kendisini çok tedirgin hissetmesini sağlamanı istiyorum. Kendi yönteminle yap."

Gülümsedim. "Ne yapabileceğime bakarım."

"Ve Alex, diğerlerine söylediğimin aksine, sakın bir hata yapma."

94

SAKIN BİR HATA YAPMA. Bu, acayip, sadist, zorba, kahrolası bir sahneden çekiliş sözüydü, ona bunu göstermek zorundaydım. Ron Burns'ten yine hoşlanmaya başlıyordum. Bundan kendimi alamıyordum. Ama ona güveniyor muydum?

Her nedense, Burns'ün hata yapma konusunda o kadar da endişe duymadığı hissine kapılmıştım. Adam kaçırانları yakalamak istiyordu, özellikle de Sorokin'i, henüz gerçekten kim olduğunu ve nerede yaşadığını bilmesek de. Burns'ün emirlerine göre tek yapmam gereken bir yolunu bulup Lawrence Lipton'ın keyfini kaçırmak, bunu da acele tarafından yapmak ve Büro'yu herhangi bir şekilde utandırmamaktı.

Olası bazı stratejiler için Roger Nielsen'la buluştum, Lipton'ı izlemeye kaldığımız yerden devam etmeye başlamıştık bile. Üzerinde gerçek bir baskı kurmanın, Dallas'ta olduğumuzu ve hakkındaki şeyleri bildiğimizi anlamasının zamanı geldi diye karar verilmişti. Burns'ün aramasından sonra Lipton'ın üzerine gitmek için benim seçilmeme şaşır-mamıştım.

Lipton'ı, LBJ Çevre yolu ve Kuzey Merkez Ekspres yolunun kesişme noktasındaki Lakeside Square Binası'ndaki ofisinde görmeye gitmeme karar verdik. Bina, ışığı yansıtan bir sürü parlak camı olan yirmi katlı bir binaydı. Göge doğru Texas gün ışığına baktığımda neredeyse kör ediciydi. Sabah onu biraz geçe içeri girdim. Lipton'ın ofisi on dokuzuncu kattaydı. Asansörden iner inmez mekanik bir ses "Merhaba," dedi.

İki bin metrekarelik şarap renkli halı döşemesi, bej duvarları ve her yerde koyu kahverengi deri koltukları ve sandalyeleri olan büyük bir bekleme salonuna adım attım. Duvarlarda Roger Staubach, Nolan Ryan ve Tom Landry'nin çerçevelenmiş, imzalı fotoğrafları vardı.

Koyu mavi pantolon-cekete giymiş çok düzgün görünümlü genç bir kadın tarafından resepsiyonda beklemem söylendi. Spot ışıklandırma altındaki parlak ceviz renkli masanın arkasına kendini beğenmiş bir şekilde oturdu. Zarafet okulundan yeni mezun, taş çatlasa yirmi iki ya da yirmi üç yaşlarında görünüyordu. Görüntüsü kadar düzgün konuşup, düzgün davranıyordu.

"Beklerim, ama Bay Lipton'a FBI'ın geldiğini bildirin. Onunla görüşmem gereken önemli bir konu var," dedim genç kadına.

Resepsiyon memuru tatlı bir şekilde gülümsedi, sanki bunların hepsini daha Önce de duymuş gibiydi, sonra da kulaklığına gelen telefonları cevaplamaya geri döndü. Oturup sabırla bekledim; on beş dakika geçti. Sonra tekrar ayağa kalktım. Resepsiyon masasına doğru yürüdüm.

"Bay Lipton'a burada olduğumu söylediniz mi?" diye kibarca sordum. "FBI'dan olduğumu?"

"İlettim, efendim," dedi beni sinirlendirmeye başlayan çok tatlı bir ses tonuyla.

"Onu hemen görmem gerek," dedim kıza ve Lipton'ın yardımcısını bir kez daha arayana kadar bekledim.

Çok kısa konuştular, sonra kız tekrar bana döndü. "Kimliğiniz var mı efendim?" diye sordu. Şimdi kaşlarını çatmıştı.

"Evet. Ve ona kimlik belgesi denir."

"Kimlik belgenizi görebilir miyim, lütfen?" Yeni FBI rozetimi gösterdim, elli dolarlık banknotu kontrol eden fast-food tezgâhtarı gibi rozetimi inceledi.

"Oturma bölümünde bekleyebilir misiniz?" diye sordu yeniden, ama şimdi biraz gergin gibi bir hali vardı. Lawrence Lipton'ın yardımcısının ona ne söylediğini, kovulma emirlerinin ne olduğunu merak ediyordum.

"Anladığınızı sanmıyorum, ya da ben açıkça ifade edemiyorum," dedim sonunda. "Buraya sizinle oyun oynamak ve beklemek için gelmedim."

Resepsiyon memuru başıyla onayladı. "Bay Lipton bir toplantıda. Benim tek bildiğim bu, efendim."

Ben de başımla onayladım. "Yardımcısına onu toplantıdan derhal çıkarmasını söyleyin. Ona Bay Lipton'ı henüz tutuklamaya gelmediğimi söylemesini sağlayın."

Oturma bölümüne geri döndüm, ama oturmadım. Orada dikilip LBJ çeyreyolunun beton sınırına kadar uzanan, muhteşem Technicolor yeşil çimle kaplı alana baktım. Ama içimden de kuduruyordum.

Tıpkı bir D.C. sokak polisi gibi davranıyordum. Burns'ün bunu onaylayıp onaylamayacağını da merak ediyordum, ama önemi yoktu. Beni serbest bırakmıştı, ama ayrıca ben de, artık bir FBI ajanı oldum diye değişmemem gerektiğine karar vermiştim. Adam kaçıran birini haklamak için Dallas'taydım; Bayan Elizabeth Connolly ve diğerlerinin hayatta olup olmadıklarını ve belki de bir yerlerde esir olarak alıkonulup konulmadıklarını bulmak için buradaydım. Yine iş başındaydım. Arkamdan bir kapının açıldığını duydum ve döndüm. Kır saçlı tıknaz bir adam orada dikiliyor ve kızgın görünüyordu.

"Adım Lawrence Lipton," dedi. "Mesele nedir?"

95

"MESELE nedir!" Lipton kapı aralığından kodamanlara özgü bir üslupla tekrarladı. Benimle sanki kapı kapı dolaşıp fırça satan biriymişim gibi konuşuyordu. "Önemli bir toplantım olduğu size söylendi sanırım. FBI'ın benden istediği nedir? Ve neden bekleyemiyor? Neden bir randevu alma nezaketini göstermiyorsunuz?"

Açıklaması zor bir tavır içindeydi. Sert adamı oynamaya çalışıyordu, ama öyle biri olduğunu sanmıyordum. Sadece diğer işadamlarını hırpalamaya alışkındı. Mavi bir frak

gömleği ve kravat, ince çizgili bir pantolon ve püsküllü mokasenler giymişti ve en azından yirmi kilo fazlası vardı. Bu adamın Kurt'la ortak neyi olabilirdi?

Ona bakıp, "Mesele, kaçırma olayları; cinayet. Bunu burada, resepsiyonda mı konuşmak istersiniz, Sterling?"

Lawrence Lipton'ın rengi attı ve kabadayılığı büyük oranda kayboldu. "İçeri gelin," dedi ve bir adım geriledi.

Onu kısa bölmelerle ayrılmış odacıklarda büro işleriyle uğraşan pek çok personelin bulunduğu bir alana kadar takip ettim. Şu ana kadar durum beklediğim gibi geliyordu. Ama artık daha da ilginç bir hal alacaktı. Lipton beklediğimden "daha yumuşak" biri olabilirdi, ama Dallas'ta güçlü bağlantıları vardı. Bu ofis binası şehrin en lüks ikamet ve ticari bölümlerinden birindeydi.

"Ben Bay Potter," dedim, kumaş kaplı bir koridorda yürürken. "En azından Kurt'un İni'nde yaptığımız en son konuşmada Bay Potter'ı oynadım."

Lipton ark asini dönmedi ve hiçbir şekilde cevap vermedi. Ahşap pano lu bir ofise girdik, kapıyı kapattı. Geniş odanın yarım düzine penceresi ve panoramik bir manzarası vardı. Kapının yanındaki şapka rafında Dallas kovboyları ve Texas polislerinden imzalı şapka]coleksiyonu vardı.

"Hâlâ meselenin ne olduğunu bilmiyorum, ama size açıklamanız için tam olarak beş dakika vereceğim," diye tersledi. "Kiminle konuştuğunuzu bildiğinizi sanmıyorum."

"Aslına bakarsanız, biliyorum. Siz Henry Lipton'in en büyük oğlusunuz. Evli ve üç çocuklusunuz ve Highland Park'ta güzel bir eviniz var. Ayrıca birkaç haftadır yakından izlediğimiz adam kaçırma ve cinayet olaylarına karıştınız. Sterling sizsiniz ve sizin bir şeyi anlamanızı istiyorum; bağlantılarınızın, babanızın Dallas'taki bağlantılarının hiçbirisi, şu anda size yardım edemez. Öte yandan, ailenizi elimden geldiği kadar korumak isterim. Bu size kalmış. Blöf yapmıyorum. Hiç blöf yapmam. Bu federal bir suç, yerel değil."

"Avukatımı arayacağım," dedi Lawrence Lipton ve telefona yöneldi.

"Buna hakkınız var. Ama yerinizde olsam aramazdım. Size bir faydası dokunmayacaktır."

Ses tonum ya da başka bir şey Lipton'u aramaktan vazgeçilmişti. Tombul elleri masasının üzerindeki telefonda uzaklaştı. "Neden?" diye sordu.

"Sizi umursamıyorum. Siz bir cinayete karıştınız. Ama çocuklarınızı, eşinizi gördüm. Sizi evinizde izliyoruz. Komşularınız ve dostlarınızla da konuştuk. Tutuklanırsanız, aileniz tehlikeye girecek. Onları Kurt'tan koruyabiliriz."

Lipton'ın yüzü ve ensesi kızardı ve patlayıverdi, "Sizin neyiniz var? Delirdiniz mi? Ben saygıdeğer bir işadımıyım. Hayatım boyunca asla birini kaçırmadım ya da başka bir insana zarar vermedim. Bu çılgınlık."

"Siparişleri siz verdiniz. Para size geldi. Bay Potter size yüz yirmi beş bin dolar gönderdi. Ya da, FBI desek daha doğru olur."

"Avukatımı'arıyorum," diye bağırdı Lipton. "Bu çok gülünç ve aşağılayıcı bir şey. Kimsenin bunu yapmasına katlanmak zorunda değilim."

Omzumu silktim. "O zaman olabilecek en kötü duruma düşeceksiniz. Bu ofisler derhal araştırılacak. Sonra Highland'deki eviniz araştırılacak. Kessler Park'taki anne babanızın evi araştırılacak. Babanızın ofisi araştırılacak. Eşinizin sanat müzesindeki ofisleri araştırılacak."

Telefonu kaptı. Ama yine de, elinin titrediğini görebiliyordum. Sonra fısıldadı, "Git kendini becer."

Telsizi çıkarıp konuştum. "Ofisleri ve evleri araştırın," dedim. Tekrar Lipton'a döndüm. "Tutuklusunuz. Artık avukatınızı arayabilirsiniz. Ona FBI ofislerine götürüldüğünüzü söyleyin."

Dakikalar sonra, bir düzine ajan muhteşem şehir manzaralı, zevkli ve pahalı mobilyaları olan ofise fırtına gibi girdi.

Sterling'i tutukladık.

PASHA SOROKİN yakındaydı; herkesi ve her şeyi büyük bir ilgiyle izliyordu. Belki de FBI'a bu işlerin Moskova'da nasıl yürüdüğünü göstermenin zamanı gelmişti. Bunun, kurallarının polis tarafından belirlendiği bir çocuk oyuncağı olmadığını anlatmanın zamanı gelmişti.

FBI timi içeri daldığında Sterling'in Dallas'taki ofis binasının dışındaydı. Yuvarlak hesapia bir düzineden fazla: ajan gelmişti. Şüphesiz tuhaf bir kalabalık: bazıları koyu renkli takım elbise, bazıları da sırt taraflarında koyu renkli FBI yazılı koyu mavi rüzgârlık giymişlerdi. Orada gerçekten ne bulmayı umuyorlardı? Kurt'u mu? Kurt'un İni'ndeki ötekileri mi?

Kendilerini nasıl bir işe bulaştırdıkları hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Koyu renkli sedanları ve minibüsleri caddedeki açık araziye park edilmişti. Ofis binasına girdikten sonra on beş dakika geçmeden elleri kelepçelenmiş, zavallı bir şekilde yüzünü saklamaya çalışan Lipton'la birlikte dışarı çıkmışlardı. Ne manzaraydı ama. Bunun bir gösteri olmasını istemişlerdi, değil mi? Neden acaba? diye düşündü. Ne kadar sert olduklarını kanıtlamak için mi? Ne kadar zeki? Ama zeki değillerdi. Size ne kadar sert ve zeki olmanız gerektiğini göstereceğim. Her açıdan ne kadar eksik olduğunuzu da göstereceğim.

Şoförüne arabayı çalıştırmasını söyledi. Sürücü arka koltuktaki patronuna bakmıyordu. Hiçbir şey söylemedi. Emir-

leri sorgulamaması gerektiğini biliyordu. Kurt'un yöntemleri tuhaf ve alışılmışın dışındaydı, ama işe yarardı.

"Yanlarından geç," diye emir verdi. "Merhaba demek istiyorum."

FBI ajanları Lawrence Lipton'ı bekleyen minibüse doğru götürürlerken çevreye gergin bakışlar atıyorlardı. Sterling'in yanında uzun boylu ve garip bir şekilde kendinden emin, siyahi bir adam yürüyordu. Pasha Sorokin Büro'daki muhbirinden bu adamın Alex Cross olduğunu ve çok saygı gördüğünü öğrenmişti.

Siyah bir adama baskının komutasının verilmesi nasıl mümkün olabiliyordu? diye merak etti. Rusya'da Amerikan Siyahileri hor görülürdü. Sorokin kendi Önyargılarından asla vazgeçmemişti; bunu Birleşik Devletler'de yapmaması için de bir neden yoktu.

"Yaklaştır beni!" dedi şoföre. Aracın arka camını indirdi. Cross ve Lipton, arabasının yanından geçtiği an, Sorokin otomatik bir silah çıkarıp Sterling'in ensesine nişan aldı. Sonra şaşırtıcı bir şey, beklemediği bir şey oldu.

Alex Cross, Lipton'ı kaldırıma itti ve ikisi de park etmiş bir arabanın arkasına yuvarlandı. Cross bunu nereden biliyordu? Onu alarma geçirecek ne görmüştü?

Sorokin yine de ateş açtı, ama hedef açık değildi. Yine de, atış kulakları çınlatmıştı. Bir mesaj göndermişti. Sterling gü-, vende değildi. Sterling artık ölü bir adamdı.

97

LAWRENCE LİPTON'ı Dallas ofisimize götürüp orada alıkoyduk. Yerel polisten, hatta basından bile bir müdahale olursa, onu "Washington'a nakletmekle tehdit ettim. Onlarla bir anlaşma yaptım. Dallas dedektiflerine Lipton işim biter bitmez sıranın kendilerine de geleceğine söz verdim.

O gece saat on birde pençeresiz bir görüşme odasına girip sandalyeye çöktüm. Boğucu ve klostrofobik bir yerdi ve kendimi sanki oraya daha önce yüzlerce kez girmişim gibi hissediyordum. Lawrence Lipton'ı başımla selamladım. Tepki vermedi; sadece berbat görünüyordu. Muhtemelen ben de.

"Size ve ailenize yardım edebiliriz. Onları güvende tutacağız. Şu an başka hiç kimse size yardım edemez," dedim. "Gerçek bu."

Lipton nihayet benimle konuştu. "Sizinle tekrar konuşmak istemiyorum. Size zaten söyledim, söylediğiniz hiçbir haltla benim bir ilgim yok. Daha fazla konuşmayacağım. Avukatımı çağırın." Eliyle gitmemi işaret etti.

Yedi saattir diğer FBI ajanları tarafından sorgulanıyordu. Bu benim üçüncü oturumumdu ve işler daha da kolaylaşmı-yordu. Lipton'ın avukatları binadaydı, ama uzak tutuluyorlardı. Onlara Lipton'ın cinayet işlemek üzere adam kaçırma ve komplo

kurmakla suçlanabileceği ve derhal Washington'a nakledilebileceği bildirilmişti. Babası da binadaydı, ama oğluyla görüşmesine izin verilmiyordu. Henry Lipton'la gö-

rüşmüştüm, gözyaşı dökmüş ve oğlunun tutuklanmasının bir hata olduğunda ısrar etmişti.

Lawrence'ın karşısına oturdum. "Babanız binada. Onu görmek istermis'iniz?" diye sordum.

Güldü. "Tabii. Tek yapmam gereken adam kaçırdığımı ve bir katil olduğumu itiraf etmek. O zaman babamı görebilir ve günahlarım için ondan beni affetmesini dileyebilirim."

İğneli sözlerine kulak asmadım. Bunu beceremiyordu. "Babanızın şirket kayıtlarına el koyup şirketi kapatabileceğimizi biliyor musunuz? Ayrıca babanız da Kurt için muhtemel bir hedef. Aile bireylerinize zarar vermek için burada değiliz," diye ekledim. "Tabii babanız da bu işe karışmamışsa."

Başını sallayıp bakışlarını yere eğdi. "Babamın başı hiçbir i zaman belaya girmedi."

"Ben de böyle duyuyorum," dedim. "Geçen gün siz ve aileniz hakkında çok şey okudum. Texas'taki okul yıllarınıza kadar indim. Austin'de birkaç kez başınızı derde sokmuşsunuz. İki flörtünüze de tecavüz vakası. Hiçbiri mahkemeye intikal etmemiş. O zaman sizi babanız korumuştur. Ama bu kez bu olmayacak."

Lawrence Lipton cevap vermedi. Gözleri ölü gibiydi ve günlerdir uyumamış gibi bir hali vardı. Mavi frak gömleği kullanılmış bir kâğıt mendil gibi kırışmış, koltukaltları terden sıırıslam olmuştu. Saçları da terden ıslanmıştı, teri favorilerine ve gömleğinin yakasına damlıyordu. Gözaltları çökmüş ve sorgu odasının rahatsız edici parlak ışığında açık morumsu bir renk almıştı.

Sonunda, "Ailemin zarar görmesini istemiyorum. Babamı bu işe bulaştırmayın. Ona koruma verin," dedi.

Başımınla onayladım. "Tamam Lawrence. Nereden başlıyoruz? Onu yakalayana kadar aileni koruma altına almaya hazırım."

"Ya sonra?" diye sordu. "Bu onu durdurmaz." "Aileni koruyacağız."

Lipton yüksek sesle iç geçirip, "Pekâlâ, mali işlerle uğraşan kişi benim. Sterling benim. Sizi Kurt'a götürebilirim. Ama bana yazılı olarak birtakım sözler vermeniz gerekiyor. Pek çok söz."

98

BİR KEZ DAHA en derin karanlığın içine doğru yol alıyordum, pek çok insanın güneşin cazibesine kapılması gibi ben de karanlığın içine çekiliyordum. Sürekli, hâlâ kayıp olan ve ölmüş olabileceğinden korkulan Elizabeth Connolly'yi düşünüyordum.

Lipton'ın babası onu birkaç kez daha ziyaret etmiş, ikisi de gözyaşı dökmüşlerdi. Bayan Lipton'a da kocasını görme izni verilmişti. Aile bireyleri arasında ağlaşmalar çok oluyordu ve bu duyguların çoğu da gerçek gibi görünüyordu.

Sabah üçü biraz geçeye kadar Lipton'la birlikte sorgu odasıdaydım. İhtiyacım olan bilgilere ulaştığım sürece biraz daha geç vakte kalmaya hazırlıklıydım. Gece boyunca avukatlarıyla birkaç anlaşma yapılmıştı.

Saat iki gibi, çoğu avukatlık işler tamamlanınca, Lipton'la oturup yine konuştuk. Dallas ofisinden iki kıdemli ajan daha odada bizimle beraberdi. Sadece not almak ve konuşmaları kaydetmek için bulunuyorlardı.

Bu, benim yürüttüğüm bir görüşmeydi.

Birkaç dakika boyunca ailesi için endişelendiğimi vurguladıktan sonra, "Kurt'la ilişkiniz nasıl başladı?" diye sordum Lawrence Lipton'a. Düşünceleri birkaç saat öncesine göre daha netleşmiş ve daha yoğunlaşmış görünüyordu. Üzerinden bir yük kalktığı izlenimi edinmiştim. Suçluluk, ailesine, özellikle de babasına ihanet nedeniyle belki de? Okul sicili, parlak, ama sorunlu bir öğrenci olduğunu gösteriyordu. Sorunları hep bir seks saplantısı üzerinde toplanmıştı, ama bir gün bile tedavi görmemişti.

"İlişkim nasıl başladı?" diye tekrarladı, kendi kendine soru sorar gibi. "Gördüğünüz gibi genç kızlara karşı zaafım var. Yirmi yaş altındakiler, buluş çağma yeni girenler. Son günlerde bunlardan çok var. İnternet yeni kaynaklar sağladı."

"Ne için kaynak sağladı? Olabildiğince açık konuş, Lawrence."

Omzunu silkti. "Benim gibi kaçıklar için. Şimdilerde neyi, ne zaman istersek sahip olabiliyoruz ve en iğrenç siteleri nasıl bulacağımı biliyorum. Önceleri, fotoğraf ve filmlere razı oluyordum. Özellikle de filmler hoşuma gidiyordu."

"Bir kısmını evdeki ofisinde bulduk."

"Bir gün adamın biri beni görmeye geldi. Ofise geldi, tıpkı senin gibi."

"Sana şantaj yapmak için mi?" diye sordum.

Lipton başım iki yana salladı. "Hayır, şantaj için değil. Benim gerçekten ne istediğimi öğrenmek istediğini söyledi. Cinsel olarak. Ve isteğimi gerçekleştirmek için yardım edecekti. Onu dışarı attım. Ertesi gün tekrar geldi. Elinde internet üzerinden satın aldığım her şeyin kaydı vardı. 'Şimdi, gerçekten ne istiyorsun?' diye sordu bir kez daha. Genç kızları istiyordum. Tatlı kızlar, kayıtsız şartsız, kuralsız. Tam hayalini kurduğum tiplerden ayda iki veya üç tane bulup bana ulaştırıyordu. Saç rengi, göğüs şekli, ayakkabı numarası, çilleri, arzuladığım her şey."

"Kızlara ne oldu? Onları öldürdün mü? Bana anlatmak zorundasın."

"Ben katil değilim. Kızların kur yapmasını görmek hoşuma giderdi. Bazıları yapardı. Parti yapardık, sonra salıverilirlerdi. Her zaman. Kim olduğumu, nereli olduğumu bilmezlerdi."

"Öyleyse anlaşılmadan memnundun?"

Lipton başıyla onayladı ve gözleri parladı. "Çok. Bütün hayatım boyunca bunun hayalini kurmuştum. Gerçek olması, hayali kadar güzeldi. Elbette, bunun bir bedeli de vardı."

"Bir fatura mı ödenmesi gerekiyordu?"

"Ah, evet. Kurt ile buluşmam gerekiyordu, en azından o sandığım biriyle. İlk zamanlar ofisime özel birini göndermişti. Ama sonra beni görmek için kendisi geldi. Şahsen çok korkutucu biriydi. Kızıl Mafya, dedi. KGB gündeme geldi, ama onlarla nasıl bir bağlantısı olduğunu bilmiyorum."

"Senden ne istiyordu?"

"Onunla iş yapmamı, ortak olmamı. Bilgisayarlar ve internet için benim şirketimin uzmanlığına ihtiyacı vardı. Seks kulübü onun için ikinci plandaydı, ek iş. Ağırlıklı olarak haraç alma, kara para aklama, kalpazanlık işleriyle uğraşıyordu. Kulüp, benim işimdi. Anlaşmamız yapılıp yapılmaz hayallerini gerçekleştirmek isteyen zengin kaçıkları aramaya başladım. Bir köle edinmek için -bazen özel bir hedef, bazen de aranılan bedensel özelliklere sahip kadın-erkek fark etmez-altı rakamlı para harcamaya hevesli kaçıkları."

"Öldürmek için mi? diye sordum Lipton'a.

"Ne isterlerse. Kulüp işine nasıl girdiğini söyleyeyim. Bu işe çok zengin, güçlü adamları sokmak istiyordu. Bir tane bulmuştuk bile, Batı Virginia'dan bir senatör. Büyük planları vardı."

"Kurt Dallas'ta mı yaşıyor?" diye sordum sonunda. "Yardım etmemi istiyorsan bana yardım etmek zorundasın."

Lipton başını salladı. "Buralardan değil. Dallas'ta yaşamıyor. Texas'ta değil. O gizemli bir adam."

"Ama nerede olduğunu biliyorsun?"

Tereddüt etti, ama devam etti. "Bildiğimi bilmiyor. Zeki biri, ama bilgisayarlar konusunda değil. Bir keresinde onun izini sürdüm. Mesajlarının güvenli olduğundan emindi, ama ben şifreyi kırdım. Onunla ilgili bir şeyler bilmem gerekiyordu."

Sonra Sterling, Kurt'u bulabileceğimi düşündüğü yeri söyledi. Ayrıca kim olduğunu da. Söylediklerine bakılırsa, Sterling, Pasha Sorokin'in Birleşik Devletler'de kullandığı ismi biliyordu.

Adı Ari Manning'di.

FORT LAUDERDALE, Florida'da, Millionaires Row yakınındaki Intercoastal Waterway'de lüks bir kotranın kokpitin-de büyük bir heyecanla oturuyordum. Artık

Kurt'a yaklaşmış mıydık? Yaklaştığımıza inanmam gerekiyordu. Sterling yemin etmişti ve bize yalan söylemesi için de bir neden yoktu, öyle değil mi? Doğruyu söylemek için bir sürü nedeni vardı.

Buraya deniz motoru turlarıyla turistler geliyordu, bu nedenle kolay fark edilmeyeceğimizi düşünüyordum. Üstelik karanlık da bastırmaya başlamıştı. "Kuzey parası"nı işaret ettiği farz edilen bir Georgian Koloni stili maliknenin dışında, çoğunlukla Akdeniz ya da Portekiz stilinde inşa edilmiş maliknelerin önünden geçiyorduk. Tedbirli olmamız, bu varlıklı semtte kimseyi kızdırmamamız konusunda uyarılmıştık. Ama, doğrusu bu imkânsızdı. Birkaç dakika içinde pek çok kişiye kızdıracaktık.

Kotrada benimle beraber Ned Mahoney ve yedişer kişiden oluşan iki saldırı timi bulunuyordu. Genellikle zel görevlere Mahoney'nin kendisi gitmezdi, ama Baltimore olayından beri müdür çok değişmişti. FBI, dış hizmette güçlü olmak zorundaydı.

Kotramız bir limana yaklaşırken dürbünle büyük bir yalıyı izliyordum. Yalının yakınlarında, suyun üzerinde birkaç pahalı yat ve sürat motoru alçalıp yükseliyordu. Evin kat planını ele geçirmiş ve evin iki yıl önce yirmi dört milyon dolara satın alındığını öğrenmiştik. Sakın kimseyi kızdırmayın.

Ari Manning'e ait mlkte büyük bir parti veriliyordu. Sterling'e göre bu adam Pasha Sorokin, yani Kurt'tu.

"Herkes epey eğleniyor gibi görünüyor," dedi Mahoney güverteden. "İyi bir partiye bayılırım. Yiyecek, müzik, dans, şampanya."

"Evet, heyecan verici. Ve sürpriz misafirler ortaya çıkmamış bile," dedim.

Ari Manning, Fort Lauderdale'de ev sahipliği yaptığı, bazen birkaç hafta süren partilerle tanınıyordu. Düzenlediği büyük ve pahalı eğlenceler, sürprizleriyle ünlüydü: Miami Dolphins ve Miami Heat'in koçları gibi misafirler; Las Vegas'tan ateşli müzikal ve komedi oyunları; politikacılar, diplomatlar ve elçiler, hatta Beyaz Saray'dan misafirler.

"Sanırım bu gecenin sürpriz misafirleri biziz," dedi Mahoney bana gülümseyerek.

"Dallas'tan onca yol kat ettik," dedim. "Beraberimizdeki on dört kişiyle birlikte."

Misafirler ve o göz alıcı parti, operasyonu stresli hale getirmişti; muhtemelen Mahoney ve ben bu yüzden birkaç espri yapmaya mecbur hissetmiştik kendimizi. Bekleyelim diye konuşmuştuk, ama Kurt'un orada olduğunu bildiğimiz için, Rehine Kurtarma Ekibi içeri şimdi girmek istiyordu. Müdür de aynı fikirdeydi ve aslında son kararı da o vermişti.

Gölünç bir denizci elbisesi giymiş bir adam limandan bize doğru kuvvetli bir şekilde el sallıyordu. Yaklaşmaya devam ettik. "Limandaki bu göt herifin istediği nedir?" diye sordu Mahoney bana.

"Doluyuz! Çok geç kaldınız!" diye seslendi limandaki adam. Malikânenin arka tarafından yükselen müzik sesi, ada-mınıni bastırıyordu.

"Parti bizsiz başlayamaz," diye seslendi Ned Mahoney. Sonra kotranın borusunu öttürdü.

"Hayır, hayır! Buraya gelmeyin!" diye bağırdı denizci elbiseli adam. "Uzaklaşın!"

Mahoney yine boruyu öttürdü.

Kotra bir Bertram sürat motoruna bindirince, limandaki adam sanki inme inecekmiş gibi oldu. "Tanrım, dikkat edin. Bu. özel bir parti! Buraya öylece giremezsiniz. Bay Man-ning'in dostlarından mısınız?"

Mahoney yine boruyu öttürdü. "Kesinlikle. İşte davetiyem." Kimliğini ve silahını çekti.

Bense çoktan tekneden inmiş eve doğru koşmaya başlamıştım.

MUM IşIKLI masalarına doğru yönelen, çok zengin davetli kalabalığını yararlanarak kendime yol açtım. O sırada akşam yemeği servis ediliyordu. Biftek ve ıstakoz, bol miktarda şampanya ve pahalı şarap. Herkes Dolce & Gabbana, Versace, Yves Saint Laurent kreasyonlarından giyinmiş görünüyordu. Benim üzerimde ise solmuş bir kot pantolon ve mavi bir FBI rüzgârlığı vardı.

Saç tuvaleti yapılmış başlar döndü ve bakışlar, partinin davetsiz misafiriymişim gibi şimşek misali üzerime çevrildi. Evet öyleydin. Cehennemden gelen bir davetsiz misafir. Bu insanların hiçbir fikri yoktu.

Tepeden tırnağa silahlı ekiplerini kalabalığın arasına sokarken, "FBI," diye seslendi Mahoney arka taraftan.

Sterling'den Pasha Sorokin'in neye benzediğini öğrenmiştim, ona doğru yöneldim. Tam karşımda duruyordu. Kurt, pahalı bir gri takım elbise, mavi bir kaşmir tişört giymişti. Izgaraların pişirildiği yerde, buram buram duman çıkaran mavi-sarı çizgili bir gölgeliğin yanında duran iki adamla konuşuyordu. Kocaman kocaman dilimlenmiş et ve balıklar, hepsi de siyah ve Latin olan, güleryüzlü, kan ter içindeki şefler tarafından hazırlanıyordu.

Glock'umu çektim, Pasha Sorokin kılını bile kıpırdatmadan bana baktı. Sadece gözünü dikmiş bakıyordu. Kıpırdamıyor, kaçmaya çalışmıyordu. Sonra gülümsedi, sanki bekliyormuş ve nihayet geldiğime sevinmiş gibi. Bu herifin sorunu neydi?

Kollarını yarı yaşından küçük, kıvrık saçlı bir sarışına dolamış olan ak saçlı bir adama eliyle işaret çıktığını gördüm. "Atticus!" diye seslendi Sorokin ve adam mutfak hizmetkârından daha hızlı bir şekilde koştu.

"Adım Atticus Stonestorm, Bay Manning'in avukatıyım," dedi. "Burada bulunmanız, Bay Manning'in evine bu şekilde dalmanız için kesinlikle hiçbir makul nedeniniz yok. Sınırı tamamen aştınız, gitmenizi istiyorum."

"Böyle bir şey olmayacak. Tutuklamanın bütün bu misafirler önünde gerçekleşmesini istemiyorsanız bu özel partiyi içeri taşıyalım. Sadece üçümüz," dedim Stonestorm ve Sorokin'e.

Kurt, avukatına baktı, sonra sanki bunun kendisi için hiçbir önemi yokmuş gibi omzunu silkti. Eve doğru yürümeye başladı. Sonra döndü, bir şey unutmuş numarası yaparak. "Küçük oğlunuzun adı," dedi. "O da Alex, değil mi?"

ÖLMEMİŞTİ! Ne kadar da güzeldi ve hayret vericiydi.

Elizabeth Connolly yine kendi dünyasında kaybolmuştu ve orası en iyi yerdi. Oahu'nun kuzey kıyısındaki harika kumsalda yürüyordu. En büyüleyici deniz kabuklarını topluyordu, birbiri ardına, özelliklerini birbirleriyle karşılaştırarak.

Sonra sesler duydu: "FBI!" Buna inanamıyordu.

FBI burada mıydı? Evde mil Kalbi hızla çarpmaya başladı, sonra sanki nerdeyse duruverdi, sonra yine daha da hızlı çarptı.

Onu kurtarmak için nihayet gelmişler miydi? Neden burada olsunlardı ki? Of aman Tanrım!

Lizzie tir tir titremeye başladı. Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Onu bulmak, şu anda buradan çıkarmak zorundaydılar. Kurt'un kibri Kurt'u mahvetmek üzereydi!

Buradayım. Buradayım! Buracıktayım!

Parti birdenbire korkunç sessizleşmişti. Herkes fısıldaşıyor-du, ne söylediklerini duymak zordu. Ama kesinlikle "FBI," denildiğini ve neden gelmiş olabileceklerine dair teoriler duymuştu. "Uyuşturucu," herkes böyle düşünüyormuş gibiydi.

Lizzie bunun uyuşturucuyla ilgili olmaması için dua ediyordu. Ya Kurt'u hapse atarlarsa? O zaman burada terk edilmiş olacaktı. Titremesine engel olamıyordu.

FBI'nın onun burada olduğunu öğrenmesini sağlamak zorundaydı. Ama nasıl? Her zaman bağlı ve ağzı tıkalıydı. Onlar çok yakındaydılar... Elbise dolabındayım! Lütfen elbise dolabının içine bakini

Düzinelerce kaçış planı hayal etmişti, ama sadece Kurt kapıyı açtıktan ve banyoya gitmesi ya da evin ana bölümünde yürümesi için ona tasma taktıktan sonrası için. Lizzie kilitli elbise dolabından çıkmanın bir yolu olmadığını biliyordu. Böyle bağlıyken çıkamazdı. FBI'a nasıl işaret vereceğini bilmiyordu.

Sonra birinin yüksek sesle bir duyuru yaptığını duydu. Bir erkek sesi. Derinden gelen bir ses. Sakin ve kontrollü.

"Adım Ajan Mahoney, FBI'dan. Herkes derhal evi terk etsin. Lütfen arkadaki çimlerde toplanın. Herkes evi şu anda terk edecek! Bahçede hiç kimse kalmayacak."

Lizzie hızlı adımların sert keresteden zeminde tımbırdadı-ğını duydu. İnsanlar gidiyordu. Sonra ne olacaktı? Yapayalnız kalacaktı. Kurt'u götürürlerse... ona ne olurdu sonra? FBI'ın onun bu elbise dolabında olduğunu öğrenmesini sağlamanın bir yolu olmalıydı. Ama neydi?

Atticus Stonestorm adlı biri yüksek sesle konuşuyordu.

Sonra Kurt'un konuştuğunu duydu, sesi tüylerini ürpert-mişti. Hâlâ evdeydi. Kim olduğundan ya da tam olarak ne dediğinden emin olmadığı birisiyle tartışıyordu.

Ne yapabilirim? Bir şey! Herhangi bir şeyi

Ne, ne?

Daha önce neyi düşünmemiştim?

Ve sonra Lizzie'nin aklına bir şey geldi. Aslında, bunu daha önce de düşünmüştü, ama hep aklından çıkarmıştı.

Çünkü bu, onun ödünü patlatmıştı.

102

"BU DURUMU KENDİ gözlerinle görmene sevindim, Atticus," dedi Kurt avukatına. "Bu saçma bir taciz. Benim işletmelerim zedelenemeyecek kadar itibarlıdır. Bunu herkesten iyi bilirsin. Bu son derece aşağılayıcı bir durum." Bana baktı. "Bu partide kaç iş ortağımı aşağıladığınızı biliyor musunuz?"

Hâlâ, aileme, Küçük Alex'e yönelttiği tehdide cevap vermemek için kendimi tutuyordum. Onu indirmek istemiyordum; onu buradan götürmek istiyordum.

"Güvenin bana, bu bir taciz değil," dedim avukata. "Buraya müvekkilinizi adam kaçırmaktan tutuklamak üzere geldik."

Sorokin gözlerini devirdi. "Siz delirdiniz mi? Benim kim olduğumu biliyor musunuz?" diye sordu. Tanrım, bu konuşmanın nerdeyse aynısını Dallas'ta da duymuştum.

"Aslına bakarsanız biliyorum," dedim. "Asıl adınız Pasha Sorokin, Ari Manning değil. Bazı kişiler sizin Rus mafya babası olduğunuzu söylüyor. Kurt sizsiniz."

Sorokin beni sonuna kadar dinleyip ardından çılgın bir kahkaha attı. "Hepiniz aptalsınız. Özellikle de sen." Beni gösterdi. "Anlamıyorsun."

Birdenbire birinci kattaki odalardan birinden bağırtılar geldi. "YangınV diye bağıırıyordu birisi.

"Haydi, Alex!" dedi Mahoney. Sorokin'i oradaki  ajanla bırakıp neler olduğunu anlamak için koştuk. Nasıl yangın çıkabilirdi şimdi?

Yangın ıkmıştı. Yangın salona bitişik büyük bir çalışma odasındaki elbise dolabında başlamışa benziyordu. Kapının altından duman bulutları yayılıyordu. Çok fazla duman vardı.

Sıcak kapı tokmağını kaptım. Dolap kilitliydi. Omzumu eğip kapıya sert bir omuz attım. Bir kez daha omuzladım. Bu defa tahta atırdamıştı. Bir kez daha omuzlaymca kapı yere indi. Buram buram yoğun kara dumanlar çıkıyordu.

İçeri göz atmak için yakına geldim. O anda bir şeyin kımıldadığım gördüm.

Orada birisi vardı. Bir yüz görebiliyordum.

Elizabeth Connolly oradaydı ve yanıyordu!

103

DERİN BİR NEFES ALIP duman bulutu ve alevlerin arasına daldım. Yüzümün yanmaya başladığını hissetmiştim. Kendimi yürüyerek içine girilebilecek büyüklükteki elbise dolabına girmeye zorladım. ne eğildim. Elizabeth Connolly'yi kollarıma alıp onunla birlikte geri geri dolabın dışına ıktım. Gözlerim yaşarıyor, yüzümün su topladığını hissediyordum. Ağzındaki tıkacı çıkarırken Elizabethen gözleri kocaman açılmıştı. Ned Mahoney de kollarına bağlanmış olan iplerden kurtarıyordu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı dumandan boğulmuş bir ses tonuyla. "Ah, teşekkür ederim," dedi soluk soluğa.

Gözlerinden yaşlar akıyor, isi yanaklarına bulaştırıyordu. Elini tutup sağlık görevlilerinin gelmesini beklerken kalbim çılgın bir tempoyla gm gm çarpıyordu. Hayatta olduğuna inanamıyordum, ama bu her şeye değerdi.

Bu duyguyu sadece birkaç saniye kadar tadabilmişim. Silah sesleri yankılandı. Çalışma odasından fırladım ve iki ajanın yerde yattığını, ama hayatta olduklarını gördüm.

"Korutîna ateş açarak içeri girdi," diye seslendi en yakındaki ajan. "O ve Manning yukarı çıktılar."

Ben önde, Ned Mahoney arkamda yukarı fırladık. Kurt neden yukarı çıkmıştı? Bu çok mantıksız gelmişti bana. Peşimizden daha fazla ajan geldi. Her odayı araştırdık. Hiçbir şey yoktu! Ne Kurt'u ne de korumasını bulabildik. Neden yukarı çıkmışlardı?

Mahoney ve ben ikinci ve üçüncü katlardaki tüm odaları tekrar gözden geçirdik. Fort Lauderdale polisi olay yerine ulaşmaya ve evin güvenliğini sağlamak için yardım etmeye başlamıştı.

"Buralarda bir yerde bir çıkış olmak zorunda. Tekrar araştıralım."

Birkaç misafir yatak odasını kontrol ederek ikinci katın koridorundan aynen geri döndük. Koridorun sonunda başka bir merdiven daha vardı, muhtemelen hizmetkârlar tarafından kullanılıyordu. Oraya zaten bakmıştık. Merdivenin bitimini kordon altına almıştık. O anda birdenbire gözden kaçırdığım küçük bir ayrıntı aklıma geldi.

İlk merdiven sahanlığına koşturdum. Bir pencere kanadı ve pencerenin içinde bir oturma yeri vardı. Tam hatırladığım gibiydi. Yerde de iki küçük minder duruyordu. Cumbanın kapağını açtım.

Ned Mahoney kederle inledi. Bulduğum şeyi görmüştü. Kaçış güzergâhı. Kurt kaçmıştı!

"Hâlâ burada olabilir. Bunun nereye çıktığına bakalım," dedim. Sonra da açılan kapağa indim, Dar tahta merdivenler vardı, yarım düzine kadar. Ben aşağı inerken Mahoney de bana fener tutuyordu.

"Burası, Ned," diye seslendim. Nasıl kaçtıklarını anlamıştım. Bir pencere açıktı. Birkaç metre aşağıdaki suyu görebiliyordum.

"Intercoastal'a girdiler," diye seslendim Mahoney'e. "Su-dalar!"

SU KANALINDAKİ ve semtin çevresindeki çılgın araştırmaya ben de katıldım, ama çoktan karanlık bastırmıştı bile. Mahoney'le birlikte dizi dizi mülklerin bulunduğu dar sokakları bir aşağı bir yukarı turladık. Sonra da birileri elbiseleri sıırıslıklam olmuş iki adam görmüştür umuduyla yakındaki Las Olas Bulvarı boyunca turladık. Ama ne Kurt'u ne de korumasını gören olmuştu.

Vazgeçmeyecektim. Isla Bahia evleri bölgesine geri döndüm. Bir terslik vardı. Neden hiç kimse bu tanıma uyan iki adam görmemişti? Acaba mahzendeki nehir çukurunda dalgıç takımı mı bulunduruyorlardı diye geçirdim içimden. Kurt, kaçışını tam olarak nasıl planlamıştı? Ne tür önlemler almıştı?

Sonra düşüncelerimi başka bir yöne çevirdim: Kibirli ve korkusuz biriydi. Onu bulacağımıza ve buraya gelip onu yakalayacağımıza inanmamıştı. Bir kaçış güzergâhı yoktu! Bu nedenle belki de hâlâ Isla Bahia 'da gizleniyordu.

Bu düşüncelerimi Rehine Kurtarma Ekibi'ne aktardım, ama onlar zaten kapı kapı dolaşmaya başlamışlardı bile. Şu anda Fort Lauderdale'deki lüks semti tarayan düzinelerce ajan ve yerel polis memuru vardı. Vazgeçmeyecektim ve diğerlerinin de vazgeçmesine izin vermeyecektim. Beni buna iten her neyse -azim mi inatçılık mı- daha önce işe yaramıştı. Ama Kurt'u bulamıyorduk, ne de onu Isla Bahia'da gören birilerini.

"Hiçbir şey yok mu? Hiçbir iz? Hiç kimse bir şey görmemiş mi?" diye sordum Mahoney'e.

"Hiçbir şey yok," dedi Mahoney. "Sadece başıboş bir cocker spanyel cinsi köpek bulduk. O kadar."

"Köpeğin sahibini biliyor muyuz?" diye sordum.

Mahoney gözlerini devirdi. Onu suçlamıyordum. "Bakarım." Uzaklaştı ve birkaç dakika sonra geri geldi.

"Köpek, Bay ve Bayan Steve Davis'e ait. Davis'ler caddenin sonunda oturuyor. Köpeklerini onlara vereceğiz. Mutlu oldun mu?"

Başımı salladım. "Tam değil. Hadi köpeği ikimiz götürelim," dedim. "Bir köpeğin gecenin bu saatinde neden başıboş olduğunu bilmiyorum. Aile evde mi?"

"Evdelermiş gibi görünmüyor. Evdeki ışıklar sönük. Hadi ama Alex. Tanrım. Bu umutsuz bir vaka. Olmayacak duaya amin diyorsun. Pasha Sorokin gitti."

"Gidelim. Köpeği getir," dedim. "Davis'lerin evine gidiyoruz."

105

TELSİZLE rapor verildiğinde, beyaz-kahverengi spanyel cinsi köpekle Davis'lerin evine doğru yola koyulmuştuk: "İki şüpheli erkek. Las Olas Bulvarı 'na doğru yöneldiler. Bizi fark 'ettiler! Takip ediyoruz."

Alışveriş mağazaları bölgesinden sadece iki blok ötedeydik ve birkaç dakikada oraya vardık. Köpek arka koltukta havlıyordu. Fort Lauderdale polisi devriye arabaları ve FBI sedanları çoktan Gap giyim mağazası çevresinde sıkı bir kordon oluşturmuşlardı. Daha fazla devriye arabası geliyordu, sirenlerini çalıyorlardı. Cadde kalabalıktı ve yerel polis yaya akışını durdurmada sorun yaşıyordu.

Mahoney aracı ablukaya doğru sürdü. Köpek için bir pencereyi aralık bıraktık. İkimiz de dışarı fırlayıp Gap mağazasına doğru koştuk. Üzerimizde çelik yelek ve tabanca vardı.

Mağazanın ışıkları parıltıyordu. İçerdeki insanları görebiliyordum. Ama Kurt yoktu. Koruması da.

"O olduğunu düşünüyoruz," dedi bir ajan mağazaya yaklaştığımızda.

"İçerde kaç silahlı adam var?" diye sordum.

"İki saydık. Bildiğimiz kadarıyla iki. Daha fazla da olabilir. Çok fazla karmaşa var."

"Evet, hiçbir halt yok," dedi Mahoney. "Benim izlenimim böyle."

Sonraki birkaç dakika boyunca daha fazla devriye arabasının ve tepeden tırnağa silahlı ve zırhlı SWAT biriminin olay yerine gelmesinden başka işe yarar hiçbir şey olmadı. Bir

rehine arbulucusu çıkageldi. Sonra da iki helikopter Gap ve çevresindeki mağazaların üzerinde uçmaya başladı.

"İçerideki kahrolası telefona kimse cevap vermiyor," diye bildirdi arabulucu. "Sadece çalışıyor."

Mahoney sorgularcasına bana bakıp omzunu silkti. "İçeridekilerin onlar olduğunu bile bilmiyoruz."

Arabulucu eline bir hoparlör aldı. "Fort Lauderdale polisi konuşuyor. Derhal mağazadan çıkın. Pazarlık yapmayacağız. Elleriniz havada dışarı çıkın. İçerde kim varsa, şimdi dışarı çıkın!"

Böyle bir yaklaşım bana yanlış gelmişti. Aşırı çatışmacı bir tutumdu bu. Arabulucuya doğru yürüdüm. "Ben FBI'dan Ajan Cross. Onu köşeye sıkıştırmak zorunda mıyız? Şiddet eğilimli. Son derece tehlikeli biri."

Arabulucu gür bıyıklı tıknaz bir adamdı; çelik yelek giymişti, ama güvenli değildi. "Çekil yolumdan" diye bağırdı bana.

"Bu federal bir dava," diye bağırdım ben de. Hoparlörü elinden kaptım. Arabulucu yumruklarıyla üzerime saldırdı, ama Mahoney onu yere yıktı. Basm bizi izliyordu; canları cehenneme. Burada işimizi yapıyorduk.

"FBI konuşuyor!" dedim hoparlörden. "Pasha Sorokin'le konuşmak istiyorum."

O anda gecenin en tuhaf şeyi oldu ve zaten bu oldukça tuhaf bir geceydi. Neredeyse inanmıyordum.

Gap mağazasının kapısında iki adam görüldü.

Elerini yüzlerine kapamışlardı, kameralardan ya da bizden korunuyorlardı.

"Yere yatın!" diye bağırdım. Beni dinlemediler.

Ama o sırada onları seçebildim, bunlar Sorokin ve korumasıydı.

"Silahlı değiliz," diye bağırdı Sorokin, herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle. "Biz masum vatandaşlarız. Silahımız yok."

Ona inanıp inanmayacağımı bilmiyordum. Hiçbirimiz buna nasıl bir anlam vermemiz gerektiğini bilmiyorduk. Üzerimizdeki televizyon helikopteri gittikçe daha da yaklaşıyordu.

"Ne yapıyor?" diye sordu Mahoney bana.

"Bilmiyorum... Yere yatın!" diye bağırdım yeniden.

Kurt ve koruması yavaşça ve dikkatli bir şekilde bize doğru yürümeye devam etti.

Mahoney'le ileriye doğru yürüdük. Silahlarımızı çektik. Bu bir oyun muydu? Düzinelerce tüfek ve tabanca kendilerine nişan almışken ne yapmaya kalkışabilirlerdi?

Kurt beni görünce gülümsedi. Niçin gülümsüyordu?

"Bizi yakaladın," diye seslendi. "İyi iş! Önemi yok, biliyorsun. Sana bir sürprizim var FBI. Hazır mısın? Adım Pasha Sorokin. Ama ben Kurt değilim." Güldü. "Sadece Gap'te alışveriş yapan biriyim. Giysilerim ıslandı da. Ben Kurt değilim, Bay FBI. Bu komik değil de ne? Bu seni mutlu etti mi? Beni etti. Ve Kurt'u da edecek."

106

KURT, Pasha Sorokin değildi. Bu mümkün müydü? Bundan emin olmanın yolu yoktu. Sonraki kırk sekiz saati geçkin bir sürede, Florida'da yakaladığımız adamların Pasha Sorokin ve Ruslan Federov olduğu doğrulanmıştı. Adamlar Kızıl Mafya'dandi, ama ikisi de gerçek Kurt'la hiç karşılaşmadıklarını iddia etmişlerdi. Kendilerine verilen "rolleri" - onlara göre, dublör rolü- oynadıklarını söylemişlerdi. Şimdi de ellerinden gelen en iyi anlaşmayı yapmaya razı olmuşlardı.

Neler döndüğünü kesin olarak anlamamanın yolu yoktu, ama anlaşma yapma süreci iki gündür sürüyordu. Büro anlaşma yapmaktan hoşnuttu. Ama ben değildim. Mafya içinden bağlantılar sağlandı; Pasha Sorokin'in Kurt olduğuna dair daha fazla şüphe uyandı. En sonunda, Kurt'u Rusya'dan çıkaran CIA ajanları bulunup Pasha'nın hücresine getirildi. Sovyetler Birliği'nden kaçmasına yardım ettikleri adamın bu olmadığını söylediler.

Sonra bize istediğimiz ismi -beni çok şaşırtan, herkesi şaşırtan bir ismi- veren Sorokin oldu. Bu, "anlaşma"sının bir parçasıydı.

Bize Sfenks 'i verdi.

Ertesi sabah, dört FBI timi işe gitmek için dışarı çıkana kadar Sfenks'i evinin önünde bekledi. Onu evinde yakalamamak kotlusunda hem fikir olmuştuk. Böyle olmasına izin vermeyecektim. Bunu yapamazdım.

Hepimiz Lizzie Connolly ve kızlarının zaten gereğinden fazla acı çektiğini düşünüyorduk. Brendan Connolly'nin, ya-

ni Sfenks'in, Buckhead'deki aile evlerinde tutuklandığını görmelerine gerek yoktu. Onun hakkındaki korkunç gerçeği bu şekilde öğrenmeleri gerekmiyordu.

Caddenin iki blok yukarısında, ama Georgian stilinde inşa edilmiş olan büyük evi görebilecek şekilde park edilmiş olan koyu mavi sedanda oturuyordum. Uyuşmuş gibiydim. Oraya ilk gidişimi, kızlarla ve sonra da çalışma odasında Brendan Connolly'yle konuştuğumu hatırladım. Kederi genç kızları-nmki kadar içten görünüyordu.

Elbetteki karısına ihanet edip onu başka bir_ adama sattığından hiç kimse şüphelenmemişti. Pasha Sorokin, Eliza- beth'le Connolly'lerin evinde verilen bir partide tanışmıştı. Onu arzulamıştı; Brendan Connolly ise arzulamıyordu. Yargıcın yıllardır başkalarıyla ilişkisi vardı. Elizabeth, Sorokin'e gangsterlik yaptığı yıllarda Moskova'nın her yerindeki reklam panolarında boy gösteren manken Claudia Schiffer'ı anımsatmıştı. Bu nedenle o korkunç ticaret yapılmıştı. Bir koca kendi karısını köle olarak satmıştı-, ondan hayal edilebilecek en kötü biçimde kurtulmuştu. Elizabeth'ten nasıl bu kadar nefret edebilmişti? Ve Elizabeth de onu nasıl sevebil-mişti?

Arabada Ned Mahoney'le birlikteydik, harekâtı bekliyorduk: Sfenks'in yakalanışını. Henüz Kurt'u ele geçiremesek de, o bizim ikinci şansımız, teselli ödülümüzdü.

"Elizabeth kocasının gizli yaşamını biliyor muydu acaba?" diye mırıldandı Mahoney.

"Belki bir şeylerden şüphelenmiştir. Düzenli olarak birlikte yatmıyorlardı. Evi ziyaret ettiğimde Connolly bana çalışma odasını göstermişti. İçerde bir yatak vardı. Düzeltilmemiş bir yatak."

"Sence bugün işe gider mi?" diye sordu Mahoney. Sakin sakin elma yiyordu. Birlikte çalışılacak, son derece serinkanlı biriydi.

"Sorokin ve Federov'u yakaladığınızı biliyor. Temkinli davranacağını sanıyorum. Muhtemelen dürüst olacaktır. Söylemesi zor."

"Belki de önu evde yakalamalıyız. Ne dersin?" Yine elması ısırdı. "Alex?"

Başımı salladım. "Bunu yapamam, Ned. Ailesine bunu yapamam."

"Pekâlâ. Sadece sordum dostum."

Bekledik. Saat dokuzu biraz geçe Brendan Connolly nihayet evin ön kapısında görüldü. Yuvarlak araç yoluna park edilmiş gümüş renkli bir Porsche Boxster'a doğru yürüdü. Üzerinde mavi bir giysi vardı ve siyah bir jimnastik çantası taşıyordu. Isık çalışıyordu.

"Aşağılık herif!" diye fısıldadı Mahoney. Sonra telsize konuştu: "Burası Alfa Bir... Sfenks evden ayrılıyor. Pors-che'ye doğru gidiyor. Yaklaşmaya hazırlanın. Aracın plakası V6T-81K."

Hemen yanıt aldık: "Burası Braves Bir... Sfenks'i biz de tam olarak görüyoruz. Gözetimimiz altında. Bizimdir."

Sonra, "Braves Üç ikinci kavşakta yerini aldı. Onu bekliyoruz."

"Yaklaşık on, on beş saniye sürer. Caddeye yöneldi. Sağa dönüyor."

"Onu yakalamak istiyorum, Ned," dedim Mahoney'e sakın bir şekilde.

Ön camdan ileriye doğru bakıyordu. Cevap vermedi. Ama olmaz da demedi.

Porsche'nin normal bir hızla bir sonraki ara yola ilerlemesini izledim. Boxster virajı aldı. Ve sonra Brendan Connolly kaçtı.

"Off, olamaz," dedi Mahoney ve elmasını fırlatıp attı.

107

Telsizle bir mesaj geldi. "Şüpheli güneydoğuya doğru gidiyor. Bizi görmüş olmalı!"

Arabayı tam gazla Porsche'nin gözden kaybolduğu yöne doğru sürdüm. McMansion'ların sıralandığı dar, dolambaçlı yolda sedanı saatte yüz kilometreyle sürüyordum. Ama gümüş renkli Porsche'yi hâlâ önümde göremiyordum.

"Doğuya yöneliyorum," dedim telsize. "Otoyola çıkmaya çalışıp çalışmadığına bakacağım." Başka ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Sessiz sokakta karşıdan gelen birkaç arabayı geçtim. Birkaç sürücü kornalarına yüklendi. Ben de olsam öyle yapardım. Yerleşim yerinde saatte yüz yirmi kilometre hızla gidiyordum.

"Onu görüyorum," diye bağırdı Mahoney.

Gazı kökledim. Nihayet ona yetişiyordum. Porsche'ye doğudan yaklaşmakta olan mavi bir sedan gördüm. Bu Braves iki ekibiydi. Brendan Connolly'yi iki taraftan kuşatmıştık. Şimdiki sorumuz vazgeçip geçmeyeceğiydi.

Porsche birdenbire yoldan çıkıp arabanın tavan yüksekliğinden daha uzun olan sık çalılıklara daldı. İleriye doğru yattı, sonra da dik yokuşun aşağısında gözden kayboldu.

Son ana kadar yavaşlamadım, sonra sert bir fren yaptım ve kontrollü bir sarsıntı geçirip döndüm.

"Tanrım!" diye bağırdı Mahoney yolcu koltuğundan.

"Rehine Kurtarma Ekibi'ndensin sanıyordum," dedim.

Mahoney güldü. "Tamam öyleyse ortak! Hadi gidip kötü adamı yakalayalım!"

Sedanı çalılıktan geçirdim ve kendimi büyük kaya ve ağaçlarla dolu dik bir tepede buldum. İlk dallardan kurtulduğumuzda diğer ağaçlar yüzünden hâlâ sınırlı bir görüş alanına sahiptim. Sonra Porsche'nin orta boy bir meşe ağacına büyük bir hızla çarpıp geri teptiğini gördüm. Araba durana kadar yan yan kayarak on beş metre daha gitti.

Sfenks indirilmişti.

Hadi gidip kötü adamı yakalayalım!

108

MAHONEY'LE BEN Sfenks'i istiyorduk, bu benim için kişisel bir iş haline dönüşmüştü artık, belki ikimiz için de. Se-danımızm kırk beş ya da elli beş metre daha ilerlemesini sağladım. Mahoney'le ben dışarı fırladık. Çamur yüzünden kay-galaşan dik yokuştan nerdeyse kayıyorduk.

"Manyak orospu çocuğu!" diye bağırdı Ned Mahoney ileri doğru sendelediğimiz için.

"Başka seçeneği var mıydı? Kaçmak zorundaydı."

"Ben seni kastediyorum. Manyak olan sensM Ne gezinti ama."

Brendan Connolly'yi hasar görmüş Porsche'dan sendeleyerek çıkarken gördük. Bize doğru bir tabanca doğrultmuştu. Connolly arka arkaya iki el ateş etti. Silah kullanmayı bece-remiyordu, ama gerçek kurşun sıkıyordu.

"Orospu çocuğu!" Sadece, Connolly'ye eğer istersek onu vurabileceğimizi göstermek için Mahoney bir el ateş edip Porsche'u vurdu.

"Silahını indir," diye bağırdı Mahoney. "İndir silahını]"

Brendan Connolly tepeden aşağı doğru koşmaya başladı, ama sürekli tökezliyordu. Mahoney'le ben arada sadece yirmi beş otuz metre kalana kadar ona yaklaştık.

"Bana bırak," dedim.

Tam o sırada Brendan Connolly omzunun üzerinden arkasına baktı. Yorulduğunu, korktuğunu, ya da ikisi birden, söyleyebilirdim. Kolları ve bacakları düzensiz bir ritimle hareket ediyordu. Bir spor salonunda antrenman yapabilirdi, ama buna hazır değildi.

"Geri çekilin! Yoksa ateş ederim!" diye bana doğru bağırdı.

Onu ittim; bu itiş, süratle giden bir romörklü traktörün güç bela ilerleyen küçük bir arabaya çarpmasına benzemişti. Connolly yere düşüp çılınca yuvarlandı. Ben dimdik ayaktaydım. Dengemi bile kaybetmemiştim. Bu en iyi bölümüydü. Iskalamak üzere olduğumuz şeyleri ve yaptığımız hataları telafi etmişti bu.

Connolly'nin utanç verici yuvarlanması altı metre sonra nihayet sona erdi, ama sonra en büyük hatasını yaptı, tekrar ayağa kalktı.

Anında üzerine atladım. Bütün gücümle Sfenks'in üzerin-deydim ve bu da olmak istediğim yerdı. Bu şehvet düşkününü herifle erkek erkeğe kapışma. Kendi karısını, çocuklarının annesini satmıştı.

Connolly'nin burnuna sert bir sağ kroşe indirdim. Mükemmel bir vuruştı, ya da mükemmele yakındı. Büyük olasılıkla burnunu kırmıştım, çıkan çatırtı sesinden anladım. Bir dizinin üzerine çöktü, ama sonra, geçmişin sporcusu, sert adamı ve şimdinin alçağı yine ayağa kalktı.

Burnu bir tarafa sarkmıştı. İyi iş çıkarmıştım. Connolly'nin mide çukuruna aşağıdan yukarıya doğru bir yumruk salladım ve bu duygu o kadar hoşuma gitti ki bir tane daha salladım. Vuruşu yumuşatan karın boşluğuna bir sağ daha indirdim. Sonra da çenesine sert ve hızlı bir çengel vuruşu indirdim. Gittikçe daha da sertleşiyordum.

Kırık burnunu yumruklayınca inledi. Bir daha yumrukla-dım. Çenesine falsolu bir yumruk indirdim. Tam isabet! Brendan Connolly'nin mavi gözleri alnına doğru kaydı. Gözünün ferı söndü ve çamura düşüp orada, ait olduğı yerde, yığıldı kaldı.

Arkamdan bir ses duydum. "D.C.'de böyle mi yapılıyor?" diye sordu Mahoney tepenin birkaç metre yukarisından.

Ona baktım. "Böyle yapılıyor, Natty Bumppo. Umarım not almışsındır."

SONRAKİ birkaç hafta rahatsız edici, çıldırtıcı bir şekilde sakın geçti. Müdür Burns'ün yönetimindeki soruşturmalardan sorumlu müdür yardımcısı olarak Washington'daki merkez büroya atandığımı öğrenmişim. Herkes bunun "büyük bir kıyak" olduğunu söylüyordu. Bana ise masa başı işi gibi gelmişti ve bunu istemiyordum. Ben Kurt'u istiyordum. Sokakları istiyordum. Aksiyon istiyordum. Büro'ya Hoover Binası 'nda bir masa başı yamağı olmak için gelmemişim.

Bana bir hafta tatil verilmişti. Nana, çocuklar ve ben birlikte her yere gidiyorduk. Yine de, evde fazla gergin bir hava vardı. Christine Johnson'ın ne yapacağını öğrenmek için bekliyorduk.

Alex'e her baktığımda kalbim sızlıyordu; onu kollarıma her alışımdaya da günün sonunda yatağına her yatırışımda evden temelli ayrılacağını düşünüyordum. Bunun olmasına izin veremezdim, ama avukatım olabileceğini bildirmişti.

Tatil haftam içinde bir sabah, müdürün beni ofisinde görmesi gerekmişti. Bu çok sorun değildi. Çocukları okula bıraktıktan sonra uğradım. Burns'ün asistanı Tony Woods beni gördüğüne özellikle sevinmişti.

"Şu anda kahraman gibi bir şeysin. Tadını çıkar," dedi, her zamanki gibi bir Ivy League profesörü gibi konuşuyordu. "Uzun sürmez."

"Her zaman iyimsersin, Tony," dedim.

"Benim iş tanımım bu, genç adam."

Ron Burns'ün asistanıyla ne kadarını paylaştığını ve müdürün bu sabah aklından neler geçtiğini merak ediyordum. Seçildiğim bu kıyak işi Tony'ye sormak istemiştim. Ama sormadım. Bana hiçbir şekilde söylemeyeceğini anlamıştım.

Burns'ün ofisinde kahve, tatlı çörekler vardı, ama o odasında değildi. Saat sekizi biraz geçiyordu. Acaba işyerine gelmiş miydi diye düşündüm. Ron Burns'ün ofis dışında bir hayatı olduğunu düşünmek zordu, ama yine de bir karısı ve dört çocuğu olduğunu, Virginia'nın dışında, D.C.'ye bir saat uzaklıkta yaşadığını biliyordum.

Burns nihayet gömlek kolları sıvanmış mavi bir takım ve kravatla kapıda görüldü. Öyleyse artık benimle yapacağı toplantıdan önce en azından bir toplantısı olduğunu biliyordum. Aslına bakılırsa, bu toplantının beni içine balıklama daldıracağı başka bir davayla ilgili olmamasını umuyordum. Hele ki işin içinde Kurt yoksa.

Burns orada ' oturduğumu görünce sırtıttı. Bakışlarımı anında okumuştı. "Aslında elimde üzerinde çalışman için birkaç kötü dava var. Ama seni görmek istememin sebebi bu değil, Alex. Biraz kahve al. Rahatla. Tatildesin, değil mi?"

Odada gezinip karşıma oturdu. "Şimdiye kadar işlerin nasıl gittiğini bilmek istiyorum. Cinayet masası dedektifi olmayı özlüyor musun? Hâlâ Büro'da kalmak istiyor musun? İstersen ayrılabilirsin. Washington Polis Departmanı seni fena halde geri istiyor."

"İstendiğimi duymak güzel. Büro'ya gelince, ne diyebilirim? Olanaklar hayret verici. Bir sürü iyi, harika insan burada. Umarım bunu biliyorsundur."

"Biliyorum. Personelimizin hayranıyım, pek çoğunun, her neyse. Ya kötü yanları?" diye sordu. "Sorunlu alanlar ya da düzeltilecek bir şeyler var mı? Ne düşündüğünü bilmek istiyorum. Bunu öğrenmem gerek. Bana gerçeği söyle, nasıl görüyorsan."

"Bürokrasi. Bu bir yaşam şekli. Neredeyse FBI'nın kültürü. Ve çoğunlukla politik nitelikli korku ve bu da ajanların hayal gücüne ket vuruyor. Bürokrasiden bahsetmiş miydim? Bu çok kötü, korkunç, köstekleyici bir şey. Sadece ajanlarına kulak ver."

"Dinliyorum," dedi Burns. "Devam et."

"Ajanların olabilecekleri kadar iyi olmalarına izin verilmiyor. Elbette ki bu pek çok işte şikâyet konusudur, değil mi?"

"Senin Washington Polis Departmanı'ndaki eski işinde bile mi?"

"Burada olduğu kadar değil. Bir sürü bürokrasiden ve yoluma çıkan öbür saçmalıklardan bu yüzden kaçındım."

"Güzel. Saçmalıklardan kaçınmaya devam et, Alex," dedi Burns. "Benim saçmalığım olsa bile."

Gülümsedim. "Bu bir emir mi?"

Burns ciddi bir şekilde başıyla onayladı. Aklından başka bir şeyler geçirdiğini anlamıştım. "Sen buraya gelmeden önce zorlu bir toplantı yaptım. Gordon Nooney Büro'dan ayrılıyor."

Başımı salladım. "Umarım bunun benimle hiçbir ilgisi yoktur. Nooney'i yargılayacak kadar iyi tanımıyorum. Cidden. Tanımıyorum."

"Üzgünüm, ama bunun seninle bir ilgisi vardı. Ama benim kararımdı. Sorumluluk saatte yüz altmış kilometre hızla geçip buraya geliyor ve ben de böyle olmasını istiyorum. Ben Nooney'yi yargılayacak kadar iyi tanıyorum. Washington Post'a bilgi sızdıran kişi Nooney'miş. O orospu çocuğu bunu yıllardır yapıyormuş. Alex, Nooney'nin yaptığı görevi sana vermeyi düşünüyorum."

Bunu duyunca şok geçirdim. "Ben hiç insanları eğitmedim. Oryantasyonumu bile tamamlamadım."

"Ama adamlarımızı eğitebilirsin."

Bundan emin değildim. "Belki çabalayabilirim. Ama sokakları seviyorum. Bu benim kanımda var. Bunu kabullenmeyi öğrendim."

"Biliyorum. Anlıyorum, Alex. Ama yine de, senin burada Hoover Binası'nda çalışmanı istiyorum. Bir şeyleri değiştireceğiz. Kaybettiğimizden daha fazlasını kazanacağız. Burada, merkez büroda, Stacy Pollack'la birlikte büyük davalar üzerinde çalışın. O en iyilerden biridir. Sert, zeki, bir gün burayı yönetebilecek biridir."

"Stacy'le çalışabilirim," dedim ve konuyu orada bıraktım.

Ron Burns elini uzattı ve ben de elini tuttum.

"Bu çok güzel olacak. Heyecan verici bir şey," dedi. "Bana verdiğim bir sözü hatırlatan bir şey. Burada Dedektif John Sampson ve istediğin herhangi bir D.C. sokak polisi için yer var. Kazanmak isteyen herkese yer var. Kazanacağız, Alex."

Bunun üzerine Ron Burns'ün elini sıktım. Aslında, ben de kazanmak istiyordum.

PAZARTESİ SABAHI D.C.'deki merkez büronun beşinci katındaki yeni ofisimdeydim. Tony Woods o sabah erkenden bana bir yürüyüş turu attırmıştı, kafamdan atamadığım tuhaf, komik ayrıntıları fark etmiştim. Mesela... binadaki bütün ofis kapıları metaldi, ahşaptan yapılmış olan idari kattakiler dışında. Tuhaf olan şey, ahşap kapılar tıpatıp metal olanlara benziyordu. FBI'a hoş geldiniz.

Her neyse, okuyacak bir sürü şeyim vardı ve dımdızlak denilecek türden üç buçuğa-dört buçuk metre ofiste olmaya alışmayı umuyordum. Mobilyalar sanki Devlet Saymanlık Bü-rosu'ndan ödünç alınmış gibi görünüyordu; bir masa ve sandalye, büyük bir kilidi olan dosya dolabı ve siyah Kevlar çelik yelegimi ve mavi naylon baskın ceketimi taşıyan bir giysi askısı. Ofis, Pennsylvania Bulvarı'ni tepeden görüyordu, bu da ofisin iyi tarafıydı.

O öğleden sonra saat ikide bir telefon aldım, aslına bakılırsa yeni ofisime gelen ilk telefonda bu. Arayan Tony Woods'tu. "Yerleştin mi?" diye sordu. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"İdare ediyorum, Tony. İyi olacağım. Sorduğun için teşekkürler."

"Güzel. Alex, yaklaşık bir saat sonra şehir dışına çıkacaksın. Brooklyn'de Kurt'la ilgili bir ipucu var. Stacy Pollack da seninle birlikte geliyor ki bu büyük bir iş olduğunu gösterir. Quantico'dan saat üçte ayrılıyorsun. Bu iş bitmedi."

Evi aradım, sonra Kurt'la ilgili birkaç belge topladım, daha önce ofisimde bulundurmam istenen seyahat çantamı kapıp park yerine yöneldim. Birkaç dakika sonra Stacy Pollack da geldi.

Arabayı o kullandı, Quantico'daki küçük özel havaalanına varmamız bir saatten az sürdü. Yolda bana Brooklyn'de bulunan ipucu hakkında bilgi verdi. Güya, gerçek Kurt Brighton Sahili'nde görülmüş. En azından biz ondan vazgeçmemiştik.

Siyah Bell helikopterlerden biri hazırlanmış bizi bekliyordu. Stacy'yle ben arabadan inip yan yana yürüyerek helikoptere doğru ilerledik. Gökyüzü açık maviydi, uzaklarda parça parça görünen bulutlar akın halinde ilerliyordu.

"Bir tren enkazı için güzel bir gün," dedi Stacy ve gülümsedi.

Tam arkamızdaki koruluktan bir silah sesi çınladı. Stacy'nin minik esprisine gülerken kafamı geriye atmıştım. Onun vurulduğunu ve kan sıçradığını gördüm. Yere yatıp vücudunu kapattım.

Ajanlar asfalt piste koştular. İçlerinden birisi keskin nişancının bulunduğu yere doğru ateş etti. İkisi fırtına gibi bize doğru, diğerleri de ateş edilen yere, koruluğa doğru

koştular. Onu korumaya çalışarak, ölmediğini umarak ve belki de kurşunun beni hedef almış olabileceğini düşünerek Stacy'nin üzerine kapanmıştım.

Kurt'u asla yakalayamazsın, demişti Pasha Sorokin Flori-da'da. O seni yakalar. şimdi uyarı gerçek olmuştu.

O akşam Hoover Binası'ndaki brifing, Büro'da şimdiye kadar gördüklerimin en duygusalıydı. Stacy Pollack yaşıyordu, ama Walter Reed Hastanesi'ndeydi ve durumu kritikti. Ajanların oğu Stacy Pollack'a son derece büyük bir saygı duyarlardı ve onun hedef olmasına inanamıyorlardı. Bense hâlâ kurşunun gerçekten onu hedef alıp almadığını düşünüyor-

dum. O ve ben Kurt'un icabına bakmak üzere New York'a hareket ediyorduk; bu silahlı saldırı olayındaki baş şüpheli de Kürt't. Ama yardım almış mıydı? Büro'da ona yardım eden biri mi vardı? .

"Diğer kötü haber," dedi Ron Burns gruba o akşam, "Brighton Sahili'ndeki ipucumuz düzmece ıktı. Kurt, New York'ta değil ve görünüşe göre de yakın zamanda hiç olmamış. Cevaplamamız gereken sorular şunlar, Onun peşinde olduğumuzu biliyor muydu? Biliyorsa, nereden biliyordu? Ona içimizden biri mi söyledi? Bu soruların yanıtını bulmak için hiçbir şeyi esirgemeyeceğimize söz veriyorum."

Bu toplantıdan sonra, müdürün konferans salonunda yapılacak daha ufak bir brifing için ağrılanlardan biri de bendim. Genel durum sıkıntılı, ciddi ve öfkeliydi. Burns tekrar söz aldı ve Stacy Pollack'ın vurulmasına bir başkasının vurulmasından çok daha fazla zlmş görünüyordu.

"O Rus pislik herifi indireceğimizi söylediğimde, gösteriş yapmak için abartmıyordum. Onun peşine düşecek bir N.P.o.o timi kuruyorum. Sorokin Kurt'un peşimize düşeceğini söylemişti ve öyle de oldu. şimdi biz onun peşine düşeceğiz, bütün gücümüzle, bütün olanaklarımızla."

Odadakiler başarıyla durumu onayladılar. FBI'ın içinde bir N.P.O.O timinin var olduğunu duymuştum, ama doğru olup olmadığını bilmiyordum. Bu kısaltmanın açılımının ne olduğunu biliyordum: Ne Pahasına Olursa Olsun. şu anda duymaya ihtiyaımız olan şey de buydu. Benim duymaya ihtiyaım olan şey buydu.

N.P.O.O.

III

HER ŞEY aşırı derecede hızlı geliyor gibiydi, sanki kontrolden çıkmıştı. Belki de doğru olan buydu: Dava kontrolden çıkmıştı, artık davayı Kurt yönetiyordu.

İki gece sonra evdeyken bir telefon geldi. Saat sabah üçü çeyrek geçiyordu. "Umarım haberler iyidir."

"Değil. Kıyamet kopuyor, Alex. Bu bir savaş." Arayan Tony Woods'tu ve sesi bitkin geliyordu.

Konuşurken başıma masaj yapıyordum. "Ne savaş? Neler olduğunu anlat."

"Birkaç dakika önce Texas'tan bir haber aldık. Lawrence Lipton ölmüş, öldürülmüş. Onu hücresinde öldürmüşler."

Birdenbire uyanıverdim.

"Nasıl? O bizim gözetimimiz altında değil miydi?"

"Lipton'la birlikte iki ajan da öldürülmüş. Bunu tahmin etmişti, öyle değil mi?"

Başımla onayladım ve "Evet," dedim.

"Alex, Lipton ailesine de ulaşmışlar. Hepsi ölmüş. Rehine Kurtarma Ekibi senin ve müdürün, hatta Mahoney'nin evine gelmek üzere yolda. Dava üzerinde çalışan herkes saldırıya açık ve tehlikede."

Bu haber yatağımdan fırlamama neden olmuştu. Glock'u-mu yatağımanın yanındaki kilitli dolaptan çıkardım.

"Rehine Kurtarma Ekibi'ni bekleyeceğim," dedim Woods'a, sonra elimde silahım alt kata koştum.

Acaba Kurt buraya çoktan geldi mi diye düşündüm.

Birkaç dakika sonra savaş evimize varmıştı ve bu Rehine Kurtarma Ekibi de olsa bundan daha korkutucusu olamazdı. Nana Anne uyanmıştı ve tepeden tırnağa silahlı

FBI ajanlarını öfkeli bakışlarla selamlamış, ama aynı zamanda da onlara kahve ikram etmişti. Sonra onunla birlikte gidip, elimizden geldiği kadar usulca çocukları uyandırdık.

Jannie ve Damon'u almak için üst kata çıkarken, "Bu haksızlık, Alex. Bizim evimizde olmaz," diye fısıldadı Nana. "Her şeyin bir sınırı olmalı, değil mi? Bu berbat bir şey."

"Biliyorum. Kontrolden çıktı, her şey kontrolden çıktı. Şu anda dünya bu durumda."

"Peki ne yapacaksın? Ne yapmayı planlıyorsun?"

"Şu anda çocukları uyandıracağım. Sarılıp öpeceğim. Onları bir süreliğine bu evden götüreceğim."

"Ne dediğini farkında mısın?" dedi Nana, Damon'ın odasının kapısına vardığımızda. Çoktan kalkmış yatağında oturuyordu. "Baba?" dedi.

Arkamdan Ned Mahoney yukarı geldi. "Alex, bir saniyeni alabilir miyim?" Mahoney burada ne arıyordu? Başka neler olmuştu?

"Ben onları kaldırır giydiririm," dedi Nana. "Arkadaşınla konuş."

Mahoney'le birlikte geride durdum. "Ne oldu Ned? Birkaç dakika bekleyemez mi? Tanrım."

"Piç kuruları Burns'ün evine saldırmışlar. Hepsi iyi. Oraya tam zamanında vardık."

Gözlerimi Mahoney'in gözlerine diktim. "Senin ailen?"

"Evden uzaklaştırıldılar. Şu anda güvendeler. Onu bulup indirmemiz gerek."

Başımınla onayladım. "Çocuklarımı uyandırayım."

Yirmi dakika sonra, aileme dışarıda bekleyen bir minibüse kadar refakat edildi. Savaş bölgesindeki korkmuş sığınmacılar gibi araca bindiler. Dünyanın dönüştüğü şey de buydu, öyle değil mi? Her şehir, her kasaba, potansiyel bir savaş alanı olmuştu. Hiçbir yer güvenli değildi.

Minibüse binmeden hemen önce, Beşinci Cadde'deki evimizin karşı sokağında görevlendirilmiş bir fotoğrafçıyı fark ettim. Evin boşaltılmasını fotoğraflıyormuş gibi görünüyordu. Ama neden?

Onu nereden tanıdığımdan emin değilim, ama bir şekilde biliyordum. Hiçbir gazeteden değil, diye düşündüm. İçimin Öfke ve tiksintiyle dolduğunu hissettim. Adam Christine'in avukatı için çalışıyor.

112

KAOS.

Ertesi gün ve sonraki iki gün, kendimi Huntsville, Te-xas'ta, Lawrence Lipton'ın Federal Büro'nun gözetimi altındayken öldürüldüğü federal hapishanede buldum. Oradaki hiç kimse, Lipton ve iki ajanın nasıl öldürüldüğü hakkında hiçbir açıklamada bulunamıyordu.

Olay geceleyin Lipton'ın hücresinde meydana gelmişti. Aslında, koruma altında tutulduğu küçük bir süitti burası. Video kameralarının hiçbiri ziyaretçileri kaydetmemişti. Lipton'ın vücudundaki kemiklerin çoğu kırılmıştı: Zamochit, Kızıl Mafya'nın imzası.

Aynı yöntem geçtiğimiz yaz İtalyan Mafyası'ndan Augus-tino Palumbo üzerinde de kullanılmıştı. Söylentilere göre, Palumbo'nun katili Rus bir gangster, muhtemelen Kurt'tu. Cinayet, Florence, Colorado'daki yüksek güvenlikli hapishanede meydana gelmişti.

Ertesi sabah Colorado'ya gittim. Bir zamanlar bir FBI ajanı ve benim de dostum olan Kyle Craig adlı bir katili ziyaret etmek için oradaydım. Kyle, düzinelerce cinayetin sorum-lusuydu; tarihteki en kötü psikopat katillerden biriydi. Onu -dostumu- ben yakalamıştım.

Onunla tecrit biriminde, idam edileceklerin konulduğu hücrenin üzerindeki bir görüşme odasında görüştük. Kyle şaşırtıcı derecede formunda görünüyordu. Onu son gördüğümde çok zayıflamıştı ve çok solgundu, gözlerinin altında derin ve koyu renk halkalar oluşmuştu. Hiç almadıysa hepsi de kasa dönüşmüş en az on, on beş kilo almış

görünüyordu. Nedeni merak ettim, Kyle'a umut veren neydi? Bu her neydiyse, beni biraz ürpertmişti.

Görüşme odasına girdiğimde, "Bütün yollar Florence'a mı çıktı?" diyerek bana şakayla karışık iğneleyerek sırıttı. "Büro'dan bazı arkadaşların dün buradaydı. Yoksa evvelsi gün müydü? Biliyorsun, son görüşmemizde, Alex, ne düşündüğümü umursamadığını söylemiştin. Bu beni yaraladı."

Bunun Kyle'ın canını sıkacağını bilerek konuşmasını düzelttim. "Tam olarak söylediğim şey bu değildi. Beni küçümseyici davranmakla suçlamış ve bundan hoşlanmadığını söylemiştin. Ben de 'Senin neden hoşlandığın kimin umurunda?' demiştim. Ne düşündüğün tabii ki umurumda. Bu nedenle buradayım."

Kyle tekrar güldü ve anırır gibi çıkan sesi, dişlerini göstererek gülmesi beni ürpertti. "Sen her zaman benim favorim-din," dedi.

"Beni bekliyor muydun?" diye sordum.

"Hımm. Söylemesi zor. Tam değil. Belki gelecekte bir gün."

"Büyük planların varmış gibi bir halin var. Egzersiz yapıp parlamışsın."

"Ne gibi planlarım olabilir ki?"

"Her zamanki. Büyüklük saplantısı, cinayet fantezileri, tecavüz, masum insanların katli."

"Sen psikologu oynadığın zaman bundan nefret ediyorum, Alex. Psikologluk işinde başarılı olamadın ve bunun için bir bahanen de yoktu."

Omzumu silktim. "Bunu biliyorum, Kyle. Southeast'deki hiçbir hastamın bana ödeyecek parası yoktu. Georgetown'da staja başlamam gerekiyordu. Belki bir gün başlarım."

Yine güldü. "Saplantılardan konuşalım. Neden buradasın? Hayır, nedenini ben söyleyeyim. Korkunç bir adli hata yapıldı ve serbest bırakılıyorum. Sen de mutlu haberin habercisi-sin."

"Yapılan tek adli hata senin idam edilmemen, Kyle."

Kyle'ın gözleri parladı. Ben onun favorilerinden biriydim. "Pekâlâ, işte şimdi beni etkiledin, istediğin nedir?"

"Ne istediğimi biliyorsun, Kyle," dedim. "Neden burada olduğumu çok iyi biliyorsun."

Gürültülü bir şekilde ellerini çırpı. "Zamochitl Şu çılgın Rus!"

Sonraki bir buçuk saatte Kyle'a Kurt hakkında bütün bildiklerimi anlattım; yani, neredeyse hepsini. Sonra da ona konuyu etkileyecek gizli noktayı verdim. "Küçük Gus Palum-bo'yu öldürmek için buraya geldiği gece seninle buluştu. Cinayeti onun için birisi tertiple, sen miydin o?"

Kyle geriye yaslandı, seçeneklerini gözden geçiriyormuş gibiydi, ama yapmayı düşündüğü şeye çoktan karar verdiğini biliyordum. Her zaman bir ya da iki adım ilerde olurdu.

Nihayet öne doğru eğilip, eliyle beni daha yakına çağırdı. Kyle'dan korkmuyordum, en azından fiziksel olarak, hatta fazladan yaptığı kaslarından da. Bir hamle yapmasını bile umdum aslında.

"Bunu sana duyduğum sevgi ve saygıdan dolayı yapıyorum," dedi Kyle. "Geçen yaz acımasız çatlak, vicdansız Rus'la görüştüm. Ondan hoşlandım. Satranç oynadık. Onun kim olduğunu biliyorum, dostum. Sana yardım edebilirim."

113

BU İŞ Florence'da bir günümü daha aldı, ama sonunda Kyle'dan bir isim almıştım. Şimdi, ona inanabilir miydik? Verdiği isim Washington'dan tekrar tekrar kontrol edildi ve Büro, Kyle'ın bize Kızıl Mafya liderini verdiğine kanaat getirmeye başladı. Benimse şüphelerim vardı, çünkü bu bilgi Kyle'dan geliyordu. Ama başka ipucumuz da yoktu.

Belki de Kyle beni sinirlendirmeye ya da Büro'yu utandırmaya çalışıyordu. Ya da belki de ne kadar zeki olduğunu, ne kadar nüfuzlu arkadaşları olduğunu, hepimizden ne kadar üstün biri olduğunu göstermek istiyordu. İsim, kişinin konumu, tutuklamanın

tartışmalı ve riskli olmasına neden olmuştu. Bu adamın peşine düşersek ve yanılmışsak, bu utanç Büro'yu hiçbir zaman terk etmeyecekti.

Bu nedenle nerdeyse bir hafta bekledik! Bütün bilgileri bir kere daha kontrol edip birkaç görüşme yaptık. Şüpheli izlemeye alındı.

Durum tespitini tamamladığımızda, Ron Burns ve CIA'nin şefiyle Burns'ün ofisinde buluştum. Ron konuya girdi. "Onun Kurt olduğuna inanıyoruz, Alex. Craig muhtemelen doğruyu söylüyor."

CIA'den Thomas Weir bana bakarak başıyla onayladı. "Bu şüpheliyi New York'ta bir süredir izliyorduk. Onun Rusya'da KGB ajanı olarak çalıştığını düşünüyorduk, ama kesin delilimiz yoktu. Kızıl Mafya'dan olduğundan ya da

Kurt olduğundan hiç şüphelenmemiştik.. Rus hükümetinde bu pozisyonda olan biri bu adam olamazdı."

Weir'in bakışları gergindi. "Şüphelinin Manhattan'da yaşadığı daireyi de kapsayabilmek için işitsel gözetleme derecelerini artırdık. Yeniden Müdür Burns'ün peşine düşmek için planlar yapıyor."

Burns bana baktı. "Asla affetmiyor ve asla unutmuyor, Alex. Ama ben de."

"Bu kadar mı? New York'a gidip onu tutuklayacak mıyız?"

Burns ve Weir ciddi ciddi başlarıyla onayladılar. "Bu iş bitsin," dedi Burns. "Gidip Kurt'un işini bitir. Bana kellesini getir."

114

BU İŞ bitsin. Müdür Burns'ün ağzından Tanrı'nın kulağına.

Batı Central Park'taki Century, New York'ta Columbus Circle'in kuzeyinde, art deco tarzı ünlü bir apartman binasıydı. Burası on yıllardır zengin aktörlerin, sanatçıların ve işadamlarının, özellikle de dairelerini alt katlara taşıyan işçi sınıfından ailelerle mekân paylaşacak kadar alçakgönüllü olanların kalmayı tercih ettiği bir yer olmuştu.

Binaya sabah dörtte vardık. Rehine Kurtarma Ekibi, Central Park, Altmış İkinci ve Altmış Üçüncü caddelerdeki ana girişleri derhal kontrol altına aldı. Bu şimdiye kadar katıldığım en büyük ve kesinlikle en karmaşık baskındı: Operasyonda New York Polisi, FBI, CIA ve Gizli Servis'in hepsi birden yer alıyordu. Önemli bir Rus'un işini bitirmek üzereydik. Kendisi bir işadamı, New York ticaret heyeti başkanı, her türlü şüpheden uzak. Eğer yanılıyorsak tepkiler çok şiddetli olacaktı. Ama nasıl yanılabildik? Bu kez de-ğil.

Yaklaşık bir haftalık ortağımınla birlikte Century'deydim. Ned Mahoney çalışkan, dürüst, sert ve güçlü biriydi. Rehine Kurtarma Ekibi'nin şefi evime gelmiş ve Nana'nın bile teftişinden geçmişti, bunun nedeni en çok da D.C. sokaklarında büyümüş olmasıydı.

Ned, ben ve bir düzine ajan, şüphelinin dairesi yirmi bir ve yirmi ikinci katlarda olduğundan iki çatı katına da çıkan merdivenleri tırmanıyorduk. Adam güçlü ve zengin biriydi.

Wall Street ve bankalarda iyi bir üne sahipti. Kurt o muydu? Eğer öyleyse, ismi daha önce neden hiç duyulmamıştı? Kurt işinde çok iyi, çok dikkatli olduğundan mı?

"Bu işin bitmesine sevindim," dedi Mahoney oflayıp puflamadan merdivenleri çıkarken.

"Bu iş nasıl çığırından çıktı?" diye sordum. "Burada çok fazla insan var."

"Her zaman çok fazla siyaset vardır. Buna alışsan iyi edersin. Yaşadığımız dünya böyle. Gereğinden fazla takım elbiseli vardır, ama yeterli işçi yoktur."

Nihayet yirmi birinci kata gelmiştik. Ned, ben ve dört ajan orada durduk. Ekibin geri kalanı yirmi ikinci kata çıktı. Pozisyon almalarını bekledik. İşte bu kadardı. Bu kadar olmasını umuyordum. Gerçek Kurt bu iki kattan birinde miydi?

Kulaklığımdan acil bir çağrı duydum. "Şüpheli camdan dışarı çıkıyor! İç çamaşırılı bir adam kuleden atladı! Tanrım! Kuleler arasındaki sahanlığa düştü. Çatıda. Kaçıyor."

Manoney'le ben neler olduğunu anlamıştık. Yirminci kata koştuk, Century'nin yirminci kattan yükselen iki kulesi' vardı. Geniş bir çatı alanı kuleleri birleştiriyordu.

Çatıya atlar atlamaz iç çamaşırı giymiş çıplak ayaklı bir adam gördük. İriyarı, kel, sakallı biriydi. Dönüp silahıyla bize ateş etti. Kurt? Kel? İriyarı? Bu o olabilir miydi?

Mahoney'i vurdu!

Beni vurdu!

Yere çok sert düştük. Göğüs yaraları! Deli gibi can yakıyor! Nefesimi kesmişti. Neyse ki, Kevlar çelik yeleklerimizi giymiştik.

İç çamaşırılı adamsa giymemişti.

Mahoney'in karşı ateşi adamın dizkapağına isabet etti; benim ilk atışım şişman karnına isabet etti. Yere düştü, inliyordu ve kan fişkırıyordu.

Andrei Prokopev'in yanına koştuk. Mahoney silahını tekmeleyerek uzaklaştırdı. "Tutuklusun!" diye bağırdı yaralı Rus'un suratına. "Kim olduğunu biliyoruz."

Century'nin kuleleri arasında bir helikopter belirdi. Birkaç kat üstümüzdeki pencerelerden birinden bir kadın çığlık atıyordu. Şimdi helikopter iniyordu! Bu da neydi böyle?

Kulenin penceresinden bir adam çıkıp çatıya atladı.

Sonra başka bir adam daha. Silahlı profesyonellere ben-ziyorlardı. Korumaları mıydı?

Çok hızlı silah çekiyorlardı ve çatıya atladıkları anda ateş etmeye başlamışlardı. Rehine Kurtarma Ekibi ateşe karşılık veriyordu. Karşılıklı birkaç atış yapıldı. Her iki silahlı adam da vurulup yere düştü. Hiç birisi tekrar ayağa kalkmadı. Rehine Kurtarma Ekibi iyi iş çıkarmıştı.

Helikopter çatıya iniyordu. Medya ya da polis helikopteri değildi. Kurt'u götürmek için oradaydı, değil mi? Helikopterden ateş ediliyordu. Mahoney'le ben kokpite ateş ettik. Başka bir silahlı çatışma daha. Sonra helikopterden ateş kesildi.

Birkaç saniye kadar çatıda duyulan tek ses helikopterin korkunç pervane gürültüsüydü. "Temiz!" diye bağırdı ajanlarımızdan biri. "Helikopterden indiler!"

"Tutuklusun!" diye bağırdı Mahoney iç çamaşırılı Rus'a. "Kurt sensin. Müdürün evine, ailesine saldırdın!"

Kafamda başka bir şey vardı, başka tür bir mesaj. Yakınına eğildim ve "Bunu sana Kyle Craig yaptı." dedim. Onun bilmesini istiyordum, belki bir gün bunu Kyle'a ödetirdi.

Belki zamochit yöntemiyle.

115

TANRI'DAN bu işin artık bitmiş olmasını diledim. Hepimiz öyle ümit ediyorduk. Ned Mahoney o sabah Quantico'ya geri dönmüştü, ama ben günün geri kalanını aşağı Manhattan'da-ki FBI merkez bürosunda geçirmiştim. Rus hükümeti ulaşabildiği her yere resmi protesto yazıları göndermişti, ama Andrei Prokopev hâlâ gözetim altındaydı ve FBI ofislerinin her yerinde Dışişleri Bakanlığı'ndan birileri vardı. Hatta birkaç Wall Street şirketi bile tutuklamayı sorgulamıştı.

Şimdiye kadar, Rus'la bir daha konuşmama izin verilmemişti. Ameliyat saati belirleniyordu, ama hayati tehlikesi yoktu. Sadece benim tarafımdan değil, başkası tarafından da sorgulanacaktı.

Burns nihayet saat dört civarında New York'taki FBI şubesinde kullandığım ofisten bana ulaştı. "Alex, Washing-ton'a geri dönmeni istiyorum," dedi. "Uçuş hazırlıkların yapıldı. Seni burada bekliyoruz." Bana bütün söylediği buydu.

Burns telefonu kapadı, öyleyse soru sorma şansına hiç sahip olmayacaktım. Sormamı istemediği açıktı. Saat yedi otuz civarında Hoover Binası'na vardım ve beşinci kattaki Stratejik Bilgi ve Operasyon Merkezi konferans alanına gitmem söylendi. Beni orada bekliyorlardı. Aslında tam olarak beklemiyorlardı, çünkü hararetli bir toplantı devam etmekteydi. Ron Burns masa başındaydı, bu iyiye işaret değildi. Herkes gergin ve bitkin görünüyordu.

"Alex'e de konumuzdan bahsedeyim," dedi Burns odaya girdiğimde. "Otur, sen de rahatla biraz. Yeni bir pürüzümüz var. Hiçbirimiz bundan memnun değiliz. Sen de olmayacaksın."

"Ruslar aslında değişiklik olsun diye işbirliği yapıyorlar," dedi Burns. "Andrei Prokopev'in Kızıl Mafya'yla bağlantısı olduğunu inkâr etmiyor gibiler. Bağlantısı var. Bir süredir onu kendileri izliyorlarmış. Moskova'dan hâlâ dışarı çıkmakta olan muazzam karaborsaya sızmak için onu kullanmayı umuyorlarmış."

Boğazımı temizledim. "Ama."

Burns başıyla onayladı. "Haklısın. Ruslar bize aradığımız adamın Prokopev olmadığını - şimdi- söylüyorlar. Bundan eminler."

Tamamen tükenmiş gibi hissettim. "Çünkü?"

Başını sallama sırası Burns'teydi. "Kurt'un neye benzediğini biliyorlar. Her şeyden önce, o KGB ajanıydı. Gerçek Kurt kendisinin Prokopev olduğuna inanmamız için bize tuzak kurdu. Andrei Prokopev onun Kızıl Mafya'daki rakiplerinden biriydi."

"Rus mafya babası olmak için mi?"

"Mafya babası olmak için, Rus ya da başka türlü."

Dudaklarımı büzdüm ve bir nefes aldım. "Ruslar Kurt'un gerçekten kim olduğunu biliyorlar mı?"

Burns'ün gözleri kısıldı. "Bilseler de bize söylemezler. Henüz değil, neyse. Belki onlar da ondan korkuyordur."

116

O GECE geç vakitte, kafamda Billy Collins'in şiirlerinden biri, verandadaki piyanonun başına oturdum. Şiirin adı "The Blues"du. Bana o kadar ilham vermişti ki piyanonun başına oturup şiire giden bir melodi uydurmuştum. Kurt 'u elimizden kaçırmıştık. Polis kuvvetleri içerisinde bu çok sık olurdu, yine de hiç kimse bunu kabullenmezdi. Her şeye rağmen, hayatlar kurtarılmıştı. Elizabeth Connolly ve birkaç kişi daha bulunmuştu; Brendan Connolly hapisteydi. Andrei Prokopev yakalanmıştı. Ama büyük olanı elimizden kaçırmışa benziyorduk, şimdilik ya neyse. Kurt hâlâ dışarıda bir yerlerdeydi. Mafya babası istediğini yapmakta serbestti ve bu hiç kimse için iyi değildi.

Ertesi sabah, Jamilla Hughes'ün Reagan Ulusal Havaalanı'na inen uçağını karşılamak üzere erkenden alana vardım. Uçak inmeden önce her zamanki gerginliğim üzerimdeydi. Ama daha çok da Jam'i görmek için sabırsızlanıyordum. Nana ve çocuklar da benimle birlikte havaalanına gelmek için ısrar etmişlerdi. Jamilla ve benim için biraz destek olma gösterisi. Aslında, hepimiz için.

Havaalanı kalabalıktı, ama muhtemelen yüksek tavanlarından dolayı nispeten sessiz ve sakindi. Ailemle birlikte Terminal A'nın çıkışında, güvenlik kontrolünün yanında dikiliyorduk. Jam'i gördüm, beni dürtüklemeye başlayan çocuklar da onu görmüştü. Baştan ayağa siyahlar giymişti; her zamankinden daha iyi görünüyordu ve Jamilla bana her zaman güzel görünmüştü.

"Çok güzel ve çok havalı," dedi Jannie ve hafifçe elime dokundu. "Biliyorsun, değil mi baba?"

"Güzel, değil mi," diyerek onayladım, şimdi Jamilla'dan çok Jannie'ye bakıyordum. "Ayrıca zeki biri. Görünen o ki, erkekler hakkında zekâsını kullanmıyor."

"Ondan gerçekten hoşlanıyoruz," diye devam etti Jannie. "Ya sen?"

"Evet. Ben de hoşlanıyorum ondan."

"Ama onu seviyor musun?" diye sordu Jannie her zamanki gibi zırvalamadan, meselenin özüne inenerek. "Seviyor musun?"

Hiçbir şey söylemedim. Burası Jam'le benim aramda olan bir şeydi.

"Evet, seviyor musun?" diyerek Nana da katıldı.

Nana'ya da cevap vermedim, o da başım sallayıp gözlerini devirdi.

"Erkekler ne düşünüyor?" diye Damon ve Alex'e döndüm. Büyük delikanlı ellerini çırpıyor ve gülümsüyordu, durumunu böylece anlıyordum.

"Kesinlikle dedikleri gibi biri," dedi Damon ve gülümsedi. Jamilla'nın yanında her zaman biraz şapşal olurdu.

Jamilla'ya doğru ilerledim ve yalnız gitmem için beni bıraktılar. Çaktırmadan arkama, onlara baktım, Cheshire kedi ailesi gibi sırtıyorlardı. Boğazım düğümlemişti. Nedenini bilmiyorum. Biraz boşlukta gibi hissediyordum kendimi, dizlerim tutmuyordu. Bunun da nedenini bilmiyordum.

"Hepinizin geldiğine inanmıyorum," dedi Jamilla kollarıma atılırken. "Bu beni çok mutlu etti. Ne kadar mutlu olduğumu anlatamam, Alex. Harika. Sanırım ağlayacağım. Yine de ben kaya gibi sert bir cinayet masası dedektifiyim. İyi misin? İyi değilsin. Olmadığını söyleyebilirim."

"Ah, artık iyiyim." Onu sıkıca sardım, sonra Jam'i havaya kaldırıp indirdim. Bir an sessiz kaldık. "Küçük Alex için mücadele edeceğiz," dedi.

"Elbette," dedim. Sonra da ona, pek çok kez dilimin ucuna kadar geldiği halde daha önce hiç söylemediğim bir şeyi söyledim. "Seni seviyorum," diye fısıldadım.

"Ben de seni seviyorum," dedi. "Tahmin ettiğinden çok daha fazla. Kendi tahminimden bile fazla."

Jamilla'nın yanaklarından tek bir damla gözyaşı süzüldü. Onu öptüm.

O sırada fotoğraflarımızı çeken fotoğrafçıyı gördüm.

Güvenlik nedeniyle evi boşalttığımız gün evin önünde duran kişi.

Christine'nin avukatı tarafından tutulan kişi.

Jamilla'nın gözyaşını da fotoğraflamış mıydı?

117

BEŞİNCİ Cadde'deki evimize geldiler; Jamilla'nın California'ya geri dönmesinden yaklaşık bir hafta sonra geldiler.

Yine onlar.

Hayatımın en üzücü günlerinden biri.

Tarif edilemez.

Kabul edilemez.

Christine, avukatı, Alex Junior'ın yasal vasisi ve bir de Çocukları Koruma bir dava müdürüyle birlikte gelmişti. Davaya bakan müdür boynuna plastik bir kimlik kartı takmıştı ve beni en çok rahatsız eden de muhtemelen onun varlığıydı. Çocuklarım çok sevilerek ve ilgi gösterilerek büyütölmüşlerdi, asla suiistimal ya da ihmal edilmemişlerdi. Çocuk Hizmetleri'ne hiç gerek yoktu. Gilda Haranzo mahkemeye başvurmuştu ve kendisine Küçük Alex'in velayetini geçici olarak Christine'e veren bir mahkeme emri verilmişti. Benim, çocuğa zarar verecek "bir tehlike paratoneri" olduğum iddiasına dayandırarak kazanmıştı velayeti.

Bana yakıştırılan sıfat o kadar ağırdı ki nerdeyse katlana-mayacaktım. Herkesin istediğı gibi bir polis olmaya çalışıyordum ve karşılığında elime geçen bu muydu? Bir tehlike paratoneri mi? Şu anda olduğum şey bu muydu?

Ama yine de, bu sabah Beşinci Cadde'de Küçük Alex'in hatırına nasıl davranmak zorunda olduğumu kesinlikle biliyordum. Bütün öfkemden vazgeçip onun için en iyi olan şeye odaklanacaktım. Mümkün olduğunca, oğlanı hiçbir şeyin korkutmasına ya da üzmesine izin vermeyecektim. Christine için Alex'in sevdiği ve sevmediğı şeylerin uzun, yazılı bir listesini bile yapmıştım.

Ne yazık ki-Alex bunların hiçbirini yutmuyordu. Christine ve avukatından kaçıp bacaklarımın arkasına saklanıyordu. Ona uzandım ve nazikçe başını okşadım. Her yanı titriyordu, öfkeyle titriyordu.

Gilda Haranzo, "Belki Alex'i arabasına götürmesi için Christine'e yardım edersin. Lütfen bunu yapar mısın?" dedi.

Dönüp kollarımı Koca Oğlan'a doladım. Sonra Nana, arkasından Damon ve Jannie, grup halinde kucaklaşmak için onun yanına diz çöktük. "Seni seviyoruz, Alex. Seni görmeye geleceğiz, Alex. Sen de bizi görmeye geleceksin. Sakın korkma."

Nana, Alex'in eline onun en sevdiği Willie'ye Islık adlı kitabını verdi. Jannie sevmekten eskimiş pelüş ineğı Moo'yu verdi. Damon da kardeşini kucakladı ve gözyaşları yanaklarından süzölmeye başladı.

"Bu gece sizinle konuşacağım. Sen ve Moo'yla," diye fısıldayarak oğlumun küçük sevimli yüzünden öptüm. Kalbinin hızla çarptığını duyabiliyordum; "Her gece. Sonsuza kadar, benim tatlı oğlum. Sonsuza kadar."

Ve Küçük Alex, "Sonsuza kadar, baba."

Sonra oğlumu götürdüler.

Son söz

KURTLAR

PASHA SOROKIN'in pazartesi sabahı saat dokuzda Mia-mi'deki adliye sarayında olması gerekiyordu. Binddiği minibüse federal hapishaneden yarım düzine araba refakat ediyordu; hareket etmezden önceki son ana kadar sürücülerin hiçbiri rotayı bilmiyordu.

Saldırı, arabaların Florida Turnpike'a ulaşmasından hemen önceki ışıklarda meydana geldi. Pek çok eskort aracını bir dakikadan daha az bir sürede etkisiz hale getiren otomatik silahlar ve roketatarlarla saldırmışlardı. Her yerde cesetler ve dumanı tüten metallere vardı.

Pasha Sorokin'in bindiği siyah minibüsün etrafı siyah giysili, maskesiz altı adam tarafından çabucak sarıldı. Araba kapıları kuvvetlice açıldı, polis korumaları dövüldü ve sonra da vurularak öldürüldü.

Uzun boylu, güçlü görünümlü bir adam uzun adımlarla açık kapıya yürüyüp içeri göz attı. Sanki hapishane minibüsünün içinde küçük bir çocuk varmış gibi neşeli bir şekilde gülümsedi.

"Pasha," dedi Kurt, "Beni ele vereceğini anladım. Kaynaklarımın, çok çok iyi kaynaklarımın, inanılmaz ölçüde iyi para alan kaynaklarımın bana söylediği bu. Konuş benimle."

"Bu doğru değil," dedi bu arada minibüsün orta koltuğuna sinmiş olan Pasha. Turuncu renkli bir tulum giymişti ve el ve ayak bilekleri zincirienmişti. Artık Florida bronzluğuna sahip değildi.

"Belki, belki de değil," dedi Kurt. Sonra roketatarlardan birini burnunun dibinden Pasha'ya fırlattı. Iskalamamıştı.

"Zamochit," dedi ve güldü. "İnsan bugünlerde aşırı dikkatli olamıyor."

Tarama: Darkangel_96

Düzenleme: Oz Büyücüsü

www.bizimkosemiz.com